Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Wendt, Arne.; Arne Wendt.
Titel | Title:	Mellem 12 og 17
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. H. Schubothe, 1881
Fysiske størrelse | Physical extent:	215 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57,- 301,- 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021111792

MELLEM 12 OG 17.

57,- 310,- 8°

ARNE WENDT:

MELLEM 12 OG 17.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF J. H. SCHUBOTHES BOGHANDEL.

GRÆBES BOGTRYKKERI.

1881.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I.

Skoleklokken kimede.

«Det ringer, det ringer!» lød det fra adskillige stakaandede Pigestruber. I den store, solbeskinnede, støvopfyldte Legesal blev der midt i det øredøvende Spektakel et Øjebliks Stilhed. Pigebørnene ordnede sig klassevis paa deres Pladser langs Væggene, nogle endnu legende, andre trægt slentrende afsted forat slutte sig til deres Kammerater.

En Dør blev lukket op ud til en mørk Gang, og Klasse for Klasse strømmede Smaapigerne ud; skubbende til hinanden, puffende, fnisende trængte de sig op ad Trapperne, idet enhver søgte at komme foran sin Formand.

Det var en forpustet, uvorn, af Legen og Tummelen ophedet Skare i alle Aldre fra Rollingerne paa sex, syv Aar til omtrent voxne Piger. Forgjæves lød Lærerindernes formanende Raab, forgjæves blev de værste Spektakelmagere truede med Anmærkninger og Minusser. Der var nu en Gang Vildskab i Sindene paa

denne hede Sommerdag, den nære Ferie gjorde maaske sit til, at Mangel paa Respekt og Skoletugt var stærkere end sædvanlig.

Efterhaanden som de steg op, blev Rækkerne tyndere. I hver Etage var to à tre Klasser sat af, og kun de to sidste stod tilbage, som havde deres Værelser øverst oppe. De var meget længe om at tilbagelægge den sidste Trappe. Pludselig gjorde en lille blond En med et forsorent Ydre et dristigt Spring forbi nogle af de forangaaende og raabte:

«Første Mand paa Plads!»

Det var Signal til et frygteligt Kommers. Under Hvinen og Latter tumlede de i vildt Kapløb forbi hverandre ind i Klassen, hvor den forsorne allerede stod paa Bordet, højrød i Ansigtet af Latter og Anstrængelse, og svingede sit Lommetørklæde. De væltede ind over Bordene og Stolene i deres Iver for at komme først, Blækket sprøjtede højt op ved de heftige Stød. Et infernalsk Spektakel!

Da Larmen var paa sit højeste, viste en Lærerinde sig i Døren. Et fyldigt Fruentimmer over sine bedste Aar, med subretteagtige Træk, der en Gang havde været ret kjønne, men som nu vansiredes af de arrige, gnistrende Øjne og det Udtryk af permanent Gnavenhed, som en lang Tjenestetid i en udisciplineret Pigeskole

havde frembragt. Hun søgte forgjæves at skaffe sig Ordlyd ved at tiltale Klassen i temmelig ublide Udtryk. Ingen hørte paa hende. Saa greb hun den nærmestsiddende Skraalhals i Armen og slog med en Lineal nogle vrede Dask i Bordet. Denne kraftige Appel til deres Høresans lod til at gjøre Indtryk. Med skarp Diskantstemme holdt hun en Straffepræken, som hun til Slutning gjorde fyndigere ved at lukke Protokollen op og notere de værste Urostiftere.

Pigebørnene lod sig et Øjeblik forbløffe af hendes Heftighed, men snart fik de Øje for det komiske i hendes overdrevne Iver, og en undertrykt Fnisen forplantede sig fra Bænk til Bænk og gik ved den nederste Bordende over i lydelige Latterudbrud. Lærerinden havde aabenbart tabt Spillet. Efter endnu en Salve, affyret især mod de sidste Syndere, sejlede hun ud af Døren.

Spektaklet begyndte for fra, noget mindre højrøstet, men ogsaa mindre uskyldigt. Vittige Udfald og ondskabsfulde Bemærkninger regnede ned over den nylig Bortgangne. Latteren og Snakken tog til, indtil Døren atter gik op, og en slank, yngre Dame af et lidende Udseende traadte ind i Klassen. En af de øverste bemærkede hendes Komme, sprang op og løb hende imøde. Det var en smuk, næsten voxen Pige, stærkt

udviklet. Hun havde kun stødvis taget Del i Spektaklet med en Art katteagtig Vildskab, højst forskjellig fra de andres kaade Overgivenhed.

«Sødeste Frøken Karlsen,» sagde hun kjælent og klyngede sig smægtende til Lærerinden, der søgte at afværge hendes Kjærtegn.

«Saa, saa, Ludovika, slip mig nu. Hjælp mig hellere at holde Styr paa din Klasse. Hvad gaaer der dog af Jer i Dag?»

Ludovika svarede kun med en lidenskabelig Omfavnelse, og de fulgtes ad til Lærerstolen.

«I maa skamme Jer,» sagde Lærerinden stilfærdig, «at gjøre saadan en Larm. Hvilken Lærer venter I paa?»

«Paa Hr. Fredriksen! paa Hr. Fredriksen!» raabte de i Kor. «Han kommer altid saa sent,» tilføjede en lille Jomfru Næsvis med udpræget Jødefysiognomi, tykt Mæle og en stor, vaad Mund.

«Klokken er et Kvarter over et, han maa jo være her strax,» sagde Frøken Karlsen og lod sine trætte Øjne glide hen over den ustyrlige Forsamling med et haabløst Udtryk. «Vær nu stille saa længe. Jeg har Time i anden Klasse og kan ikke blive hos Jer.» Og med denne sagtmodige Forklaring forlod hun Stuen,

fulgt af Ludovika, som fra Døraabningen tilkastede hende Fingerkys, indtil hun var forsvunden. «Er det mig, De kysser paa Fingrene ad?» raabte i det samme en Mand, der kom op ad Trappen.

«Nej, saamænd er det ej,» svarede Ludovika knibsk og slog med Nakken, idet Læreren passerede forbi hende og kneb hende i Kinden. «Uf, hvor den ækle Langben altid stinker af Tobak!» tænkte hun og vendte ham Ryggen.

Timen begyndte og endte uden stort Udbytte for nogen af Parterne.

Saasnart Læreren var ude af Døren, opstod der en heftig Trætte mellem Pigebørnene.

«Det er rigtignok en Skam, at Du fik *ug*,» sagde en lille Grimrian til Ludovika; «jeg kunde mine Vers meget bedre end Du.»

«Hvad kan jeg gjøre for det, Næsvis? Pas Du Dig selv!» svarede Ludovika mut, men blev dog lidt rød.

«Det er bare for det, hun kan gjøre Øjne,» mumlede halvhøjt et opløbent Pigebarn med slappe Træk og en gnaven Mine.

Han er rædsom uretfærdig! lød det i Kor, jeg fik ikke mere end *g*.! Jeg kunde det meget bedre end Klara og Ludovika. Jeg med, jeg med! De to faar altid *ug*.!

«Det er, fordi de er lidt kjønnere end os andre,» snærrede den lange.

«Skal vi gjøre Oprør!» raabte den forsorne og sprang op paa en Stol.

Ja, ja! brølede de andre, lad os klage til Bestyrerinden! De lo og raabte i Munden paa hverandre: Hurra, Søkadetten vil gjøre Oprør! Vi er med! Vi er med!

«Skab Jer nu ikke,» bemærkede Ludovika, idet hun rolig pakkede sine Sager sammen; «lad os bare komme hjem!»

Ja, Du kan sagtens. Du faar altid *ug.*! Hun er bange! hun er en Forræder! skreg de omkring hende.

«Bange!» det glimtede vredt i hendes Øjne, og hun mønstrede Flokken med et haanligt Udtryk, «aa Vrøvl, I veed godt, jeg ikke er bange. Det er dog altid mig, der maa snakke for Jer, naar der er noget i Vejen. Hvad tror I, Bestyrerinden vilde sige, naar I kom og klagede over Hr. Fredriksen?» Hun foldede Hænderne over Brystet, løftede Øjnene mod Loftet og sagde med affekteret, sødladen Stemme: «Skolens Støtte og Grundpille!»

Ligheden med den, hun efterabede, maatte være slaaende, thi de brast alle i Latter, og benyttende sig af Øjeblikkets gode Stemning

gik Ludovika ud af Klassen, overladende de andre at uddebattere Hr. Fredriksens Uretfærdighed.

«Halløj, Ludovika,» raabte Ellen, ogsaa kaldet Søkadetten, efter hende. «Stop lidt, tag mig med!» Og i tre Spring var hun nede ad Trappen og løb over Gaarden efter sin Kammerat.

Hun naaede hende i Porten, og idet hun forpustet stak sin Arm ind under hendes, sagde hun:

«Skal vi ikke følges ad i Dag?»

«Jeg skal ikke lige hjem.»

«Naa, saa følger jeg Dig et Stykke paa Vej.»

«Aa nej, Du, jeg — jeg skal møde min Moder —»

«Sikke Snak! Igaar var det din Fætter og i Forgaars din Kusine, Du vil nok gjøre Nar af mig. Hvad er der i Vejen? Har jeg gjort Dig noget? Du er saa løjerlig.»

«Vist ikke nej. Du er en Tosse, Søkadet. Jeg skal følges med Dig i Morgen. I Dag kan jeg ikke —»

De stod udenfor Porten, og imidlertid kom de andre Smaapiger forbi i Klynger, slentrende afsted under Latter og Fniseri.

Ludovika kastede nu og da et stjaalent Blik ned ad Gaden og lod til at have Hast med at komme afsted, men syntes dog ikke at ville gaa, førend hun var bleven af med sin Kammerat.

Det var et løjerligt Par disse To, og det var vanskeligt at sige, hvad der havde gjort dem til Veninder. Ludovikas slanke Skikkelse og pikante Træk stod i den stærkeste Modstrid med Ellens firskaarne Person og drengeagtige Fysiognomi, hvis eneste Fortrin var dets opvakte Udtryk.

Hendes korte, lystkrøllede Haar og adrette Bevægelser havde tilligemed hendes gale Streger skaffet bende Øgenavnet «Søkadetten.»

Hun havde forelsket sig i den smukke Pige, og de hed i Almindelighed i Skolen «Kjærestefolkene». Tilbøjeligheden var dog ulige stærkere paa Ellens Side, og Ludovika taalte hendes Venskabsytringer, mere end hun gjengjældte dem.

Imidlertid maatte et eller andet nede i Gaden have tiltrukket sig Ludovikas Opmærksomhed, thi Ellen saae hende pludselig rødme stærkt. Hun brød kort deres Samtale af og skyndte sig afsted med denne ejendommelige, vrikkende Gang, der halvt er Skolepigens, halvt

Damens. Ellen saae slukøret efter hende, indtil hun drejede om det nærmeste Hjørne, saa begav hun sig paa Vej hjemefter, idet hun slog Takt til sin Gang med Tasken mod det ene Knæ, saa den snurrede rundt for hvert Skridt hun tog.

II.

Ellens Forældre boede paa Kristianshavn Stueetagen af en stor, rød Kjøbmandsgaard. Den fugtige Kølighed i Porten var behagelig ovenpaa hendes hastige Gang gjennem de solhede Gader; hun stod stille et Øjeblik for at trække Vejret og tog saa Trappetrinene i tre Spring. «Hvordan har Moder det?» spurgte hun Pigen, der lukkede op.

«Fruen er kun daarlig,» svarede Pigen.

Men Ellen var saa vant til dette Svar, at hun ikke synderlig ænsede det mere end almindelig betænkelige Ansigt, Pigen satte op. Hun løb rask gjennem Spisestuen, slog Sovekammerdøren paa vid Væg og kastede med et lettende Suk Skoleposen hen i den anden Ende af Værelset, saa den med et tungt Bump faldt paa Gulvet, hvor den i Reglen fik Lov at blive liggende, til Ellen næste Morgen skulde i Skole. Saa gav hun sig syngende til at rumstere i sit Skab, hvor forskjelligt Legetøj laa uordenlig

sammenhobet, indtil Døren blev aabnet bag ved hende, og hendes Faders Stemme strængt kaldte: «Ellen!»

Hun vendte sig og løb hen imod ham.

«Hvad, er Du allerede kommen hjem, Fa'er?» Hans Ansigt formildedes strax, han trykkede hende fast til sig og — brast i Graad.

«Aa, Fa'er, Fa'er, det maa Du ikke; hvad er der i Vejen; er Moder meget syg?»

Han bekæmpede sin Bevægelse og sagde: «Ja, mit Barn, hun er ved at dø.»

«Ved at dø! Og jeg — jeg har været saa fornøjet og gjort saadan Kommers i Skolen, mens Moder —» hun klyngede sig til Faderen og hulkede.

Han kjærtegnede hende og søgte at berolige hende: «Saa, saa, Barn, Du maa være rolig, Du maa følge med mig ind og sige Farvel til din Moder.»

Da Graaden stillede lidt af, tog han hende ved Haanden og førte hende ind i Værelset, hvor den Døende laa. Udenfor Døren standsede hun pludselig og sagde:

«Fader, jeg tør ikke — ser det forfærdeligt ud?»

«Vist ej, Ellen, vær nu fornuftig; din Moder er stille og taalmodig som altid. Hun kjender Dig næppe mere.»

Nej, hun kjendte ikke Datteren. Mathed og Slappelse var fulgt paa de foregaaende Dages haarde Dødskamp. Lægen havde gjort sit; Opløsningen var nær forhaanden. Dødens Skygge var over det blege Ansigt, de store, mørkeblaa Øjne flakkede urolig søgende om uden at se. Men da hendes Mand traadte ind i Værelset, gled der en Trækning henover Ansigtet, og Blikket blev et Øjeblik fast og seende. Hun var for kraftesløs til at bevæge Hænderne, men Fingrene rørte sig svagt. Faderen hviskede til Ellen, at hun skulde kysse sin Moder paa Haanden; hun gjorde det nølende og gøs; det var, som om hendes Læber rørte ved frossent Træ. Rystet sank hun ned ved Sengen og skjulte Hovedet i Tæpperne. Faderen satte sig ved Hovedgærdet med sin Hustrus Haand i sin; Øjenlaagene lukkede sig i en dødlignende Søvn, men hun aandede endnu.

Nogle Timer forløb. Saa blev der banket sagte paa Døren. Det var Ellens smaa Søskende, der kom for at sige God Nat. En for En lod Faderen dem kysse den kolde Haand; med store, forbavsede Barneøjne stirrede de paa Moderen, der laa saa stille, og listede saa ud igjen paa Taaspidserne for ikke «at vække Mo'er!»

Ellen laa endnu sammenkrøben ved Sengen.

Af og til strøg Faderen kjærtegnende over hendes Haar, ingen af dem talte. Pludselig lød Tonerne af et Klaver ovenover dem, det var Dansemusik, en Vals af Chopin, den blev spillet godt, fejlfrit, men det lød skurrende i Stilheden neden under. Den Døende hørte intet, men for de to Levende var det et uhyggeligt Akkompagnement til deres Tanker. Ellen saae det forpinte Udtryk i Faderens Ansigt, mens Valsens Toner jublede ovenover. Han kunde ikke flytte sig; ved den ringeste Bevægelse følte han det svage Tryk af de iskolde Fingre, der holdt ham tilbage. Maaske var det ubevidst, men maaske ulmede dog den sidste Gnist af hans Hustrus store Kjærlighed til ham i dette dødskolde Haandtryk. Nu, det snart var forbi, følte han først ret, hvad han havde at miste, og mindedes med bittert Nag, hvor tit hans travle Forretningsliv og Vanens sløvende Magt havde gjort ham ligegyldig for denne aldrig svigtende Hengivenhed.

Døden er en uskaansom Anklager.

Saa tav Musikken, de sukkede begge lettet, men et Øjeblik efter begyndte den igjen, og denne Gang var det en susende Gallopade med overgivne Løb og Triller. Ellen rejste sig sagte, listede sig ud af Døren, ud paa Gangen, ovenpaa. Hun tog et rask Tag i Klokke-

strængen, Døren gik op, hun foer ind og havde nær revet den guldskrammererede Tjener overende, som bukkende viste sig. Hun gik efter Lyden. Ad Fløjdøren tilvenstre gjennem den store Sal og ind i det Værelse ovenover det, hvori hendes Moder laa. Paa Dørtærskelen standsede hun, blændet af Skjæret fra den nedgaaende Sommersol, der kastedes tilbage fra Forgyldningen og de lyse, silkebetrukne Møbler.

Saa løb hun lige hen til Klaveret, et stort Flygel midt i Stuen, lagde Haanden paa den Spillendes Skulder og sagde:

«Lad være at spille, aa, lad være! Mo'er — Mo'er er ved at dø, det er saa frygteligt at høre Musikken nede —» saa svigtede Stemmen hende, og hun græd.

Den unge Pige, der havde spillet, foer i Vejret og saae forvirret, næsten lidt dumt paa Ellen. Fra Vinduet lød Françaisens snøvlende Stemme:

«Mon Dieu, qu'est ce que c'est. Qu'a-t-elle donc?» Lænet til Klaveret stod en ung Mand. Han var den første, der syntes at forstaa, hvad der var hændet. Han gik hen til Ellen og lagde deltagende sin Haand paa hendes Skulder. Hun saae sig om med taareblændede

Øjne og følte sig et Øjeblik næsten trøstet ved Udtrykket i hans Ansigt.

Saa sagde hun hastig: «Jeg maa ned igjen til Fader, aa, men spil ikke mere,» bad hun den unge Dame, der endnu raadvild sad paa Stolen ved Klaveret. Men da hun vilde gaa, tog hun fejl af Vejen.

«Lad mig følge Dem,» sagde den unge Mand, idet han tog hende ved Haanden, og han slap hende ikke førend i Forstuen nedenunder.

Da hun kom indenfor, var Moderen død. Døren var laaset af ind til Sygeværelset. Pigen fortalte grædende, at alt var forbi, og Ellen satte sig paa Hug ved Dørtærskelen til Moderens Værelse, hvorfra hun hørte sin Faders dæmpede Hulken. Hun kunde ikke græde mere, en tung Døsighed kom over hende, og først sent ud paa Natten fandt Faderen hende sovende paa samme Plet og bragte det halvt bevidstløse Barn i Seng.

III.

Ellen havde hidtil haft en lykkelig Barndom. Hendes Fader var Kjøbmand og havde sit gode Udkomme. Moderen havde været rask indtil for et Par Aar siden, da hun efter det yngste Barns Fødsel havde paadraget sig den Lungesvindsot, hvoraf hun døde. I disse sidste Aar havde Ellen og hendes Søskende under Moderens Sygdom nydt en næsten ubunden Frihed. Den store, gamle Kjøbmandsgaard, hvori de boede, dannede et helt Komplex af Bygninger med mellemliggende Gaarde, som var en ypperlig Tumleplads for Børnene. Der gik ogsaa Legen lystig. Nogle Nabobørn sluttede sig til, og for denne Skare var med Ellen som Anfører ingen Leg for fantastisk og intet Kunststykke for dristigt.

Børn under en vis Alder forstaar ikke Døden, føler intet Savn og glemmer, før Graven er kastet over en Faders eller Moders Lig. For dem er Dødens Højtid ikke til, saa lidt som

Dødens Trøst. Men i Sorgens Sted lægger Gru sig om Barnesindet, fra Dødslejets kolde Stilhed glider Rædselsbilleder ind i deres Fantasi og fylder deres Søvn med angstfulde Drømme. Bestandig synes den Døde at røre sig, at pusle derinde, og den Skikkelse, hvis Komme før blev hilset med Jubel, er nu kun Gjenstand for overtroisk Frygt.

De mindre Børn legede lystig i Gaarden allerede Dagen efter Moderens Død. Ellen blev hos sin Fader og led alle disse Kvaler i de tomme Stuer, mens en pinagtig Erindring om forbigangne Uartigheder mod den døde Moder, et studst Svar, en uberigtiget Nødløgn, en utilstaaet Forseelse, nagede hende, som kun den mod de Afdøde begaaede Uret kan nage.

En Ting gnavede især Ellens Samvittighed. Hun havde kort forinden faaet til Forære af sin Moder en Portemonnaie med et blankt Tokronestykke i og med Løfte om en lignende Sum hver Maaned for dermed at bestride sine Smaaudgifter til Blyanter, Penne, Synaale etc. og med fri Ret til at anvende til sin Fornøjelse, hvad hun kunde faa tilovers. Med svag Stemme, tit afbrudt af Hoste og Aandenød, havde Moderen talt formanende Ord til Ellen og søgt at gjøre hende forstaaelig, hvorledes hvert Menneske er ansvarlig, ikke

alene for hvad der er det betroet, men for sit Liv og sine Handlinger, først i det Smaa, senere i voxende Omfang. Saa havde hun føjet til, at med denne Gave vilde hun lede Ellen til Ansvar i en enkelt Retning og til Slutning givet hende Raad og Anvisning til at anvende Pengene godt og nyttig.

Øjeblikkets Alvor greb Ellen; rørt og taknemmelig lovede hun alt, hvad Moderen forlangte af hende, og anskaffede sig strax en stor Regnskabsbog, hvori hun opførte de første ti Øres Udgift. Men derved blev det. Legen og nye Skjælmsstykker kom imellem, og Pengene rullede bort mellem hendes Fingre, ligesom Moderens Formaninger vejredes ud af hendes Sind. Men nu kom de igjen. Hun greb i Lommen og fik fat i Portemonnaien. Et Par Kobbermynter, en gammel Staalpen og nogle Knapper var hele Indholdet. Med en vis Fornøjelse huskede hun, at hun en Dag havde givet en fattig Kone nogle Skillinger; men hele Resten? Utilfreds og ulykkelig tænkte hun paa de alvorlige Ord om Ansvar og Forpligtelse og ønskede med Utaalmodighed, at næste Maaned var forhaanden, for at blive sat paa en ny Prøve, som hun var vis paa at bestaa bedre.

Dagen efter Begravelsen kom hun atter i Skole. Hendes sorte Kjole vakte en Del Sen-

sation. Hun blev af Bestyrerinden modtagen med en pathetisk Tale, der intet Indtryk gjorde paa hende og af Kammeraterne med en vis Højtidelighed, der var højst usædvanlig. Denne Ellens første Skoledag efter Moderens Død kunde indskrives i Skolens Annaler som en af de faa Dage i Aaret, hvor sjette Klasse ingen Optøjer havde gjort.

Ellen kunde godt lide denne Modtagelse. Det var grumme rart at være Gjenstand for saa megen Opmærksomhed. Lærerne saae deltagende paa hende, naar hun ved Timens Begyndelse rejste sig og fremførte sin Undskyldning for ikke at have læst. Lærerinderne kyssede hende, selv Frøken Petersen var skikkelig, og Kammeraterne viste hende ethvert Hensyn. kort sagt, dette lille Martyrium var slet ikke ubehageligt. Hun gik hjem med en Følelse af at være en Person af Betydning og med gode Forsætter om for Fremtiden at være meget flittig og meget artig.

Den næste Dag var imidlertid hele Glorien borte. Hendes højtidelige Mine blev ikke ænset, og Støj og Kommers hørte til denne Dags Orden. Det forbavsede hende noget og skuffede hende en Del, men det varede ikke længe, saa sled Skolelivet og Legen i Hjemmet Sorgen og Højtideligheden af hende, saaledes som Livets

daglige Dont slider Sorgen og Højtideligheden af os Voxne og kun giver Plads for et Savn iblandt og en vemodig Erindring nu og da.

Alt var snart i den gamle Gænge, og Ellen havde trods sine gode Forsætter just ikke gjort noget stort Skridt fremad i Dyd og Visdom.

Men saa var til Gjengjæld Ludovika bleven helt forandret. Hun var i disse otte Dage, forekom det Ellen, pludselig voxet eller rettere bleven voxen. Der var noget over hende, som skilte hende ud fra de øvrige, skjønt Ellen ikke kunde sige, hvad det var, og som holdt selv de mest næsvise paa Afstand. Det skortede ikke paa Gloser og Stiklerier fra Kammeraterne, og Ellen fandt hende undertiden «væmmelig storsnudet» og lod hende det vide. Men selv de skarpeste Udfald prællede af mod den overlegne Ligegyldighed, hvormed hun behandlede alt omkring sig.

Af denne Tilstand kunde hun saa undertiden vaagne op med et pludseligt Glimt i Øjnene og en Rødme paa Kinderne, der gjorde hende saa ubeskrivelig tiltrækkende, at den for kvindelig Skjønhed ikke uimodtagelige Hr. Fredriksen tabte Næse og Mund af Henrykkelse og glemte sig selv for at stirre paa hende midt i en Sætning, som ingen nogen-

sinde fik Slutningen paa, mens den tykke Frøken Petersens Øjne gnistrede, naar det hændte i hendes Nærværelse.

Ellen led meget under hendes Luner og Uvenlighed og søgte forgjæves at udfinde Grunden til hendes omskiftelige Humør.

Men saa fik hun en Dag uformodet Gaaden løst. Da hun om Morgenen kom ind i Klassen, var der stort Røre blandt Pigebørnene. De stak Hovederne sammen, hviskede og tiskede, røde i Kammen af Iver og Fniseri.

Af de enkelte halvhøje Udraab, hun hørte, mens hun passerede Bænkene hen til sin Plads, sluttede hun, at det gjaldt Ludovika, som især i den senere Tid havde været Gjenstand for Kammeraternes hemmelige og aabenbare Fjendskab.

«Hvad er der i Vejen med Jer? Hvad fniser I ad?» spurgte Ellen med en Førers Myndighed.

«Aar, lad nu ikke saa hellig! Du veed det saamænd meget bedre end vi andre. Man er da ikke Kjærestefolk for ingen Ting,» fnisede den nærmest siddende.

«Du vil nok ikke være ved, at Du er stukket ud, lille Søkadet,» snærrede den gnavne med det koleriske Temperaments Dristighed til at sige Ubehageligheder.

«Vrøvl! Hvad veed jeg? Hvis I har lavet noget sammen om Ludovika, raader jeg Jer til at tage Jer ivare.»

Et Kor af vrede Stemmer svarede hende: Lavet sammen? det er uforskammet! Tror Du, vi lyver? Hvad man selv har set med sine egne Øjne!

«Naa, saa fortæl, hvad det er, I har set, og lad os faa Ende paa det.»

De saae paa hverandre, fnisede, puffedes og fortalte i Munden paa hverandre noget, der lød som et uforstaaeligt Abrakadabra. Ellen holdt sig for Ørene.

«Hold Mund og tal saa ordenlig en ad Gangen. Hvem har set noget?» raabte hun.

De var vant til at lystre hende, naar det gjaldt deres Spilopper, og Ellen var afholdt lige saa meget, som Ludovika var ilde lidt. De tav stille, da Klara, Ludovikas Rivalinde i Skolen, sagde:

«Lad mig. Kom her hen, Ellen, saa skal jeg hviske det til Dig — Du, tænk dig, Ludovika har Stævnemøder med en Herre hver Dag, naar hun gaar fra Skole.»

Under Hviskningen spidsede de andre Øren med triumferende Miner, og saa brød det løs fra alle Sider: Jeg saae dem igaar! og jeg ifor-

gaars — tænk, de holdt hinanden under Armen — uf, det er frækt!

«Ja», faldt En aandeløs ind, «og tænk, med en voxen Herre, og slet ikke ung — saadan en fin En!»

«Det er væmmeligt!» sagde et blondt, blegsottigt Pigebarn med dydig Indignation.

«Naar det endda var med en Gymnasiast,» henkastede den koleriske og sendte hende et ondskabsfuldt Øjekast.

Blegsoten forsvandt i den mest inkarnerede Rødme: «Du er en ækel Tøs, Du!» Men den lange vidste, at hun havde ramt og lo himmelhøjt.

Ellen havde betuttet sat sig paa sin Plads. Saadan et Fæ hun havde været, at hun ikke havde gættet det for længe siden! Hun var baade bedrøvet, ærgerlig — og skinsyg — uh, hun hadede denne Fyr, der havde taget Ludovika fra hende. Men nu gjaldt det at forsvare sin fraværende Veninde.

Hun brød de sladrende Stemmer igjennem og sagde:

«Saa det er det Hele. Jeg gad vide, hvad det kommer Jer ved. Det kan jo være, det er hendes Broder eller Fætter, der henter hende — det er der da ikke noget ondt i.»

«Hendes Fætter, pyt! det kan Du bilde Børn ind,» sagde Klara og slog med Nakken.

«Jeg synes, ingen af os skulde gjøre sig saa hellig,» svarede Ellen og blev rød, «der er mange af os, som ikke har noget at lade Ludovika høre —».

Lad os bare være fri for Moralprækener! Ellen vil præke! det kommer Du daarlig fra — raabte Koret.

I det samme kom Læreren ind og afbrød Børnenes Samtale. Men i mange Dage var dette et staaende Emne i Klassen, og Ludovika maatte døje en sand Skærsild af Hentydninger og nærgaaende Udfald, som hun besvarede med tavs Foragt.

Kort Tid efter blev hun, skjønt det var midt i Skoleaaret, tagen ud af Skolen. Det hed sig, at hun skulde have Privatundervisning. Dermed tabte Skolelivet en stor Del af sin Tillokkelse for Ellen, der trods Ludovikas Ligegyldighed havde bevaret sit sværmeriske Venskab for hende til det sidste.

Men en ny Verden begyndte allerede at aabne sig for hende, og hun traf kort efter ikke alene Ludovika paany, men fandt tillige rigelig Erstatning for deres kølnede Venskab.

IV.

Nogle Dage efter Begravelsen havde Ellens Fader aflagt et Besøg paa første Sal hos deres Vært, den rige Bankier og Generalkonsul Graf, for at takke for den Opmærksomhed, denne havde vist ved hans Hustrus Jordefærd.

Da Grosserer Bramsen tidlig paa Formiddagen traadte ind, sad Pengemanden i sit Kabinet, indhyllet i en elegant Morgenfrakke, endnu lidt medtagen af den sidste Nats Adspredelser, og forfriskede sig med Cognac og Sodavand.

Han lagde strax Ansigtet i de behørige Kondolencefolder og trykkede Grossererens Haand, idet han mumlede en af de tomme Fraser, der bruges ved slige Lejligheder.

«Sæt Dem, sæt Dem, kjære Ven!» Den store Mand var noget hæs og rømmede sig under Paaskud af at være enrhumeret.

«Det er, min kjære Ven, det er et stort Tab for en Mand i Deres Stilling, med flere Børn — aa, om Forladelse, jeg sidder her og

glemmer aldeles, at jeg er Vært, lidt Cognac og Sodavand, maa jeg ikke? Intet, som kommer det nær til at borttage Sporene af — hm — jeg mener af en gjennemvaaget Nat.»

Grosserer Bramsen afslog takkende.

«Hvad jeg vilde sige, det er virkelig haardt, især for Deres ældste Datter, hun er jo næsten en voxen Pige, en vanskelig Alder.»

«De har fuldkommen Ret, netop for en lille Pige i Ellens Alder er det et stort Tab at miste sin Moder,» sagde Grosserer Bramsen alvorlig.

«Naa, min kjære Hr. Bramsen, det gjør mig ondt for Dem, det gjør mig s'gu meget ondt for Dem. Jeg har jo selv fristet den samme Skæbne for nogle Aar siden»; han trak Øjenbrynene sammen og saae ud for sig som en Mand, der mandig har bekæmpet sin Sorg. «Det er svært i Begyndelsen at undvære sin Hustru; men lidt efter lidt, naa, man lærer at trøste sig,» han syntes at falde hen i behagelige Betragtninger, «aa, ja,» føjede han til med et lettende Suk, «man trøster sig — efterhaanden.»

Grosserer Bramsen rejste sig for at tage Afsked, men Bankieren holdt ham tilbage og sagde godmodig:

«Hvorfor saa hastig? Det er en flink lille

Pige, Deres ældste Datter; jeg ser hende undertiden her fra mine Vinduer lege i Gaarden. Brillant Humør, der er i hende! Hun har Fandens kjønne — hm! jeg mener, hun er grumme godt skabt. Maaske det kunde more hende at gjøre Bekjendtskab med min Datter. Hun er et Par Aar ældre, men det skader ikke. Nu skal jeg lade hende hente.»

Han ringede og gav Tjeneren Ordre til at bede Frøkenen komme.

Lidt efter kom Kamilla Graf ind og hilste med fuldendt Høflighed paa Grossereren. Hun sagde nogle deltagende Ord, der passede til Situationen, og understøttede venlig Faderens Indbydelse til at lade Ellen besøge sig. Grosserer Bramsen maatte tilstaa for sig selv, at hans uciviliserede Datter kunde have godt af at omgaas denne lille elegante fjortenaars Damemodel, der havde et lige saa fint og behersket Væsen som en tyveaars Grevinde, om end det overdaadige Bankierhus ikke syntes ham noget særlig heldigt Surrogat for, hvad Ellen havde mistet af hjemlig Hygge og moderlig Omhu.

Han tog altsaa med Tak mod Tilbudet, og Ellen saae snart sin Barndoms Feverden aabnet for sig. Thi det nydelige fløjls- og silkeklædte Barn, som hun undertiden mødte paa Trappen eller saae kjøre ud i Bankierens Ekvi-

page havde for hendes Fantasi allerede i flere Aar spillet den fortryllede Prinsesses Rolle i Æventyret. Intet Under derfor, at Æventyrets Virkeliggjørelse i Begyndelsen blændede og næsten overvældede hende. Med sædvanlig Voldsomhed kastede hun sig over det nye Venskabsforhold til Kamilla og levede og aandede kun for hende. Men hun havde den samme Skæbne som overfor Ludovika, snarere at være den ydende end den modtagende.

Kamilla Graf var en koldsindig Natur, hvis Følelsesliv end yderligere var bleven beskaaret ved den Isolation, hvori hun havde levet, siden hun tidlig havde mistet sin Moder. Hendes franske Gouvernantes Opdragelsesmethode havde baaret gode Frugter. Hun havde aldrig været Barn. Hun var udstyret med alle mulige Færdigheder og Fuldkommenheder uden at have beriget sin Sjæl med Tilegnelsen af nogen Kundskab. Som eneste Barn af «den rige Graf» var hun forvænt ved sine Omgivelsers Hyldest uden just at være fordringsfuld. Det var ikke faldet i hendes Lod nogensinde at blive elsket for sin egen Skyld eller at nære nogen varmere Følelse end den nedladende Godhed, hun havde tilovers for sin Gouvernante.

Hun kjendte kun lidt til sin Fader, der aldrig havde taget sig af hende. Saalænge hun

ikke var voxen og skikket til at repræsentere hans Hus, betragtede han hende ikke som stort andet end en Skueret, der blev bragt ind ved Desserten, og for hvilken han høstede samme Art af Komplimenter som for sine Vine og Lækkerier.

Men i sit Hjærtes Hede mærkede Ellen intet til Kamillas Kølighed. Bankierens Hus var for hende et underfuldt Aladdins Palads, hvor alle Æventyrets Herligheder aabenbarede sig for hende, selv «Prinsen» manglede ikke; maaske iklædte hun ubevidst ham de skjønneste Farver.

Han hed til daglig Brug Edvard Müller og var en Slægtning af Bankieren. Man sagde, at han var forældreløs, og Graf havde i adskillige Aar sørget for hans Ophold blandt Fremmede. Da han var bleven Student, havde han givet ham Bolig i sit Hus, og da den unge Mand viste Lyst til Forretningen, havde han faaet Plads paa Kontoret, hvor han snart blev en af de dygtigste og mest betroede af de yngre Funktionærer. Man antog almindelig, at han en Gang vilde blive Grafs Kompagnon.

Ellen glemte ikke den Deltagelse, han alene viste hende den Dag, da Moderen døde. Hun havde siden den Tid ofte stjaalet sig til at se paa ham fra et skjult Hjørne i Gaarden, mens

han sad bøjet over sin Pult indenfor Vinduet, og hun var bleven meget rød i Hovedet, naar de mødtes paa Trapperne eller i Porten. Hilste han, svarede hun med et kejtet-obsternasigt Skolepigenik — og ærgrede sig bagefter over, at hun ikke havde gjort det pænere.

Hun følte sig i Begyndelsen forlegen i de elegante Omgivelser og ved disse Middagsmaaltider, hvor Bordet bugnede under lækre Sager, som hun ikke engang kjendte Navnet paa.

Hun turde næsten aldrig spise sig mæt, thi Kamillas Gouvernante sad stiv og stram ved Siden af hende og gav hende uophørlige Instruktioner med saa lydelig Stemme, at de alle kunde høre det: «*Tenez-vous droite! On ne mange pas le poisson avec le couteau. Ne mettez-pas les mains sur la table! Il faut boire son vin à petites gorgées et ne pas l'avaler*» o. s. v. i det uendelige. Hun vovede næppe at gjøre en Bevægelse af Frygt for at blive rettet paany.

Lige overfor sig havde hun Bankieren. Hans Kæber bevægede sig uafladelig med den for Rovdyrene ejendommelige glubske og gumlende Lyd, og hun kunde ikke lade være med en Gang imellem at se efter, om ikke en Hund var sluppen ind i Stuen. De to liberiklædte

Tjenere lod hende ikke i Fred, og hun troede hvert Øjeblik, at de havde noget særlig hemmelighedsfuldt at sige hende, naar de bøjede sig over hende og hviskede hende de mest uforstaaelige Navne i Øret. Edvard og Kamilla førte som oftest Samtalen paa fransk, for at Mademoiselle kunde deltage, men talte om Emner, der laa langt fra Ellens Interesser. Bankieren holdt ikke af at blive afbrudt i sin Ganenydelse og henkastede kun de nødvendigste Ord til Tjenerne. For Ellen var disse Diners, som mangen en Spiser af Profession vilde have misundt hende, en sand Tortur.

Men det værste var dog Følelsen af, hvor uheldig hun maatte tage sig ud i Edvards Øjne. Thi fra at betragte var Ellen begyndt at beundre, og fra Beundring var der hos hende sjælden langt til sværmerisk Enthusiasme. Den kjønne, stille, unge Mand var lidt efter lidt bleven Gjenstand for hendes Hjærtes første utydelige, løndomsfulde Hvisken. Hun, der ellers aldrig gjorde sig den Slags Skrupler, kunde ikke lade være at tænke paa, hvor grim og klodset hun var i Sammenligning med den elegante Kamilla. Men naar han saa talte til hende og paa sin alvorlig høflige Maade hjalp hende ud over de Forlegenheder, hendes Ubehjælpsomhed bragte hende i, eller ledte Samtalen hen paa

Gjenstande, hun kunde tale med om, forsvandt hendes Undseelse, og hun følte sig stolt og glad ved hans Opmærksomhed. Tildels paavirket af Kamilla, der var soigneret indtil Pertentlighed, men endnu mere fordi Edvard en Gang havde lovprist Sirlighed og Smagfuldhed i Dragten som noget, han særlig skjønnede paa, bar hun mere Omhu for sin Paaklædning, der tidligere havde ladet adskilligt tilbage at ønske. Hun udstod endog den for hende næsten utaalelige Tortur at ligge med Handsker paa om Natten og have Hænderne indsmurte i Lysetalg, fordi han en Gang havde citeret et Digt om «Liljeblade» med Hentydning paa Kamillas smukke, hvide Hænder. Med et melankolsk Blik havde Ellen skjult sine egne røde Skolepigelabber under Bordet og senere søgt Raad hos Kokkepigen, der foretog en saadan Balsamering hver Aften.

Ludovika deltog i Kamillas Undervisning hos den franske Gouvernante, og Ellen traf hende hyppig i Bankierens Hus, hvor hun lod til at være hjemme. Ellen saae med store Øjne paa den Sikkerhed, hvormed hun bevægede sig i disse Forhold, der for hende selv var saa generende. Hun koketterede med og lod sig kysse af Bankieren, en Ungdomsven af hendes Fader og grumme indtagen i hende. Hun dominerede

Kamilla, der med indbildt Overlegenhed fandt sig i hendes ubarmhjærtige Spot over hendes Stivhed og Snærperi. Ludovika bragte noget Liv ind i hendes kjedsommelige Tilværelse, og hun betalte denne Adspredelse ved at lade sig hegle igjennem efter Ludovikas Forgodtbefindende og tog Revanche ved bag hendes Ryg ikke altid at omtale hende i de mest smigrende Udtryk. Deres Venskab havde mere sin Rod i Vane og i den Omstændighed, at deres Forældre var Omgangsfæller, end i nogen egentlig Sympathi.

Ludovika behandlede Ellen med kammeratlig Nonchalance og gjorde hende ofte til Skive for sine Vittigheder, som Ellen kun daarlig forstod at afparere. Edvard kom hende sædvanlig til Undsætning og fik saaledes et nyt Krav paa hendes Taknemmelighed. Mellem ham og Ludovika var der nemlig en bestandig Tirailleurfægtning, hvor det ikke sjældent gik skarpt til.

Bedst kom de tre Pigebørn ud af det, naar de i Mørkningstimerne var alene i Kamillas Værelse, mens Mademoiselle sov eller røg sin uundgaaelige Cigarret i sit eget Apartement.

Saa spillede de Komedie. Ludovika førte an og satte Liv i det Hele. Ellen undrede sig

højlig de første Dage over hendes Livlighed. Det var rigtignok en ånden Ludovika, end hun kjendte fra Skolen. Men hun glemte snart at undres, efterhaanden som hun blev reven med af den fantastiske Leg, og var saa den ivrigste af dem alle tre. Kamilla forholdt sig passiv som altid, men skjønt hun gik til Præsten og skulde konfirmeres til Foraaret og allerede ansaa sig for at være voxen, virkede den Atmosfære, som Ludovikas og Ellens Iver frembragte, paa hende og drog hende med. Staklen havde aldrig leget.

Men denne Morskab var en dyb Hemmelighed, som de bevarede med største Omhu, og Ellen blev højtidelig tagen i Ed, da hun fik Lov at være med. Hverken Ludovika eller Kamilla vilde, naar det kom til Stykket, være ved, at de endnu legede.

Det var i Reglen sidste Akt af et eller andet romantisk Kjærlighedsdrama, de opførte. En Bortførelse, et hemmeligt Ægteskab og en vred Fader, der formildes ved de Elskendes Bønner. Men Hovedvægten laa dog paa, at Parret fik hinanden efter megen Nød og Lidelse, for at Kamilla kunde blive pyntet som Brud i en af sin Moders Silkekjoler med Slør og Diadem i Haaret. Ludovika mangfoldiggjorde sin

Person og var paa en Gang Forfatter, Direktør, Souflør, Skuespiller og Pyntekone. Sin Glansrolle havde hun som den fyrige Elsker. Hendes pathetiske Deklamationer og stormende Kjærtegn bragte ikke sjælden den bly Kamilla til at falde ud af Rollen for at bede hende være noget mindre «mandfolkeagtig».

Med paaklistrede Moustacher, Slængkappe over Skulderen og opkrampet Filthat, hvorunder hendes sorte Øjne spillede med en næsten uhyggelig Ild, var hun saa nær ved at ligne en Theaterhelt, at det var intet Under, Kamilla blev ængstelig tilmode.

Ellen havde de mere utaknemmelige Roller, maatte først agere den vrede Fader og siden trække i Mademoiselles sorte Silkenederdel for at være Præst og give Parret sin Velsignelse. Eller hun var den forsmaaede Elsker, hvem Ludovika (alias Brudgommen) jog sin Kaarde gjennem Livet. Værst forekom hendes Skæbne hende, naar hun som den urette Prinsesse i «Sigrid med Sløret» endelig havde faaet Brudestadsen paa og uden Naade blev sat til Dørs, naar Kamilla var kjed af at brænde sine Fingre.

Den nære Omgang med de to unge Piger, hvis Udvikling var saa forskjellig fra hendes

endnu rent barnlige Standpunkt, drog hende efterhaanden bort fra hendes tidligere Kammerater og de vilde Lege i Gaarden. Hendes yngre Søskende og Legefæller gav hende Skyld for at ville være voxen og at se dem over Hovedet, og hun blev snart lige saa skyet af dem, som hun før havde været søgt. Men hun brød sig ikke om det, thi der laa i deres Færd overfor hende en Anerkjendelse af, at hun var stegen et Par Trin op ad den Stige, der fører fra Mammelukkerne og de korte Skørter til den lange Kjole.

Komedielegen med dens mystiske Tilsnit drog hende ind i en hel ny Idekreds og satte hendes Fantasi i Bevægelse paa Omraader, hvor den hidtil havde slumret. Ludovikas ildfulde Fraser og opstyltede Kjærlighedserklæringer virkede ved hendes Skjønhed, Forklædning og medfødte erotiske Begavelse fængende og hidsende paa Ellens modtagelige Gemyt.

Hun levede og aandede i denne opdigtede Verden og gav snart ikke Ludovika noget efter i at opfinde erotiske Situationer og omdanne Stoffet fra de Lejebibliotheksromaner, de i Smug forskaffede sig, til Brug for deres Leg. Hendes sunde Natur gjorde Faren mindre, fordi det for hende vedblev at være en

Leg uden dybere Betydning og uden Sammenhæng med virkelige Forhold; men det var dog en Leg med Ild, der, om den end ikke tændte, kunde efterlade ulmende Gnister for Fremtiden.

V.

En Søndag Eftermiddag sad Ellen, Kamilla og Edvard sammen i Kabinettet og drak Kaffe. Bankieren var i Selskab, Mademoiselle havde Migraine. De Unge havde spist alene og skulde nu fordrive Aftenen sammen.

Ellen var maaske for første Gang ikke gaaet sulten fra Bordet, og de krydrede Retter og den for hende uvante Nydelse af Vin havde gjort hende lidt døsig.

Hun satte sig magelig tilrette i en Lænestol og bladede i et af de Billedværker, der laa paa Bordet. I Begyndelsen fulgte hun Samtalen mellem Kamilla og Edvard. De havde begge været paa Bal et Par Dage forud og snakkede om de Smaabegivenheder, der havde tildraget sig. Lidt efter lidt forvirredes deres Stemmer for Ellens omtaagede Sanser, og hun hørte intet mere.

Saa vaktes hun pludselig ved at høre et bekjendt Navn blive udtalt noget højere,

end det var sædvanligt for den ellers saa afdæmpede Kamilla.

Hun sagde: «og den smukkeste af alle Damerne var naturligvis — Ludovika —».

«Nej, Kamilla, der er intet, som klæder Dem saa godt som at være i Baldragt. De burde altid gaa i Tüll. De var, hvad De altid er, den smukkeste, den mest indtagende af alle —».

«Med Undtagelse af Ludovika!»

Den lille Dame lænede sig nonchalant tilbage i Stolen. Dens højrøde Silkebetræk klædte hendes brune Haar og sarte Teint fortræffelig. Hun lod Silkekvasten ved Armlænet glide gjennem sine Fingre, mens hun talte, og saae smilende paa ham. Men Tonefaldet var lidt for ivrigt, og Øjnene noget for spørgende, til at man ret kunde tro paa den Ligegyldighed, hun lagde for Dagen.

«Naturligvis med Undtagelse af Ludovika?»

«Aa, den lille Kokette!» sagde han og kastede den Papirskugle fra sig, han nervøst havde rullet sammen mellem Fingrene.

«Hun er rigtignok noget koket», fortsatte Kamilla med en Bedstemoders Værdighed, «men hun ser godt ud, det kan ikke nægtes. Hvor skulde hun forresten kunne blive anderledes med den Opdragelse, hun faar. Moderen er jo nar-

agtig; at lade en ukonfirmeret Pige møde i et saadant Toilette! Men den Slags unge Damer behager altid Herrerne, og en vis ung Mand dansede ikke mindre end to Extravalse med hende; og hun inklinerede adskillige Gange for Monsieur Edvard, foruden at man vexlede Kotillonssløjfer.»

Han saae vist paa det smukke Ansigt, der var mere i Bevægelse, end det stemmede med den spøgende Konversationstone, hvori hun talte.

Han trak paa Skuldrene og sagde let hen: «Ja, hvad skal man gjøre? Naar andre unge Damer koldt vende En Ryggen og love alle Danse bort, førend man kan bede om en eneste, maa man vide at trøste sig. Man kommer ikke paa Bal for at kede sig, og Frøken van Arndt er virkelig en meget morsom og meget — pikant ung Dame.»

Hun gik i Fælden og udbrød med slet dulgt Ivrighed:

«Naar De saa let kan trøste Dem over at komme for sent til at faa en Dans med mig, og faa saa god Erstatning, veed jeg virkelig ikke, hvorfor De bebrejder mig noget —»

Han greb en af de smaa Hænder, der legede med Kvasten, trykkede et ildfuldt Kys paa den og hviskede triumferende:

«De er skinsyg, Kamilla!»

I samme Øjeblik gjorde Ellen en ufrivillig Bevægelse. Hun havde set til med et Barns forundrede Øjne og opsnappet de hastige Ord med begyndende kvindelig Forstaaelse. Kamilla blev opmærksom og trak hurtig Haanden til sig med et meget unaadigt Blik paa Synderen. Han rejste sig og gik ind i det tilstødende Værelse.

«Er det smukke Billeder, Ellen?»

Der var noget i Luften, som generede hende. Hun havde hede Kinder og gøs af Kulde efter sit Blund. Hun kunde i dette Øjeblik ikke udstaa nogen af dem, syntes hun. Her var ikke rart at være; hun vilde bort.

«Det er bedst, jeg gaar ned til Fader nu», sagde hun og rejste sig.

«Vil Du ikke blive og drikke The hos os?»

«Nej Tak, jeg vil helst gaa.»

Kamilla smilede ved denne naive Tilstaaelse og vilde ringe paa Tjeneren, for at han skulde følge Ellen ned. Men saa kom Edvard ind og tilbød sin Ledsagelse. Ellen mente, hun kunde godt gaa alene ned ad Trapperne, men derom vilde Kamilla ikke høre Tale. Edvard gik med hende ud i Entréen, lagde Schawlet om hende og fulgte hende ned.

Saasnart hun var udenfor de stadselige Stuer, var hun atter sig selv.

«Skal vi springe?» Hun lagde begge Hænderne paa Rækværket og tog adret de sidste syv, otte Trappetrin i ét Spring.

«Hør, Hr. Müller, vil De gjøre mig en Tjeneste?»

«Med Fornøjelse, Frøken,» svarede han og lettede paa Hatten.

«Lad saa være at kalde mig Frøken. Det lyder, som om De vilde gjøre Nar af mig, og det maa De ikke. Jeg er jo bare en lille Pige, — og jeg hedder Ellen,» hun gav ham Haanden og lo lidt forlegent.

«Ja ja, da — God Nat, Ellen.»

Døren blev lukket op, og Ellen foer ind i Entréen.

Aa, hvor han var rar! — Hun havde alligevel moret sig udmærket!

VI.

Det er mere tilfredsstillende for Ærgjerrigheden, end det er bekvemt at være «Fører», hvad enten det er for et politisk Parti, en æsthetisk Skole eller for Uglspilsstregerne i en balstyrig Pigeklasse. Det begyndte Ellen at føle nu, da hun havde faaet Smag for en anden Art Morskab. Hun forsøgte ogsaa at bruge sin Myndighed til at skaffe «Dyden» Overtaget i Klassen, men det faldt uheldig ud. Her, som andetsteds viste det sig, at den oprørske Masse ikke lystrede de individuelle Svingninger. Strømmen var sat i Bevægelse, med eller mod hendes Vilje rev den hende med. Saa mødte der hende en Dag en højst ubehagelig og overraskende Nyhed. Bestyrerinden lod hende en Formiddag ved Frøken Petersen, Ellens Arvefjende, kalde ind i sit private Værelse.

Dette var en meget usædvanlig Begivenhed der i Skolen, og det gjorde stor Opsigt i Klassen.

Ellen fulgte Lærerinden, mens hun ikke ganske vel tilmode gjorde et Overslag over den sidste Tids Spilopper: Skulde det være Sedlen i Hr. Fredriksens Hat? Eller — og hun blev ganske rød i Hovedet — skulde de have opdaget, at det var hende, der havde drejet Nøglen om forleden, da Frøkenen var —

Sikkert var det, at nogen maatte have sladret. Kunde hun bare faa at vide, hvem Sladderhanken var, saa skulde hun rigtignok faa.

Frøken Boldt sad i en højrygget Lænestol med Hænderne foldede i Skødet. Det var en lille Dame med pjusket Haar og mørke urolige Øjne.

Hendes Personlighed, eller rettere Upersonlighed, syntes altid at trænge til Støtte, og hun brugte derfor den omtalte Lænestol som et bekvemt Afstivningsapparat ved højtidelige Lejligheder.

«Det er bedst, De bliver herinde,» sagde hun til Lærerinden, idet hun anviste hende Plads med en ubestemt Haandbevægelse.

Hun rettede sig lidt og vendte sig pathetisk til Ellen:

«Du Sorgens Barn, Du, der for nylig har følt Guds Haand paa din Skulder, og som har en Moder i Himlen, der skuer sørgende ned

paa dine Daarskaber,» den pathetiske Tone slog pludselig Klik, og hun vedblev hidsig: «hvor har det kunnet falde Dig ind at bære Dig saadan ad, Du er jo en Spot og Skam for Skolen.»

Ellen hang med Hovedet og saae faaret ud. Hun mente, det var bedst at vente med Svaret, til man var rykket nærmere ind paa Forbrydelsen for ikke at forplumre sig.

«Se, kjender Du dette?» Hun pegede med en Mine, der skulde være knusende, paa en lille Bunke beskrevne Blade, der laa paa Bordet.

Ellen kastede et stjaalent Blik paa den. Av! Dem kjendte hun godt. Men hvordan i al Verden havde Frøkenen faaet Fingre i dem? Det var nogle tilsølede, overklattede, daarlig skrevne Breve eller rettere Brevlapper af alle mulige Farver og Former, hvoriblandt enkelte med blaat linjerede Blade, tydelig nok udrevne af en Stilebog.

Naa, nu vidste hun vel det værste, tænkte Ellen filosofisk.

«Du svarer ikke! Kjender Du dem?» og hun holdt Pakken mellem to Fingre hen foran Ellen.

Jo, hun kjendte dem.

«Og Du synker ikke i Jorden af Skam? Hvad skal man dog gjøre ved saadant et for-

stokket Pigebarn?» spurgte hun hjælpeløst henvendt til Lærerinden.

Denne saae paa Ellen med en ondskabsfuld Grimace, rystede paa Hovedet og vendte Øjnene mod Loftet.

«Kom herhen!» befalede Bestyrerinden strængt.

Ellen nærmede sig. «Hør nu, vanartige Barn, hvor tør Du, en af denne Skoles Elever i næstøverste Klasse, levere saadan — saadan noget Griseri fra Dig, og med saadanne Fejl, rigtige Bummerter. Se her, *Ryggen* med *k*, *skulle* og *ville* aldeles meningsløst stavet, det er jo skrækkeligt! Hvad tror Du, at din fortræffelige Lærer, Hr. Fredriksen, vil sige dertil?»

Ellen saae forskrækket op: skulde han maaske ogsaa —?

«Jeg ser, Du skammer Dig. Og saa denne Forsmædelse, at lege Kjærest med en Dreng, at for—for—forlove sig,» — Ordet blev stikkende i Frøkenens Hals, — «naar man er tretten Aar med en tolv Aars Dreng, det er for galt, det er oprørende, det er usædeligt!»

Frøken Boldt var udtømt for Øjeblikket. Ellen havde med stigende Forbavselse hørt efter. «Lege Kjærest?» «være forlovet?» hvad var det dog for Snak? Hun tog Mod til sig, og halvt mellem Graad og Latter brød det ud af hende:

«Ja men, Frøken, jeg har ikke ment noget af alt det, De siger — det var jo bare Grin!»

«Grin? hvad er det for et Udtryk? og det tør Du vove at sige til mig! Indser Du da ikke, ulykkelige Barn, at det gjør Sagen meget værre? Finder De ikke, at dette dog er for galt?» spurgte hun atter Lærerinden indigneret. «Og saa et saadant Ord! Gjøre Grin med sligt, det helligste Baand mellem Mand og Kvinde, besudlet af Børn!» Stemmen blev tyk af Harme, og hun skruede sig op ad den stive Lænestol.

Ellen hang dybere med Hovedet. Hun havde ingen klar Forestilling om sin Forbrydelses Størrelse og var i Grunden glad over, at det ikke var noget værre, der var opdaget.

Frøkenen havde saa megen Menneskekundskab, at hun indsaa, hun endnu intet Indtryk havde gjort, og beredte sig til et nyt Angreb.

«Hvad har været din Hensigt med dette — Kjæresteri?» hun stødte Ordet ud.

«Ingen Ting!» forsikrede Ellen troskyldig.

«Passiar! Ud med Sproget! Det er en bekymret Moder, som har fundet disse Papirer hos sin Søn, hvem Du har forlokket til disse — disse upassende Historier. Jeg skylder baade hende og mig selv at faa ordenlig Besked.»

«Ja men —» indvendte Ellen, «det var slet ikke mig. som begyndte, det var ham, som —»

«Ingen løgnagtige Forklaringer. Jeg har den fortræffelige Fru Petersens Ord at holde mig til. Det er Dig, som har skrevet til denne Dreng og kaldt ham f. Ex. — lad mig se — ja, der staaer det: «min elskede Riddersmand.» Saadan noget gjør man ikke uden Hensigt, og hvis man gjør det hen i Vejret uden at tænke over en saa alvorlig Sag, bliver det kun værre. Det eneste, der kunde undskylde Dig, er, hvis Du i barnlig Hengivenhed og Uskyldighed har tænkt paa en Gang, naar I begge er komne til Skjels Aar og Alder, at blive hans Hustru for Gud og Mennesker.»

«Hans Hustru!» Ellen saae paa hende med et forvildet Blik og — brast i Latter — denne ustandselige Skolepigelatter, der bliver voldsommere, jo mere man søger at holde den tilbage. Højrød i Hovedet søgte hun forgjæves at blive alvorlig igjen. Respekten for Bestyrerinden forslog ikke længere. Slaget var tabt. Frøken Boldt og Lærerinden vexlede et noget flovt Blik.

«Gaa, jeg skammer mig over din Opførsel,» stønnede hun, og Ellen løb som en Stormvind ud ad Døren.

VII.

«Lad Ellen bringe Kaffen ind til mig,» sagde hendes Fader til Husjomfruen Dagen efter, da de havde spist til Middag. Hans Ansigt havde ved Bordet været usædvanlig mørkt, og de smaa Søskende saa vel som Ellen havde faaet et Par skarpe Tilrettevisninger, saa Stemningen tilsidst var bleven meget trykket. Det var hændet før nogle Gange, naar Karakterbogen var mere end almindelig daarlig, eller der havde været noget særligt i Vejen med hendes Opførsel, at det var blevet hendes Hverv at bringe sin Fader Eftermiddagskaffen, saa hun vidste af Erfaring, hvad det betød. Hun vidste ogsaa, at hendes Fader ikke var til at spøge med, naar han blev vred, og nu manglede desuden Moderens mildnende Indflydelse.

Ellen maatte hurtig sluge nogle forræderiske Taarer, da hun tog Bakken af Jomfruens Haand. Mod var ellers ikke det, hun savnede, men i Dag kneb det, og da hun stod

udenfor Faderens Dør, maatte hun atter synke for at faa Bugt med den Klump, der havde sat sig fast i Halsen og absolut vilde tvinge noget vaadt i Øjnene.

«Vær saa god, Fa'er, her er din Kaffe.» Hun havde staaet lidt ved Siden af ham. Han sad ved sit Skrivebord med Hovedet støttet i Hænderne, saa fordybet i sig selv, at han ikke havde hørt hende komme.

«Tak, mit Barn!»

Ellen saae lettet op. Han var altsaa ikke vred, ellers kunde han ikke tale saa mildt til hende.

«Sæt Bakken fra Dig og kom saa hen til mig.»

Hun gjorde det. Han lagde Armen om hende, saae alvorlig paa hende og sagde:

«Hør, lille Ellen, din Lærerinde har skrevet til mig, at Du har noget paa Samvittigheden at betro mig. Samtidig har hun sendt mig denne Pakke Breve, som skal hidrøre fra din Haand og er adresserede til en Skoledreng, der hedder Charles Petersen. Fortæl mig nu lidt derom. Jeg maa sige, jeg forstaar ikke rigtig Sammenhængen. Vær aaben og sanddru imod mig, saa haaber jeg nok, vi skal komme ud af det. Sig mig først, har Du virkelig skrevet disse Breve?»

«Ja, Fa'er.»

«Hvordan er det gaaet til? Hvorfra kjender Du den Dreng?»

«Jo, Fa'er, det var den Vinter, da jeg var paa alle de mange Baller, da traf jeg ham hos Grosserer Andersens —»

«Har Du nogen Vinter været paa mange Baller? Naar var det?»

«Det var ifjor, da Moder begyndte at blive syg; da fik jeg Lov, hver Gang nogen bad mig, og det gjorde de allesammen i min Klasse.»

«Paa hvormange Baller var Du da?» spurgte han med nogen Uro.

«Ja, lad mig se. Det var vist paa ti eller tolv, jo, det var paa tolv.»

«Paa tolv Baller!» Han sukkede og faldt i Tanker, og noget aandsfraværende vedblev han lidt efter: «naa, men hvad bestilte Du saa der; ja vel, Du dansede; men hvordan kunde det gaa til, at Du og den Dreng —»

«Aa, jeg skal sige Dig, Fa'er, det var slet ikke saa meget Dansen, jeg brød mig om, men Drengene kunde allesammen saa godt lide mig, fordi jeg kunde slaas med dem.»

«Slaas med dem?»

«Ja, ser Du, mellem Dansene, naar der blev luftet ud inde i Salen, og de andre Piger

spiste Is og drak Limonade, saa holdt Drengene Turnering i Dansesalen, og saa var jeg altid med — og det var det allermorsomste. Der var ingen af Pigerne uden jeg, som fik Lov at være med, for de var bange for deres Tøj. Men Jomfruen gjorde altid min Kjole istand, uden at Moder saae det.»

«Men nu denne Dreng, Du har skrevet til, sloges Du ogsaa med ham?»

«Ja—a; det var paa det sidste Bal. Der var saa faa Damer, og saa legede de Drenge, der var tilovers, og jeg inde i Grossererens Værelse, og han og jeg var altid paa Parti sammen. Han havde ogsaa været paa nogle af de andre Baller, og i Kotillonen gav han mig sin Bouket. Det var noget, jeg ikke var vant til, for Drengene giver altid deres Bouketter til de kjønneste og største Piger, eller ogsaa til de voxne Damer. Et Par Dage efter fik jeg saa et Brev fra ham, og der stod, at jeg skulde komme hen paa Kvæsthusbroen og møde ham Klokken et, saa skulde vi spasere sammen. Men jeg viste det til Moder, og hun lo af det dumme Brev, for det var virkelig saa rædsomt skrevet—»

«Værre end disse?» spurgte Faderen og pegede ironisk paa Bunken.

Ellen blev rød. «Men jeg gik ikke derhen, det maatte jeg ikke for Moder. I Skolen

spurgte hans Kousine, Emma Andersen, mig, om jeg ikke havde faaet Brev fra ham. Hun gjorde voldsomt Nar af mig, da jeg sagde, at jeg havde vist Moder det. Et Par Dage efter kom hun saa og hilste mig fra ham og sagde, at hvis jeg ikke vilde mødes med ham og heller ikke skrive til ham, vilde han vente paa mig med nogle andre Drenge udenfor Skolen, og saa skulde jeg faa. Jeg lod, som jeg ikke brød mig om det, men jeg var alligevel lidt bange, da jeg gik hjem. Saa veed jeg ikke, hvordan det gik til; vi snakkede saa meget om det, Emma og jeg. Hun sagde, at hun havde en Dreng, som hun altid spaserede med, og det var der ingen, der forbød hende — og det havde de næsten allesammen i Klassen. Saa en Søndag, da det var Regnvejr, fandt jeg paa at skrive til ham. Jeg fik ogsaa Svar — men det var noget rædsomt Vrøvl; jeg syntes, det var meget morsommere at skrive selv — hans var virkelig meget daarligere end mine, Fa'er,» endte Ellen forsikrende.

«Men mødtes Du da ikke med ham?»

«Nej, aldrig. For saa var det, at Moder blev saa daarlig, og jeg kom ikke mere paa Bal. Hun havde jo sagt, at jeg ikke maatte spasere med ham. Han blev vist ked af det tilsidst, for hans Breve blev mere og mere uar-

tige. Og saa sagde jeg en Dag til Emma, at hun skulde sige til ham, at jeg ikke vilde have flere Breve og heller ikke vilde skrive til ham. Jeg fik alligevel et endnu, men der skældte han mig bare ud og sagde, at han slog op med mig —»

«Har Du ingen af de Breve, Ellen?»

«Det kan godt være, at jeg har det sidste, for jeg tror, at jeg brugte det til at svøbe noget ind i.»

«Saa gaa og se, om Du kan finde det.»

Ellen kom lidt efter tilbage med en smudsig og forkrøllet Lap Papir i Haanden. Det var Brevet; det lød saaledes:

Til Ellen Bramsen!

«Da jeg har hørt af min Kosine, at De ikke vil skrive til mig mere og jeg nu mange Gange har gaaet og været deres Nar paa Kvisthusbroen, vil jeg la Dem vide, at De slet ikke er den Pige, jeg har anset Dem for, men en rigtig Tøs af en Dromedar. Herved opsiger jeg Dem Hulskab og Troskab og slaar op med Dem. Jeg holder mig for god til at være Nar for saadan en Kamel og nok skal advare mine Kammerater for Dem paa Ballerne. Med Hilsen og ærbødigst

Charles Petersen.

Ellen kunde ikke se sin Faders Ansigt, der var vendt mod Lyset, da han efter at have læst Brevet, omhyggelig foldede det sammen og lagde det hen til den anden Bunke. Et Øjeblik efter vendte han sig imidlertid til hende og spurgte, idet han saae hende i Øjnene:

«Og er dette nu hele Historien, Ellen, er der slet ikke noget mere?»

«Nej, Fa'er, ikke en Smule.»

«Godt. Jeg haaber, at Du er fornuftig nok til at indse, hvilken taabelig Historie det hele er, og at dette er Dig Lære nok til, at Du ikke oftere indlader Dig paa den Slags Narrestreger. Du vil efterhaanden erfare, at alt i Livet kalder til Ansvar, at en ubesindig Handling, et uoverlagt Ord lige saa vel drager Følger efter sig og sætter Mærker ikke alene uden om os, men i vort eget Sind, som den bevidste Brøde, det forsætlig onde Ord. Indtil Du lærer at se dette selv og leve derefter, maa jeg lede dine Handlinger, og derfor forlanger jeg det Løfte af Dig, at Du aldrig gjør nogen Hemmelighed af, hvad Du foretager Dig, men at Du altid spørger Dig selv, om Du ærligt kan tilstaa for mig, din Fader, hvad Du har isinde at gjøre. Giv mig din Haand paa det, saa tror jeg Dig.»

Ellen rakte Faderen Haanden.

«Gaa saa ind og lær dine Lektier.»

Ellen nølede endnu et Øjeblik og sagde med Taarerne ved Randen af Øjenlaagene:

«Er Du vred paa mig, Fa'er?»

«Vred? — nej. Jeg er flov over Dig.»

Saa gik Ellen — aa, hvor hun nu skammede sig! Nej, hvor hun ønskede alt dette ugjort. Den ækle, dumme Dreng og hans tossede Breve!

Og saa var der det, hendes Fader havde sagt om, at man stod til Ansvar for alt, hvad man gjorde, hver lille Smule. Altsaa ikke alene for de to Kroner om Maaneden. Med Regnskabet var det senere gaaet bedre end første Gang, men der var dog altid lidt, der manglede, — bare nogle Øre. Rigtig vilde det aldrig stemme. Og nu gjaldt det at holde Regnskab med alt, hvad hun foretog sig. Hvor det var svært og frygtelig alvorligt! Men at høre hendes Fader sige, at han var flov over hende! Nej, hun vilde være flittig, hun vilde ikke gjøre flere Spilopper, nej, hun vilde ikke. Han skulde faa Tillid til hende igjen; det var ganske vist. Naar bare de andre vilde lade hende have Fred.

Godt var det, at dette blev mellem hende og hendes Fader. Men sæt, Bestyrerinden eller Frøken Petersen . . .?

Hun skulde nok sladre. Hvor det var skrækkeligt, hvis Kamilla, eller — Edvard! Blodet susede hende for Ørene, da hun tænkte paa, at han skulde faa noget at vide. Men saa ond kunde bestemt ingen være at fortælle det til ham.

I Dagene efter sneg hun sig forbi ham med bankende Hjærte og skottede til hans Ansigt, om han vidste noget. Men ingen sladrede af Skole, og snart efter optog en ny Bekymring alle hendes Tanker.

VIII.

«Men, Kamilla, hvad er der paafærde?» spurgte Ellen forskrækket, da hun en Eftermiddag kom over til hende for at passiare Mørkningstimerne bort. Kamilla svarede ikke strax, og Ellen saae med Forundring paa hendes blege Ansigt og forgrædte Øjne. Det var første Gang, hun havde set Kamilla bragt ud af sin sædvanlige, noget blaserte Sindsligevægt.

Ellen overvandt sin Sky for at give nogen varmere Følelse Luft overfor Kamilla. Hun slog Armene om Halsen paa hende, kyssede hende paa Kinden og fik selv Taarer i Øjnene, da Kamilla besvarede hendes Kjærtegn og pludselig brød ud i en lydelig Hulken. Da de havde grædt lidt sammen, gjorde Kamilla sig lempelig fri og sagde:

«Tak for din Deltagelse, Du er en god Pige, Ellen, men», og hun smilede lidt trist-satirisk, «det er forresten næsten ko-

misk, for Du veed jo ikke, hvad Du græder for.»

Ellen blev forlegen og skammede sig over sin Medfølelse, men tog sig sammen og sagde:

«Jo, Kamilla, det veed jeg godt. Det gjorde mig ondt at se Dig saa bedrøvet. Det maa vist være noget meget slemt, siden Du kan græde over det —».

«Du mener, at jeg ellers ikke plejer at være saa let til Taarerne — nej, oprigtig talt, jeg kan ikke udstaa, at Folk græder; jeg synes, det er en lille Smule — simpelt. Og saa bliver man saa grim deraf, med tyk Næse og røde Øjne.»

Ellen skyndte sig at vende Ansigtet fra Lyset.

«Naa, men nu er det vel bedst, at Du faar at vide, hvad der er i Vejen — men det er en dyb Hemmelighed — og Du maa ikke tale om det til et Menneske.»

Det lovede Ellen, og Kamilla trak hende med sig ned i den lille Sofa i et Hjørne af Værelset og hviskede:

«Du, der har været en frygtelig Scene mellem Fader og Edvard efter Bordet — der har i den senere Tid været nogen Uorden paa Kontoret med Regnskaberne, og Fader har et

Par Gange mistet temmelig betydelige Summer paa en mistænkelig Maade —».

«Er han da bleven fattig?» spurgte Ellen naivt.

«Aa, hvor Du er barnagtig!» svarede Kamilla stødt, «Fader fattig, fordi han mister nogle tusende Kroner, nej!» og hun lo haanlig med Pengearistokratiets yderste Hovmod, «han kunde saamænd godt taale at lade adskillige tusende Kroner stjæle fra sig, uden at det skulde gjøre ham noget. Det vilde jeg virkelig ikke græde for.»

«Men hvad gjør det saa?»

«Nej, med Pengene er det lige meget. Men, ser Du, det er ligefrem Tyveri — og — aa, Du, det er næsten ikke til at sige — Edvard er mistænkt for at være Tyven.»

«Det er Løgn», raabte Ellen og sprang op. «Det tør jeg dø paa. Han stjæler ikke. Hvor kan Du dog tro?» — Ellen kvaltes næsten i harmfuld Bevægelse.

«Nej, Ellen, det har jeg ogsaa sagt — jeg har sagt det til Fader, og Edvard sværger selv paa det. Men alting taler imod ham. Han kan hverken bevise sin Uskyldighed eller angive nogen Anden. Gud, Ellen, sæt, de arresterer ham! Tænk Dig den Skam, den Vanære over

Huset!» Kamilla græd og gjemte Hovedet i Lommetørklædet.

Ellen gik ivrig op og ned ad Gulvet.

«Lige meget med Beviser. Enhver, der kjender Edvard, veed, at han aldrig kunde stjæle. Hvor kan din Fader dog tro det om ham! Det er jo en Skam!»

«Fader vil heller ikke tro det. Men det er dog løjerligt, at det hver Gang er Penge, som just er gaaet gjennem Edvards Hænder, og som ingen anden har haft at gjøre med, der er forsvundne. Og Fader siger, at unge Mennesker saa let kan fristes til at bruge mange Penge, at de — uf, det er afskyeligt at tænke sig — besøger Spillehuse og alle Slags slemme Steder, naar vi uskyldige, unge Piger sover sødelig,» sluttede hun med værdig Pathos.

«Det er lige meget; jeg tør vædde, hvad det skal være, at Edvard aldrig har været saadanne Steder.»

«Du er et Barn, Ellen,» afbrød Kamilla hende belærende, «og forstaar Dig ikke paa det. Naar man først bliver saa gammel som jeg, hører man baade det ene og det andet. Jeg tror ingen Mand. Og tænk Dig saa al den Snak i Byen. Folk har jo saa godt som forlovet ham og mig, og naar dette ikke var

kommet, — hvem veed, naar jeg blev konfirmeret, saa — hvad vil mit Rygte ikke komme til at lide!»

«Passiar! hvem tænker paa dit Rygte nu!» sagde Ellen hidsig.

«Jo,» svarede Kamilla overlegent. «En ung Piges Rygte er saa sensibelt; det taaler knap et Fnug.»

Ellen trak utaalmodig paa Skuldrene.

«Hvem der dog kunde gjøre noget for ham! Jeg er vis paa, at han er forfærdelig ulykkelig. Han, der er saa stolt — og saa skulle gaa og være mistænkt!»

Denne Samtale fyldte Ellen med Uro, og hun led næppe mindre end den mistænkte selv. Da hun et Par Dage efter traf ham ved Middagsbordet hos Grafs, blev hun saa betagen ved Synet af den Forandring, der var foregaaet med ham, at hun var ligeved at give sig til at græde. Han var saa bleg, saa bleg og havde store mørke Ringe omkring Øjnene. Og saa gjorde det ondt at se paa hans Mund; den saae ud, som om han aldrig kunde tale et godt Ord mere til nogen. Panden var meget højere og hvidere end før, og hans Skikkelse, som ellers var lidt bøjet over Skuldrene, knejste nu rank som i vred Bevidsthed om den Uret, han led.

At de ikke allesammen kunde se paa ham, at han var uskyldig, tænkte Ellen. Han stjæle! Saa kunde ogsaa Marmorguderne paa Thorvaldsens Museum stjæle!

Det var et uhyggeligt Maaltid. Kamilla forsøgte at holde en Samtale vedlige, men Edvard svarede kun med Enstavelsesord; Ellen turde ikke aabne Munden for ikke at komme til at græde. Saasnart de var færdige, gik hver til sit, og Ellen fik ikke engang sagt ham et venligt Ord.

IX.

Grosserer Bramsen kom snart til Erkjendelse af, at han, hvis Forretninger lagde fuldstændigt Beslag paa hans Tid, maatte sørge for et paalideligere Tilsyn med sine Børns Opdragelse, end det noget tvivlsomme, lejede Kræfter kunde yde. Han vidste ingen, som bedre vilde være i Stand til at udfylde hans afdøde Hustrus Plads i Huset end hans Søster, Mathilde, som opholdt sig hos deres Broder i New York. Denne havde imidlertid giftet sig, og hun var forsaavidt ledig paa Torvet. Til hende skrev han da og fik Tilsagn om, at hun vilde komme.

Det var ikke med ublandet Glæde, at Ellen ventede hendes Ankomst. Thi hun havde en stærk Forudfølelse af, at hendes Tilværelse stod Fare for under det nye Regimente at miste den yderst behagelig ubundne Form, den hidtil havde haft.

Tante Mathilde var allerede som ung gaaet til Amerika med en af sine Brødre. Ved fælles

energisk Arbejde var det lykkedes dem at blive velhavende. Kort forinden hendes Afrejse havde han som sagt holdt Bryllup og var traadt ind som Associé i et anset Handelshus i New York.

Hr. Bramsen var utrættelig i sin Ros over denne Søster, der havde kæmpet og arbejdet trods nogen Mand, men selvfølgelig ogsaa levet som en saadan. Hun havde ikke forsmaaet endog den simpleste Tjenergjerning, men holdt ud, til Udsigterne klarede sig, og Sejren var vunden.

Ellens blide, lidt gammeldags opdragne Moder havde altid betragtet Frøken Bramsen som en noget afskrækkende Personlighed, hvem hun helst vilde beholde paa Afstand. Hun beundrede og agtede hende, fordi hendes Mand gjorde det, men hun havde tillige en sygelig Ængstelse for hendes skarpe, slagfærdige Kritik og praktiske Forstandighed.

Hvordan det nu gik til, saa havde Ellen faaet noget af dette paa Fornemmmelsen og nærede intet særlig varmt Ønske om at gjøre Tantens nærmere Bekjendtskab.

Hun havde uvilkaarlig dannet sig den Forestilling om hende, at hun var et stort, mandfolkeagtigt Fruentimmer med haarde, røde Hænder. Men denne Formodning havde hun dog faaet

modsagt ved en Gang at høre Tjenestefolkene mumle om, at der var noget aparte ved Frøken Bramsen. Hun havde været meget smuk og havde haft «en Historie», inden hun tog til Amerika. I Pigernes Mund, vidste Ellen, maatte dette betyde noget med en Kjæreste. Da hun ikke kunde faa mere ud af dem, var hun ved Middagsbordet kommen dumpende med et Spørgsmaal i den Retning. Moderen tyssede paa hende med et forskrækket Blik paa sin Mand og sagde, at «saadan noget forstod Børn sig ikke paa». Det gjorde hende vel end mere nysgjerrig, men i Faderens Ansigt havde hun set et Udtryk af Misbilligelse og vred Smerte, saa hun ikke vovede at spørge, og siden havde hun glemt det.

Da Tante Mathilde kom, svarede hun ikke til det Billede, Ellen havde dannet sig af hende, og hun saae med Forbavselse og noget, der lignede Beundring, paa denne høje Skikkelse, der bar den modne Alders Embonpoint med saa megen statelig Ynde. Hendes Træk havde en frisk, noget storslaaet Skjønhed, bevaret uskadt trods hendes fem og fyrretyve Aar og stærkt bevægede Liv. Kun ved Mundvigerne havde Anstrængelse eller Smerte sat sit Mærke i en lille skarp Fold, der undertiden traadte stærkt frem, ældede Ansigtet og gjorde det

strængt. Men naar de fyldige Læbers fast sammensluttede Linje brødes af et Smil, eller naar hun blev livlig under Samtalen, forsvandt den melankolske Rynke og gav Plads for det Udtryk af Sindsungdom, der var hendes Naturs egenlige Kjærne. Hendes store, graablaa Øjne mistede det fugleagtig sikre i Blikket og blev fugtig milde.

Da hun første Gang, de mødtes, drog Ellen til sig med en nogen haandfast Ømhed, lagde denne Mærke til, at hendes Hænder var hvide og ikke store, og da hun kyssede hende, følte Ellen, at hendes Mund var blød og varm som hendes Moders. Ellen skammede sig over sine stygge Tanker og gjorde ved sig selv Tanten Afbigt.

Den første Tid var imidlertid drøj for hende. Hendes Fritid blev betydelig indskrænket. Frøken Bramsen fordrede ubetinget Lydighed og kunde skaffe sig den. Al gammel Slendrian blev afskaffet. Besøgene hos Kamilla indskrænkedes betydelig, men til Gjengjæld samledes de unge Piger nu ogsaa hos Ellen.

Tante Mathilde forstod den Kunst at være ung med de Unge og vandt dem for sig mere ved at henvende sig til det intelligente hos dem end ved at ville erobre deres Hjærter.

De morede sig i hendes Selskab, og uden

at de vidste deraf, løftede hun dem op over deres vanlige Tankekreds og gjorde dem bedre ved at gjøre dem klogere. For Ludovika syntes hun især at interessere sig. Men endog Kamilla skød noget af den døde Fornemheds Ham af sig og blev i Tante Mathildes Selskab næsten naturlig og meddelsom.

En af Frøken Bramsens første Reformer var at faa Ellen i en anden Skole. Hendes Fader vilde have haft hende til at deltage i Kamillas Undervisning hos Gouvernanten; men hans Søster satte sig afgjort derimod.

«Sæt Du kun Ellen i Glasskab og luk forsvarlig af for hende,» sagde hun, «og gjem Nøglen i Lommen, saa kan Du faa en ganske pæn Voxdukke ud af hende med Tiden. Men husk saa bare paa, at Glas er skørt. En Gang, naar Du mindst venter det, kunde det hænde, at Ruderne gik i Stykker, og Voxdukken dumpede ud og spolerede sin kjønne Næse — og maaske mere end den. Hvad saa?»

Grosserer Bramsen lo. «Ellen som Voxdukke! Hør, veed Du hvad, Mathilde, Du har en livlig Fantasi —».

«Ja, Du ler,» afbrød hans Søster ham ivrig. «Men tænk Dig vores lille «Hunkadet» eller hvad det er, I kalder hende, spærret inde med den snadrende Française i tre, fire Timer hver Dag.

Aa, Gudbevares, om Mamsellen var aldrig saa livlig og aldrig saa begavet, maatte de Stakler blive saa kede af hinanden som Kat af Sennep, inden Aaret var omme. Og hvad kan hun saa? Snakke fransk, naturligvis. Og dermed skal det være nok? Det siger jeg Dig, at jeg vil ikke være med til at gjøre den kinesiske Mur, I har bygget op om Jeres Pigebørn herhjemme, end tykkere.»

«Godt Ord igjen, Mathilde. Du har naturligvis Ret i noget. Men jeg hører nu til den gamle Skole —».

«Ja, der har vi det. Det er den Pose, I altid trækker ned over Ørene. I er for magelige til at ville have med det nye at bestille. Det generer Jer at skulle kaste denne Ballast af gammel Slendrian over Bord for at tage den nye Ladning ind, og skjønt I eller i al Fald de fornuftigere af Jer godt veed, at det er galt fat med Jeres Pigebørns Opdragelse, og at intet passer daarligere for dem nutildags end alle Jeres gamle Theorier og Øllebrødspassiar om kvindelige Fuldkommenheder, saa Gudbevares, ingen vil gjøre Skridtet fremad, saa gaar vi hellere to tilbage og lukker dem inde i private Kommodeskuffer.»

«Men i Himlens Navn, hvad vil Du da, vi skal gjøre? Skal de pludselig alle rende med

Studenterhuer paa og blive endnu mere blegsottige, end de allerede er?»

«Passiar! I skal hverken gjøre Jeres Døtre til Studenter eller Husholdersker, men først og fremmest opdrage og udvikle dem til det, vi allesammen, baade Mænd og Kvinder, skal være fremfor noget andet: dygtige Medlemmer af det Samfund, hvortil vi hører. Men der er det netop, at det skorter for os Kvinder. Paa enhver Dreng peger saagodtsom fra Vuggen Samfundets Finger, og han veed, at det en Gang venter noget af ham. Han har fra første Færd Følelsen af Ansvar og den dertil svarende Fornemmelse af Krav paa Belønning. Det er en mægtig Spore til Anstrængelse, som fuldstændig forholdes Kvinden. For ham er der altid et Maal at naa, hans Skridt ledes bestandig ud i det Liv, der tidligere eller senere vil tage ham i Brug. Hun derimod udstyres med lidt Luxuslærdom, hvis Endemaal forsvinder i en taaget Ubestemthed, af hende ventes intet, hun har intet andet Ansvar end det rent negative, at holde sig fra Suppedasen, helst saa meget paa Overfladen som muligt.»

«Men, Mathilde, Du glemmer rent, at de fleste af Jer dog bliver gifte, skal være Koner og Mødre.»

«Paa ingen Maade. Men vil Du sige mig, hvor har Kvinden mere Brug for sine Evners fulde Udvikling end just som Hustru og Moder? Hvis Ægteskabet ikke skal synke ned til at være en ren Formalitetssag eller noget endnu værre, maa hun være sin Mands ligestillede Medhjælp, sine Børns Opdragerinde. Hun, der skulde løse for dem Livets første Gaader og knytte de første Traade mellem dem og det Samfund, hvis Ejendom de er, veed intet selv. Om en indre Sammenhæng med det store Hele, om den sædelige Orden, der betinges af Individernes Solidaritet, har hun aldrig hørt Tale. Den Lære er for Mændene; hun kjender knap sit Lands Love. I Reglen er vi begavede med en ganske sund Menneskeforstand, men man har aldrig lært os at bruge den i Tænkningens Tjeneste, og Følgen deraf er, at vi som oftest gaar efter vort Instinkt, der i sin Fornuftighed tit taler lige stik mod Lands Lov og Ret. Saa løber vi Panden imod, hvor Manden gaar helt fri eller slipper med at skrabe Næsen. Man har aldrig lært os at abstrahere.»

«Men hvordan vil Du da, at alt dette skal sættes i Værk. Jeg kjender ingen Skole, hvor sligt læres.»

«Nej, det er Ulykken. Og der gjør I atter Uret mod Jer selv, fordi I ikke ser Jer om i

Verden og tilegner Jer det nye og gode, der fremkommer andre Steder. Lær af os i Amerika, se, hvor Ungdommens Undervisning blomstrer der. Mænd og Kvinder nyder ens Ret, har samme Forpligtelser. Læs Skoleberetningerne, hør Lægernes Udtalelser; alle de Indvendinger, der i sin Tid rejstes mod Kvindens Uddannelse i Lighed med Mandens, er forstummede. Tal med de frie, amerikanske Kvinder, se hvorledes deres Indflydelse voxer og virker forædlende overalt, saa vel i Familierne, som hvor deres Evner anvendes i Statens Tjeneste. Lær af Kønnenes Omgang med hinanden, hvorledes Kundskaber, erhvervede i Forening, og fælles Stræben mod høje Maal løfter Sindene og renser Sæderne, og Du vil finde, at det er nye, sunde Skud, der spirer frem af den amerikanske Kvindeopdragelses Jordbund.»

«Du er en god Prokurator, Mathilde, men herhjemme maa vi age med Stude og ikke kjøre med Væddeløbere. Vi kommer saa vel med en Gang. Send Du forresten Ellen i Skole, hvis Du kan finde en bedre end den forrige. Og hold hende dygtig i Ørene; det er en Vildkat. Det lader til», føjede han leende til, «at jeg har faaet den skinbarlige Rebellion i Huset med Dig. Det er s'gu farligt at sende sine Kvindfolk til Amerika nutildags.»

«Stod det til mig, sendte jeg hele Skibsladninger af «danske Møer» derover med hver Post,» sagde hun og lo muntert.

Saa kom Ellen i en anden Skole. Der var ren Luft, god Tone, Disciplin og dygtige Kræfter til at lede Undervisningen, men der var tillige noget mere. Den Dame, der stod i Spidsen, havde gjort sit Kald til sin Passion og havde en sjælden Evne til at passionere sine Omgivelser, baade smaa og store, til selv at yde det ypperste og bringe andre til at yde det yderste af, hvad de formaaede. Hun forstod at personliggjøre sin Aand gjennem sine Medhjælpere, lade dem gjennemsyres af sin Vilje, saa at de alle virkede paa samme Maade mod samme Maal. Hun fik Skyld for at misbruge Menneskers Kræfter, og hun forbrugte mange, men hendes Skole steg i Ry fra Dag til Dag, og saa stor var den magiske Magt i hendes Personlighed, at selv Ofrene ikke blot elskede, men forgudede hende. Onde Tunger vilde paastaa, at Elevernes Ejendommelighed led under denne stærke, ensidige Paavirkning, at de aandelig talt fik Uniform paa. Men de stærkt udprægede Individualiteter er jo sjældne, og da Uniformen var baade smuk og kvindelig og passede de fleste fortræffelig, var dette vel snarere en Vinding.

I Begyndelsen kneb det for Ellen at finde sig tilrette i dette nye Samfund, hvor gjensidig Tillid og Agtelse mellem Lærere og Elever gjorde «Snyderi» sjældent, Opsætsighed umulig. De Unoder, hun bragte med sig fra sit tidligere Skoleliv, taaltes ikke, og hendes kaade Spilopper faldt til Jorden som mislykkede Forsøg paa at være morsom. Søkadetnavnet, som hun før havde baaret med Stolthed, var fulgt med hende som et Øgenavn, og hun maatte mere end én Gang gribe til vægtige Argumenter for at faa det til at forstumme.

Hun havde hidtil lært saa lidt, at hun maatte anstrænge sine Evner for ikke at staa tilskamme for Kammeraterne. Hverken Tante Mathilde eller hendes Fader lagde Fingrene imellem, naar det skortede paa Flid i Hjemmet. Men efterhaanden vaktes hendes Lærelyst, og hun blev en flink Elev.

X.

Ellen havde tilbragt Aftenen sammen med Kamilla og Ludovika. Mademoiselle var i Theatret, og Pigebørnene havde drukket The paa Kamillas Værelse. Omtrent Klokken ti hentede en Tjener Ludovika, og de andre to fik travlt med at bringe Stuerne i Orden efter deres Leg.

Klokken blev over elleve, inden de var færdige og ganske forpustede kastede det sidste Blik paa Værelset og fandt det tilfredsstillende.

De Værelser, Kamilla beboede med sin Gouvernante, laa i Bagbygningen og havde en særlig Opgang fra Gaarden, mens de ved en Korridor stod i Forbindelse med den øvrige Lejlighed.

Da Ellen løb afsted, var det bælgmørkt i det Hjørne af den store Gaardsplads, hun skulde passere. Gaslampen brændte endnu i Porten og kastede et mystisk Halvlys gjennem de farvede Glasruder ud i den forreste Del af Gaarden.

Det var, takket være Kamillas Omhyggelighed, første Gang, hun gik alene paa denne Tid af Aftenen, og da hun var kommen over Gaarden og opad Trappen og skulde dreje ind i den lange, mørke Gang, som førte tilvenstre forbi Kontorlokalerne, maatte hun tilstaa for sig selv, at hun var bange. For Enden af Gangen var der en Dør ind til Grosserer Bramsens Lejlighed. Hun mandede sig op og begyndte at famle sig fremad med Hænderne langs Ydermuren tilhøjre, Den var kold og klam at føle paa; hun maatte uvilkaarlig tænke paa sin døde Moders kolde Haand. Hun lukkede Øjnene og holdt sig for Ørene for hverken at se eller høre og gik, saa hurtig hun formaaede, fremad. Pludselig standsede hun næsten stiv af Skræk. Der var noget, som puslede derhenne foran hende. Hun hørte en sagte Klirren. Spøgelser uden Hoveder, med raslende Lænker, grinende Dødningeansigter, alle Spøgelsefrygtens Hjærnespind viste sig i et Nu for hendes Fantasi. Hun turde hverken gaa frem eller tilbage. Saa blev alting stille. Hun vilde just tage Mod til sig og vende om forat søge Tilflugt hos Kamilla, da en ny Lyd fængslede hendes Opmærksomhed. En sagte Raslen af Papir og kort efter Lyden af et Laag, der blev forsigtig lukket i.

Hun aandede lettet. Aa, saadan en Nar,

hun var! Det var naturligvis Edvard, der arbejdede silde i Kontoret, hvad han saa ofte gjorde; og se, der faldt jo en Lysstribe gjennem Dørsprækken. Hun saae nu ogsaa, at hun befandt sig lige udenfor Døren til det store Kontor. Hun vilde sige ham God Nat og faa ham til at lyse sig det sidste Stykke. Det var slet ikke rart at gaa her alene, det mærkede hun nok.

Hun stødte rask Døren op og sagde:

«God Aften, Hr. Müller, aa vær saa god at —»

Ordene døde paa hendes Læber, thi det kridhvide, forstyrrede Ansigt, som med et Udtryk af Forfærdelse vendte sig imod hende i en Blændlygtes usikre Skin, var ikke Edvard Müllers, men en af de andre unge Kontoristers.

«Om Forladelse,» stammede hun overrasket, «jeg troede, det var Hr. Müller, som arbejdede her.»

«Nej — jeg — jeg,» Tænderne klaprede i Munden paa ham, saa han næppe kunde tale, «jeg havde — havde glemt noget herinde — og — og —»

Men Ellen afbrød ham:

«Vilde De ikke gjøre mig den Tjeneste at lyse mig hen til Døren; her er saa mørkt ude.»

«Jo, gjærne, Frøken,» sagde den unge Mand ivrig og greb Lygten. Men idet han tog

den, gled dens svævende Skin henover Pulten og forraadte en Del mystiske Gjenstande, som gjorde Ellen opmærksom. Der var forskjelligt Værktøj, en Fil, en Hammer, et Knippe Nøgler af et underligt Udseende, Papirsstumper og anden Uorden. Nu bemærkede hun ogsaa, at det ikke var hans egen Pult, han stod ved, da hun kom ind — den var paa den anden Side af Bordet — det var — jo rigtig! det var Edvards, og der sad en Nøgle eller noget lignende endnu i Laasen.

I samme Nu stod det klart for Ellen, hvad der foregik. Han vilde stjæle! Han havde allerede stjaalet — og fra Edvard! Den Usling! ham var det, for hvis Skyld Edvard blev mistænkt. Nej stop! Det var dog for stærkt.

Harmen gav hende Mod. Det var Edvards Ære og Ejendom, hun skulde forsvare. Det kunde hun. Med en rask Bevægelse lukkede hun Døren og gik henimod ham. Saa vidste han, at han var opdaget. Det gjorde ham rasende. Saa nær! og saa for en Tøses Skyld!

«For Satan! hvad venter De efter?» raabte han raat til hende.

Hun var dødelig angst for det vrede Menneske der foran hende. Hendes Kinder blev hvide, og det flimrede et Øjeblik for hendes

Øjne. Men hun saae dog fast paa ham og sagde rolig:

«Jeg gaar ikke, før De har lagt det igjen i Hr. Müllers Pult, De har stjaalet fra ham.»

«Dumme Tøs! Hvor tør De beskylde mig for at stjæle!»

«De har stjaalet! Jeg kan se det paa Dem! Hvorfor blev De bange, da jeg kom? Hvad har De at bestille i Hr. Müllers Pult og med alt det Værktøj derhenne? De skal lægge Pengene fra Dem, før gaar jeg ikke.»

Han lo trodsig. «Det vil vi se paa,» sagde han og gik henimod Døren. Hun kom ham i Forkjøbet og stillede sig resolut med Ryggen imod den.

«De skal gjøre det. Det er skammeligt af Dem —»

Sindsbevægelsen tog Besindigheden fra hende og gjorde hende blind for enhver anden Udvej end at faa ham til at tilbagelevere det, han havde taget.

Med en vild Ed greb han hende i Armen for at faa hende bort fra Døren. Hun stred imod. Saa tog han hende i begge Skuldrene og kastede hende voldsomt tilside. Med et Skrig faldt hun om. Han rev Døren op og styrtede ud.

Ellen laa blødende og bevidstløs paa Gulvet.

I Faldet havde hun stødt Hovedet mod Kulkassens skarpe Kant.

Henimod Midnat blev Tante Mathilde urolig og sendte Bud efter Ellen hos Kamilla. Pigen bragte den Besked tilbage, at hun ikke kunde komme ind, da de alle var i Seng. Frøken Bramsen anede Uraad, tog Lampen og undersøgte Gangen. Hun fandt Kontordøren aaben og Ellen liggende indenfor ifærd med at komme til sig selv efter Besvimelsen. Paa Tantens forskrækkede Spørgsmaal gav hun kun en forvirret Forklaring af det passerede. Hun blev baaren ind, en Læge blev hentet, som forbandt hendes Saar, der viste sig kun at være en Skramme. Hele Huset kom paa Benene. Man raabte paa Tyveri, Mord, Plyndring o. s.v. Bankieren lod Politiet hente. Edvard havde nok at gjøre med at berolige den ængstede Kamilla, som bleg og skjælvende viste sig i Kontoret i et bedaarende Halvtoilette. Paa Ellen tænkte i Øjeblikket ingen af dem. Hun havde Feber og fantaserede, mens hendes Fader og Tante Mathilde ængstelig vaagede hos hende. Men allerede et Par Dage efter var hun rask nok til at kunne afgive sin Forklaring.

Bankieren tog imod hende i Døren til sit allerhelligste, hvor ingen under Straf af mange Dages Unaade turde vove sig ind uden særlig Til-

ladelse. Han havde undertiden Forretninger af en saa delikat Natur, at de ikke taalte Afbrydelse.

Edvard var der og endnu en Herre, som Graf ikke præsenterede, hvorfor Kamilla kun hilste med Øjenlaagene.

Saa blev Ellen omhyggelig bragt til Sæde i en Lænestol, og Bankieren spurgte hende med spøgende Venlighed:

«Naa, min lille Heltinde, hvad har De saa at meddele os?»

Det forekom Ellen at være det højtideligste Øjeblik i hendes Liv. Hendes Stemme rystede, mens hun simpelt og klart fortalte, hvad der var hændet.

«Død og Pine!» raabte Graf, da hun var færdig, «saa har vi ham. Det var rigtig flinkt af Dem, lille Frøken — han har s'gu drillet os længe nok, den Hallunk. Hvad mener De, Hr. Lund?»

«Frøkenens Vidnesbyrd stemmer godt overens med Hr. Müllers,» sagde den Fremmede, Inspektøren for Opdagelsespolitiet. «Jeg tvivler ikke om, vi nok skal faa fat i Fyren. Han kan sandsynligvis give os Oplysninger om de andre Tyverier ogsaa. Saa gratulerer jeg Dem, Hr. Müller,» vendte han sig til Edvard, «De

kommer til at staa i stor Gjæld til den unge Dame der.»

«Ja, hele mit Liv,» sagde Edvard inderlig, «jeg kan ikke sige Dem, hvilken Byrde De har taget af mit Sind, Ellen; det har været forfærdeligt saaledes at gaa som Tyv i alles Øjne — om jeg virkelig havde stjaalet, kunde det ikke have brændt mig værre, og nu, Gudskelov — tusend Tak!» Han bøjede sig over hendes Haand som for at kysse den, men Ellen gjorde Modstand og rystede over hele Kroppen.

«Nej, Edvard, kys Du hende hellere paa Munden — det kan unge Damer s'gu bedre lide,» sagde Bankieren leende.

Edvard smilede uvilkaarlig, saae paa Ellens blussende Kinder og kyssede hende med broderlig Ømhed.

Hendes Hjærte bankede, da hun følte hans Læber paa sin Kind, og en ganske besynderlig Fornemmelse af Behag stjal sig over hende.

«Tak!» sagde hun naivt og sukkede dybt.

De andre lo, og Bankieren gav en Vittighed tilbedste i Øret paa Hr. Lund, som denne fandt meget morsom.

Men saa vendte han sig til Edvard, klappede ham med Værdighed paa Skulderen og sagde:

«Det var godt, min Dreng, det endte saadan. Jeg vidste jo nok, Du var en bra'

Karl — men det saae Fandens mystisk ud, det hele. Nu maa vi se at faa fat i denne Kæltring og faa ordenlig Rede paa Sagen.»

Bankieren og Politimanden gik hen til Skrivepulten i den anden Ende af Værelset for at aftale det fornødne.

Kamilla havde hidtil holdt sig tilbage og ingen Del taget i Samtalen. Hun stod nu ved Vinduet og lod sin Pegefinger løbe op og ned ad Persiennens Tremmer.

Hun var vist lidt flov, tænkte Ellen, der huskede hendes Ytringer fra forleden.

Politiinspektøren tog Afsked. Bankieren fulgte ham ud, og Ellen saae Edvard nærme sig Kamilla og hørte ham spørge: «Har De slet ingen Ting at sige mig, Kamilla? Jeg har ikke faaet talt med Dem i al denne frygtelige Tid. De har intet Øjeblik miskjendt mig, har De vel?»

Kamilla saae ikke paa ham, men svarede let hen: «Hvor kan De tro det?»

Ellen syntes, han sukkede. Han bøjede sig dybere ned over Kamilla og hviskede nogle Ord, som hun ikke kunde høre, men som Kamilla besvarede med et stumt Smil.

Hvor han vist holdt meget af Kamilla! Hun var jo saa sød og nydelig. Men Ellen

vidste ikke, hvor det kunde være, det sved saa underlig indvendig at se derpaa.

Hun fik ikke Tid at tænke videre derover, thi Bankieren kom ind igjen, og bagefter ham en Tjener med Vin og Forfriskninger. Grosserer Bramsen og Tante Mathilde blev hentede op og fik Del i Glæden. Der blev drukket og klinket. Aftenen blev fejret som en Fest, og Ellen var Festens Dronning.

Denne Begivenhed blev et nyt Bindeled mellem Familierne i Stuen og paa første Sal. Navnlig søgte Edvard ofte ned i Grosserer Bramsens hyggelige Dagligstue, hvor han baade af Ellens Fader og Tante Mathilde blev modtagen med Glæde. Ellen og han blev fra den Tid svorne Venner. Den lille Piges ydmyge og beundrende Hengivenhed, der lagde sig for Dagen med naiv Uforbeholdenhed, blev af den tilbageholdne unge Mand gjengjældt med et vist kammeratligt Kourtoisi. Den smigrede vel hans ungdommelige Forfængelighed som al kvindelig Hyldest, men var ham tillige en Hjærtesag.

For Ellen blev han Helten i alle hendes Drømme, Ridderen *sans peur et sans reproche*, det Afgudsbillede, for hvilket hendes Fantasi knælede, og hvem hendes Hjærte ofrede sin

første skære Foraarsblomstring. Men hun gav ikke sin Følelse noget Navn og var sig den næppe bevidst som andet end en glad og fyldig Fornemmelse af ungdommelig Livslyst.

Hun sluttede sig efterhaanden med stor Inderlighed til Tante Mathilde, der havde ventet at faa ganske andre Kampe at bestaa med den forviltrede Søkadet, hvis Opdragelse havde ligget hendes Fader saa tungt paa Hjærte.

Skjønt alvorligt Arbejde var traadt i Stedet for Legen i Gaarden eller hos Kamilla, og Tante Mathildes Selskab i Dagligstuen havde afløst den nære Omgang med Veninderne, der nu var voxne unge Damer og saa smaat generede sig ved deres barnlige Kammerat, syntes Ellen dog aldrig at have været lykkeligere end i det Aar, der endte hendes Barndom. Men henimod Slutningen af det fik hun en stor Sorg. Edvard skulde tilbringe et Aarstid i Udlandet paa Forretningens Vegne. Forinden vilde Bankieren gjøre et stort Bal, det første siden Kamilla var bleven voxen, og Ellen skulde med. Det var en Begivenhed i hendes Liv. For første Gang paa Bal mellem Voxne og for første Gang danse med Edvard! Han havde endog forud engageret hende til Borddansen.

Fra Morgen til Aften trallede hun med en

alt andet end melodisk Overgangsstemme: «Mit Hjærtes Banken selv jeg ikke fatter» som det, der passede bedst til Situationen, og paa selve Dagen kunde hun hverken spise eller drikke og gav fejle Svar paa alt, hvad man spurgte hende om.

XI.

I et lille Værelse i sine Forældres Hus paa Sct. Annæ Plads sad Ludovika van Arndt og skrev ivrig ved et tyndbenet, vaklende Dameskrivebord, overlæsset med støvede Nipsgjenstande, der knap lod Plads tilovers til Mappen med det diminutive Ark Brevpapir. Tilvenstre brændte en Lampe med en fidtet Kreds af Petroleum rundt om Foden.

Det var i Skumringen paa den Dag, da Ballet hos Grafs skulde finde Sted, og det saae ud, som om den unge Pige allerede havde begyndt sit Toilette. Hun havde over sit Skørt og Korset kastet en lys Peignoir, der bar Mærker af megen Brug. Hendes svære mørke Haar hang hende opløst ned ad Ryggen. Fødderne havde hun stukket i et Par temmelig medtagne Silketøfler, og hendes Ydre bar i det hele et Præg af sjusket Elegance, som harmonerede godt med Værelsets Udseende.

Paa de fløjlsbetrukne Møbler flød allehaande

Klædningsstykker omkring; halvsmudsket Linned, brugte Strømper, Silkekjoler, Schawler, Hatte laa paa Stolene, var henslængt paa Bordet og Kommoden eller slæbte henad Gulvet. Paa Sengen i Baggrunden af Værelset var som en skrigende Kontrast til den øvrige Uorden og Malproperhed udbredt en frisk guldglinsende Baldragt med Tilbehør af franske Blomster, Atlaskes Sko, Vifte, brusende Skørter o. s. v.

Hun skrev hurtig og fyldte de smaa Sider med fine Bogstaver. Der var noget febrilsk og stjaalent over hendes Bevægelser. Nu og da skød hun Kjolen tilside og trak forsigtig op fra Korsettet et Brev, hvori hun læste nogle Linjer. Hendes Kinder blev da rødere, hun aandede kort og hastig, et Skær af Erotik gled over hendes smukke, unge Ansigt, og en varm Strømning sitrede gjennem hendes yppige Skikkelse. Hun sukkede, trykkede Hænderne mod de lukkede Øjenlaag og lod atter Pennen løbe.

Pludselig brød hun af og lyttede. Jo, der kom nogen! Med en Behændighed, hvortil der krævedes Øvelse, skød hun Brevpapiret ind mellem Skrivemappens Blade, trak en grøn Stilebog, som laa parat, til sig, slog en fransk Bog op, og var, da Moderen skød Portieren tilside og kom ind, øjensynlig fordybet i en Stileopgave.

«Men, Barn, sover Du ikke?» spurgte den indtrædende, en korpulent Dame i en skødesløs Morgendragt med en forbavsende Mangel paa Knapper og en noget bakkantisk Koiffure, hvis tunge, eftergjorte Drueklaser trak den skævt ned paa det ene Øre. «Jeg sagde Dig jo,« vedblev hun med et skarpt, tungerapt Organ, «at Du skulde lægge Dig et Par Timer, inden Du klædte Dig paa. Jeg vil ikke have Dig forjasket og med matte Øjne paa Ballet. Saa er der saamænd ingen, der ser til Dig — endsige —»

«Aa, Mama, lad nu være at plage mig,» svarede Ludovika gnavent, «jeg skal være færdig med min franske Stil til Mademoiselle i Morgen.»

«Snak med den franske Stil! I Aften skal Du paa Bal hos den rige Graf, det er meget vigtigere. Gouvernanten forlanger naturligvis ingen Stil af Dig i Morgen. Om en Time sender jeg Susanne ind til Dig for at klæde Dig paa. Nu skal Du sove.»

«Du behandler mig som et Pattebarn, Mama, hvad er det for en Ide, at jeg skal sove? Lad mig nu være.»

Der var Rebellion i Stemmen. Moderen mærkede det og forandrede Taktik. Hun klappede Ludovika paa Kinden og sagde indsmigrende, som man lokker et Barn med en Kage:

«Vær nu sød, Ludovika, og gjør som jeg siger. Du skal være smuk i Aften — Du veed ikke, hvem der kommer paa Ballet?»

Ludovika vendte sig hastig og blev rød helt ned over Hals og Bryst. Men efter et Blik paa Moderens Ansigt sagde hun henkastende:

«Jo vist veed jeg; alle de dumme Drenge er mig aldeles ligegyldige.»

«Drenge! hm! ham, jeg mener, er rigtignok ingen Dreng. En fortræffelig Mand, smuk, rig og fornem! Et udmærket Parti — og,» hun kneb Datteren i Kinden, «sterbens forlibt i Dig.»

«Aa Vrøvl, Mama, jeg veed, hvem Du mener. Den Nar! en Enkemand med to store Unger, Tak!» Ludovika slog med Nakken og satte en Blækklat midt i Stilebogen.

«To søde Englebørn! som er i Pension i Schweiz og kan blive der, saa længe det skal være. Vær nu god og læg Dig. Har Du set din Dragt? Den vil klæde Dig mageløst. I Paris forstaar de det rigtignok anderledes end her.»

«Jo Tak, den er dejlig; men gaa nu lidt og lad mig blive færdig.»

«Ikke paa nogen Maade. Sikken Du ser ud, saa rød i Hovedet som en Pæon; nej, lægge Dig skal Du, og det paa Øjeblikket,» og uden

videre Forklaring tog hun Lampen, bar den i Triumf ud af Stuen og lukkede Døren i Laas udvendig.

«Men, Mama, det er dog for galt,» raabte Ludovika grædefærdig.

Hun søgte ærgerlig omkring i Mørket efter Svovlstikker og Lys, væltede forskjellige Gjenstande, traadte i de omkringstrøede Klædningsstykker og stampede tilsidst i Gulvet med et hidsigt Udbrud af Smerte, da hun i sin Søgen kom for nær til den hede Kakkelovn. Men saa udbrød hun glad: «aa, hvor jeg har været dum! nu har jeg det!» I Ovnen glødede en Kokesild. Hun lukkede den nederste Laage op og klappede fornøjet i Hænderne, da et lysende Skær gjennem Risten bredte sig ud over Værelset og med en glimrende Kaabe af mørkerødt Lys dækkede Malproperheden, gjorde Uordenen malerisk og bragte Balkjolens Guldflitter til at glitre i æventyrlig Glans.

Paa Hug foran Kakkelovnen med Mappen paa Skødet, Blækhuset paa Gulvet foran sig, skrev hun de sidste Linjer i sit Brev, overgydt af Ildens Skær som et dejligt Billed paa forbuden Elskov.

Da hun var færdig, kyssede hun Brevet, foldede det sammen og stak det dybt ned i Barmen.

Hun aandede lettet. Nu var hun virkelig lidt træt. Hun rejste sig, fejede med et rask Greb den Bunke Tøj ned, der laa paa Chaiselonguen i et Hjørne af Stuen, og strakte sig magelig ud, gabede og forsøgte at blunde. Nej, det var umuligt. Hun laa ganske stille med lukkede Øjne, mens Kokesilden efterhaanden faldt sammen med smaa Brag, og Lyset blev mattere og mattere.

Det kunde dog være, Mama havde Ret, at Øjnene led ved at skrive i Stedet for at sove. Og smuk vilde hun være denne Aften. Ikke for den væmmelige Barons Skyld, uf nej! det var en ganske anden, en ganske anden! Hun trykkede de hede Kinder ind mod Chaiselonguens bløde Ryg og fortabte sig i Drømmerier:

«Det var den Gang paa Ballet hos Krogs, da hun endnu var en lille Pige med kort Kjole og gjorde saadan stormende Lykke. Da havde han første Gang lagt Mærke til hende. Hun var den eneste af Smaapigerne, han dansede med. Hvor han førte mageløst! det var en dejlig Aften. Og Dagen efter mødte hun ham, da hun gik fra Skole. Hvor hun generede sig over sin Skoletaske. Og hvor nydelig han hilste, og som han saae paa hende — aa, det brændte endnu i Hjærtet ved at tænke paa det. Næsten hver Dag fulgte han hende et Stykke paa Vej

hjemad, og de talte sammen; det var altid om hende, de talte. En Krydsild af Spørgsmaal og Svar. Som han kunde sige Behageligheder! Hvor smuk hun var, havde han fortalt hende, hvert eneste af hendes Fortrin havde han først opdaget og lært hende at tilegne sig, og sagt hende det med et Blik, saa Blodet susede hende for Ørene — nej, det var ikke til at glemme!

Og saa, da han kyssede hende første Gang! Hun var bleven baade forskrækket og vred, og alligevel havde han kysset hende atter og atter — og saa var hun ikke mere vred. Hvor kunde hun være det? Hun havde længtes efter at blive kysset igjen lige siden. Nej, og den skrækkelige Dag, da de mødte hendes Moder! Gud, hvor hun havde skjændt! Det var en gruelig Tid, der kom efter, da hun blev tagen ud af Skolen, maatte læse hos den kjedsommelige Gouvernante og havde en Tjener i Hælene, hvor hun gik og stod. Ham saae hun aldrig. Aa, hvor det var tomt og trist, og hvor alle andre var flove og latterlige. Men i Selskabet hos Gesandten forrige Vinter, da han pludselig kom ind i Stuen — hun var nær besvimet. Hans Hvisken, hans Haandtryk, hans Øjne, der saae saadan, at hun maatte lukke sine og rystede paa alle Lemmer. Siden havde han fulgt hende fra Bal til Bal, og foretrukket hende allevegne

— de andre unge Damer var gule af Misundelse — det var morsomt.

Hvad havde han dog hvisket for søde Ord i hendes Øren — bare saadan et Par Ord, som ingen anden hørte, og ingen saae det — et blødt, varmt Aandepust henover Øret og Halsen. Hun kunde føle det endnu. Ja, saadan var det!

Og nu Brevet, Brevet. Dette mageløse Brev! En hel Strøm af veltalende, indsmigrende Ord og Bønner, saa det næsten tog Vejret fra en at læse det.

Hun trykkede Haanden mod Brystet og følte Papirets sagte Knitren.

I Aften — i Aften skulde hun se ham, give ham Svaret, som hun nylig havde skrevet, og hvori hun havde sagt ham, at hun elskede ham. Det var dog dejligt at sige til sig selv: jeg elsker ham, han elsker mig, jeg elsker ham! Men meget bedre maatte det dog være at sige det til ham: Jeg elsker Dem, jeg elsker Dig — Dig kom lidt nølende. Bare hun kunde! Mon det ikke var en lille Smule — flovt den første Gang. Og hvad saa? Vilde han — vilde han kysse hende? Hvad var det, der stod? — «jeg forgaar af Utaalmodighed, indtil jeg kysser Dig Svaret af dine bløde, fulde Læber» — dine bløde, fulde Læber — hvor det lød!

Saa, der kom Susanne. Det havde dog

været rart at faa Ro lidt endnu. «Kan vi ikke vente lidt?» spurgte hun Pigen, der kom ind i Stuen med Lampen og stilfærdig gav sig ifærd med at samle de Klædningsstykker op, Frøkenen havde kastet paa Gulvet, satte Lys i Stagerne paa Spejlet, fyldte Vandfadet og ordnede Rekvisiterne paa Toiletbordet.

«Jeg tror det ikke, hvis det er Frøkenen belejligt. Om en Time bliver der spændt for.»

«Naa, saa begynd!» Hun strakte dovent Fødderne fra sig uden at rejse sig, og Pigen knælede ned og begyndte sit ydmyge Taalmodighedsværk med at trække Strømper og Sko paa Frøkenens nydelige Fødder.

En Timestid efter spurgte Ludovika, da hun fuldfærdig stod foran Spejlet:

«Susanne, ser jeg godt ud i Aften?»

«Frøkenen er dejlig!» svarede Susanne med uforstilt Beundring.

«Er det virkelig sandt?»

«Frøkenen kan jo selv se.»

Ludovika nikkede veltilfreds, da Pigen bagfra holdt Lampen højt over hendes Hoved, og hun saae sit Billede i fuld Belysning i Spejlet.

Atlaskkjolens bleggule Farve, det guldblinkende Flor og Granatblomsternes mørke Glød fremhævede paa en glimrende Maade hendes

pikante, fremmedartede Skjønhed og fløjlsagtige, mathvide Hudfarve.

«Aa jo, det gaar an! De har været flink, Susanne.»

Pigen rødmede, hun var ikke vant til Ros, men Frøkenen havde været saa rar i Aften — «Gud, hvem der dog var saa dejlig!» tænkte hun sukkende.

«Er Du færdig, søde Barn?» spurgte Moderens skrattende Stemme fra et tilstødende Værelse.

«Fix og færdig.»

«Gaa saa over og sig Farvel til din Fader; jeg kommer strax.»

Pigen lagde en *sortie de bal* om hende. Hun svøbte den om sig og tog saa over sin Skulder det sidste Glimt af sit Billede med sig fra Spejlet og brusede gjennem en Række Værelser over i sin Faders Studerekammer. Det var en stor, trist Stue med mørke Tapeter, med Støv paa Møblerne og Spindelvæv i Krogene. Men i Værelsets Anordning, i de gammeldags, med Læder betrukne Møblers Opstilling langs Væggene og i det store Arbejdsbords pertentlige Orden herskede der en vis barsk Akkuratesse, der gjorde Malproperheden og Uordenen i den øvrige Del af Huset end mere iøjnefaldende. Midt paa Gulvet, foran et rundt, med Bøger bedækket Bord, stod en udpolstret Lænestol, hvis

broderede, mølædte Betræk næsten skjultes under en graa Masse af storkornet Pulver, der udbredte en krydret Lugt.

En midaldrende Mand, lidt rundrygget, gik op og ned ad Gulvet med Hænderne paa Ryggen. Hans tidlig ældede Træk og gulbrune Teint lod formode en fremmed Herkomst. Panden var lav, intelligent, noget udbuet over Øjnene. Disse sorte og dybtliggende under stærke Bryn, der ligesom hans Haar var hvide. Mod den veldannede Mund med fyldige Læber skraanede Kinderne, stærkt indfaldne, ned i en regelmæssig Linje og dækkedes af et tyndt graat Skæg. Mundens og den kort afskaarne Hages bløde Former gav Ansigtet et noget karakterløst Udtryk.

Ludovika lignede ham. Men medens Ungdommen og det sydlige Blods ildfulde Varme gjorde hendes Skjønhed fuldt blomstrende, var der i hans Blik og Holdning udbrændt Slaphed og træt Tungsind.

Han studsede blændet, da hun pludselig viste sig i Døraabningen.

«Naa, Papa, er jeg ikke nydelig? Se, den er lige fra Paris.» Hun drejede sig rundt og gjorde et lille skjælmsk Knix. Han saae et Øjeblik med en vis Stolthed paa hende.

«Jo, Du er virkelig kjønt klædt paa.» Han

gik hen og løftede Skjærmen af Lampen og tilføjede: «men kom lidt nærmere til Lyset og tag saa den Tingest af; jeg kan jo ikke rigtig se Dig.»

Hun lod en lille Smule uvillig Mantillen glide tilside.

«Ja, jeg tænkte det nok. Fy, Ludovika,» og han drog med Pegefingeren fra Skulder til Skulder en dyb Bue nedad efter Kjolens Udringning, «den Mode er maaske efter visse Begreber meget smuk, efter min ikke meget kysk.»

«Aa, Papa, Du er saa gammeldags.»

«Nej hør, veed Du hvad, Antonio,» lød Fruens Stemme, idet hun sejlede ind i Stuen i et elegant, lyst Silketoilette, der heldigt fremhævede de Rester af fordums Tækkelighed, som tiltagende Korpulence og Alderen endnu havde levnet, og hvis udskaarne Kjoleliv ikke gav Ludovikas noget efter i Henseende til Blottelse. «Ludovika maa ved Gud være klædt ligesom andre unge Piger. Der er rigtignok ikke det mindste at udsætte paa hendes Dragt.»

«Ja, ja. Hver sin Smag,» sagde Manden og trak paa Skuldrene, mens han ironisk lod sit Blik glide hen over Fruens massive Yndigheder.

«Vognen venter, Ludovika.»

«Lad os saa komme afsted.» Hun lagde

sine behandskede Hænder paa Faderens Skuldre og gav ham med Spidsen af Læberne et Kys paa Munden.

«Farvel, lille Papa, ønsk mig nu pænt god Fornøjelse — aa, jeg glæder mig, jeg glæder mig.» Med smaa gratiøse Hop dansede hun efter Moderen og snurrede i Midten af Stuen overgivent rundt paa Hælen, hvorved Slæbet af hendes lette Overkjole strejfede Lænestolen og øjeblikkelig rejste en Støvsky, som frembragte en voldsom Nysen hos de Tilstedeværende.

«Uf, Mama, det afskyelige Peber!» vrissede Ludovika, idet hun og Moderen forsvandt under fortsat Nysen, mens Husherren resigneret pudsede Næsen og med en tungsindig Hovedrysten satte sig tilrette ved sit Arbejdsbord.

XII.

Da Ellen samme Aften med Tante Mathilde gik op ad den brede, blomstersmykkede Trappe til første Sal, rystede hun af Balfeber og var, da hun stod i Entréen, saa bleg af overvættes Glæde og Spænding, at Tanten strax vilde have ført hende ned igjen. Men ved den blotte Antydning deraf foer Blodet op i Ellens Kinder, og hun forsikrede, at hun havde det udmærket.

Fløjdøren til Modtagelsessalonen blev slaaet op paa vid Gab, og Ellen hørte med en kold Gysen ned ad Ryggen for første Gang sit Navn klinge højlydt fra Tjenerens Læber. Saa vidste hun intet mere, før hun stod midt paa Gulvet under Glansen af den vældige Krystalkrones fyrretyve Lys, som hun saa tit havde talt.

Nej, hvor der var lyst! Lys i Lampetter paa Væggene, Lys foran de store Spejle i mangearmede Sølvkandelabre; paa Borde og Konsoler

Lamper, hvis forskjelligt farvede Kupler gav Omgivelserne et fantastisk Skjær.

Hun saae i en Taage Generalkonsulen i græsk Uniform med trekantet Hat under Armen bukke dybt for Tante Mathilde, rakte ham Haanden, hørte ham sige noget Vrøvl om, at hun var sød, og bevægede Læberne uden at kunne faa Lyd til Ordene. I Hælene paa Tante Mathilde, fra hvis mørkeblaa Fløjlskjoles Slæb hun ikke turde løfte Øjnene, vendte hun sig til Kamilla, der stod lige overfor Generalkonsulen og lignede en Fe i et Æventyr i alt sit luftige Tüll og med de funklende Diamanter. Reflexen fra Krystalkronens Prismer og Snoninger brød sig, just hvor Kamilla stod, i hendes Hals- og Armsmykker, i de glimrende Sommerfuglevinger paa hendes Haar, i Dugdraaberne paa hendes hvide Dragt og frembragte en saadan Straalebrydning af blaalig-rød, gulig-grøn, glitrende, sitrende Farvepragt, at den lille alfeagtige Skikkelse syntes at svæve i en Kaskades Glimmerregn.

Ellen lukkede uvilkaarlig Øjnene, men saa talte Kamilla:

«God Aften, Ellen, velkommen! Hvor Du er pæn, men hør,» hviskede hun, «lad være at kramme paa dit Lommetørklæde, det ser saa skolepigeagtig ud.»

Saa var Trylleriet borte. Det var den rigtige Kamilla, der talte, slet ingen Alf. Ellen blev flov og slap Lommetørklædet, som om det brændte hende. Et Par unge Herrer, der stod i Nærheden, styrtede næsegrus efter det. Højrød trak Ellen sig tilbage til en Krog af Salen, hvor Heden lidt efter lidt sank fra hendes Ansigt, og hun saae paa Omgivelserne med et mere sikkert Blik. Hun havde allerhelst paany sluttet sig til sin Tante. Hun saae hendes høje Skikkelse gjøre Turen rundt i Salen med den fribaarne Elegance, der er lige langt fra affekteret Stivhed og fripostig Raskhed. Hun maalte Afstanden, der skilte dem — hu! hele Salens Længde. Nej Tak, saa hellere alene i Krogen.

Gæsterne mylrede ind. Bankieren bukkede, smilede, mønstrede Damernes nøgne Skuldre og Toiletter med Kjendermine, gav de unge Herrer smaa gjenkjendende Klap paa Skulderen og trykkede de ældre med fint nuanceret Kordialitet i Haanden. Det var hans *grand succès* at «tage imod.»

Kamilla begyndte at blive træt, hendes Smil blev stereotypt. Hendes Hilsen, der i Begyndelsen havde gjennemløbet Høflighedens forskjellige Varmegrader, holdt sig indenfor en bestemt kølig Temperatur. Endelig var de sidste komne.

I Grupper eller parvis, siddende, staaende, komplimenterende, præsenterende, passiarende eller iagttagende havde Gæsterne fordelt sig i Salonen og de tilstødende Værelser. En dæmpet Summen af talende og leende Stemmer flød sammen til virrende Lydbølger. Der blev varmt.

Ellen var kommen i Ro og nød det brogede Skuespil fra sin Krog. Hendes Øjne fløj fra Gruppe til Gruppe, hun iagttog deres Minespil, lyttede til de løsrevne Ord, der naaede hendes Øren, fulgte de enkelte Par, der søgte Ly i de ensommere Dele af Salen, hvor Drapperiernes Folder dæmpede Lysglansen, og hvor Samtale var mulig.

Tilvenstre i Dagligstuen havde Størstedelen af de unge Herrer forsamlet sig. Derinde, vidste hun, maatte Edvard være, endnu havde hun ikke set ham. I det blaa Kabinet for den anden Ende af Salen holdt Ludovika Hof med en Eliteskare af Aftenens Løver omkring sig. Hvor alt dette var nyt og dejligt! Hun glemte helt sig selv og sin Forlegenhed og var ligeved at klappe i Hænderne af Glæde — aa, der kom han!

Atter blev Ellen rød, men det var en klædelig Rødme, en Sommersky af Lykke, der gik

hen over hendes Ansigt og næsten gjorde det kjønt.

«Det var dog Fandens, saa den lille Glut tog sig op lige paa én Gang,» tænkte en mørkladen Herre med et Øjeglas klemt ind i den ene Øjenkrog. Fra en Gruppe af Damer, hvis Centrum han dannede, lod han sine Øjne løbe rundt i Salen og traf paa Ellens Skikkelse i Vindueskrogen, just i det Øjeblik, da Edvard viste sig. Hans øvede Blik søgte Grunden til Forvandlingen og fandt den strax. Ellens Øjne tilslørede intet af den endnu ubevidste Hjærtefryd, Edvards blotte Nærhed forskaffede hende, og hun anede ikke, at hun var Gjenstand for en saa erfaren Iagttagers Blik som Hr. Forsters.

Edvard banede sig Vej gjennem de tætte Klynger til den fjærnere Ende af Værelset, hvor Kamilla sad fordybet i Samtale med eller rettere lyttende til Baron v. Rosenthals højtyske Svada, thi hendes Svar paa den flydende Ordstrøm, hendes Kavaler opvartede hende med, indskrænkede sig til enkelte forekommende, meget kortfattede Bemærkninger. Baronen derimod var veltalende. Han beskrev sine Landstrækningers Skjønhed, sine Slottes Pragt, sine Forfædres Bedrifter og kastede med diplomatisk Finesse den hele Skildrings vidtløftige Ordbram om sin egen Ringheds Skuldre som en pragt-

fuld Kappe, i hvis Knaphul hans ensomme Liv, hans Længsel efter Forstaaelse, hans Tørst efter en sympathisk Sjæls Hengivelse, funklede som den Orden, der gav det Hele Værd.

«Undskyld, at jeg forstyrrer» — Edvard stod foran Parret uden at være bemærket.

«Om Forladelse, Edvard — bitte, entschuldigen Sie, lieber Hr. Baron!» et lille Eftertryk paa lieber bragte Baronens vandblaa Øjne til at misse af Sentimentalitet.

Hun præsenterede Herrerne for hinanden; formelle Buk.

«De ønsker, Edvard?» spurgte hun nonchalant.

«Deres Fader ønsker at vide, om han kan give Ordre til Musikken om at begynde?»

«For mig gjærne.»

Med et nyt Buk fjærnede Edvard sig.

«Hvad har hun dog gjort ham?» tænkte Ellen, der fra sit Stade kun havde kunnet følge den lille Scene med Øjnene, og intet set af Edvard uden hans Ryg, førend han nu vendte sig om. «Herregud, han ser ud som lutter Torden og Lynild,» og fra hans uvejrssvangre Pande syntes et Tryk at lægge sig over Ellens Sind. «Hvor her er lummert!»

Saa lød de første Buestrøg. Det foer igjennem hende. Feberen kom igjen. Nu skulde

det begynde, og hendes Hjærte hoppede i Takt med Dansemusiken.

Par for Par defilerede Gæsterne forbi hende. Forrest i Rækken Kamilla med Baronen. Hendes Diamanter lyste med en kold, haard Glans, dér, lige ved hans sorte Dragt og hans Ansigts udviskede Blondhed. Uvilkaarlig sendte Ellen Adjektivet «hvidfødt» efter ham.

Der kom Ludovika; triumferende raslede hun forbi i sit skinnende Atlask. Hun lo og løftede det lille Hoved med en udfordrende Bevægelse. Hun var absolut Ballets smukkeste Dame. Det sortblaa, næsten negeragtig krusede Haar stod som en Sky om det fine, pikante Ansigt og var sat op à la chinoise i en for enhver anden uklædelig Frisure. Under de halvt lukkede Øjenlaag glimtede hendes sorte Øjne nu med Lys som Sol paa Glas, nu med en rødlig smægtende Gløden, der svarede godt til det blødt skaarne Underansigt og Læbernes friske Fylde. Hun var hoftebred, fyldig om Barmen, næsten unaturlig smal om Livet. Hænder og Fødder smaa som et Barns, elegant formede. Fra hendes Væsen og Skikkelse udgik en sælsomt æggende Loven, der drog til, og denne Aften især syntes at fylde Luften om hende med magnetisk Tiltrækningskraft.

Ak! den smækre Yngling, som førte hende

ved sin Arm, havde allerede overgivet sig paa Naade og Unaade. Han gik ved Siden af hende, beruset og besejret, lyksalig ved sin øjeblikkelige Ret til at være hende nær, fortvivlet allerede ved Tanken om efter denne Vals at skulle overgive hende til en anden, skinsyg paa hvert Blik, der strejfede hendes Skjønhed, rasende for hvert Øjekast, hun udsendte, naar de ikke gjaldt ham selv. Denne Blanding af stridende Følelser malede sig umiskjendelig paa den stakkels Fyrs ungdommelige Fysiognomi og gjorde ham paa én Gang baade medynksværdig og latterlig.

Ellen lo! «Nej, hvor han er grinagtig!»

«Unægtelig, Frøken; Frøken van Arndts sjældne Skjønhed fortjener virkelig en mere kritisk Beundring end denne grønne Tilbeders.»

Ellen vendte forundret Hovedet; havde hun talt højt?

Bag ved hende stod den mørkladne Herre med Øjeglasset.

«Om Forladelse,» stammede hun slukøret, «jeg vidste ikke —»

«At De talte højt? — Jo, min naadige Frøken; det gjorde De, og da vi lader til at være enige i vore Opfattelser, maa jeg saa have den Fornøjelse at føre Dem ind til første Dans.»

Ellen blev glad. Det var mere, end hun havde ventet at blive engageret strax. Hun var

jo kun med som Barn blandt de Voxne, og for hende havde hele Ballet koncentreret sig om Borddansen, som hun skulde danse med Edvard.

Hun takkede og lagde sin Arm i den fremmede Herres, men havde nær trukket den til sig igjen, saa forskrækket blev hun ved det faste, underlig dvælende Tryk, hvormed han pressede den bestandig tættere mod sin Side. Hun søgte at vrikke den løs, men Herren holdt igjen og mumlede et Par Ord, som blev uforstaaelige af Musiken, thi nu stod de i Dansesalen. De var det sidste Par i Polonaisens lange Række. Hendes Kavaler havde skaffet dem Stole i et Hjørne af Salen. Han tog imidlertid ikke videre Notits af hende, men mønstrede de dansende Par gjennem sit Øjeglas, som han ofte til Ellens Forbavselse lod falde ved en næsten umærkelig Bevægelse af Brynene. Med en Dame, der sad ved Siden af ham, vedligeholdt han derimod en livlig Konversation i et Sprog, som, skjønt det var dansk, forekom Ellen aldeles uforstaaeligt. Det var et Slags Baljargon, som var bragt i Mode af de toneangivende unge Damer, i Lighed med Taternes Tyvesprog, og som gjorde det muligt for de indviede at sige om de øvrige Balgæster alt det, de havde Lyst til, uden at blive forstaaede.

Udtrykket i Hr. Forsters Ansigt var imidlertid mere end tilstrækkeligt til, at man kunde gætte, hvorom Samtalen drejede sig. Hans stikkende, lysegraa Øjne, der stod i mærkelig Modsætning til hans brunette Teint og sorte Haar, skinnede af hovmodig Malice, og hans smallæbede Mund med hvide, katteagtige Tænder gav ham en vis Lighed med et Rovdyr. Men Hovedet var smukt og korrekt mejslet, Haaret tæt afklippet; han bar ikke Skæg. Hans Væsen var slebent, og skjønt ude over de første Ungdomsaar, var han Salonernes Løve. Han var hensynsløs indtil Frækhed, men forstod ikke desmindre at være elskværdig og tiltrækkende. Der havde lidt efter lidt dannet sig en Nimbus af Ondskab og Uimodstaaelighed om hans Person, to Egenskaber, som synes at gjøre en Mand mere besiddelsesværdig for mange Kvinder end de mest ubestridelige Beviser for Hæderlighed og Paalidelighed.

Han var velstaaende, uafhængig og holdt en god Vinkjælder. Mændene betragtede ham som en fortræffelig Selskabsbroder. De fleste var lidt bange for hans Tunge.

Mens han og hans Naboerske udvexlede deres pikante Gloser over de Dansende, sad Ellen fortabt i fuldstændig ukritisk Henrykkelse, paa rigtig «Skolepigemaner», som Kamilla vilde have sagt, bøjet forover med Hænderne i Skjødet

og slugte med Øjnene alt, hvad hun saae. Af denne noget uceremonielle Hensynken i sig selv vaktes hun ved, at nogen rørte ved hendes Skulder. Det var hendes Naboerske, en ung Pige, der sagde:

«Hm! undskyld, men De skulde ikke sidde saadan — det ser ikke godt ud,» og med en lille betegnende Bevægelse med Øjnene viste hun, hvad der ikke saae godt ud.

Ellens løse Bluseliv, hvis Façon passede godt til hendes endnu kun halvt udviklede Figur, var ved den stærkt bøjede Stilling gledet saa meget ud fra Halsen, at et indiskret Blik maatte opdage mere af Barmens jomfruelige Former, end Ellens strænge Sømmelighedsfølelse taalte. Hun rettede sig hastig med en brændende Skamrødme paa Kinderne og skottede med instinktmæssig Fornemmelse af, hvorfra Faren nærmest kunde komme, til sin Kavaler, som med skjødesløs Ro lænede sig tilbage i Stolen. Hun fangede det sidste Glimt af hans Blik, som under de sænkede Laag gled over hende med et Udtryk, der gjorde hende utryg. Med et skræmmet Dyrs Angst tog hun Øjnene til sig. I det samme rejste han sig, bukkede dybt og sagde smilende:

«Nu er det vor Tur, Frøken.»

Ellen var grædefærdig. Hun var helst løben derfra. Men han lagde sin Arm fast om

hende og dansede ud. Hun følte sig trykket i hans Favn med samme dvælende, tiltagende Styrke, han før havde øvet mod hendes Arm. Hendes Fødder rørte næppe Gulvet i den hastige Hvirvel. Hun kunde knap aande. En utaalelig Hede syntes at strømme fra hans Skikkelse over i hendes. Hans Aande brændte paa hendes Hals og Kinder, og da hun forskrækket saae op paa ham, mødte hendes Øjne hans lyse Pupiller, der skinnede grønligt. Han misforstod hendes Blik og løftede hende i Dansen op fra Gulvet, saa hun et Øjeblik hvilede i hans Arme, og han hviskede med sine hede Læber tæt mod hendes Øre: «Ah, den lille danser udmærket!»

Med pludselig Kraft og Selvbevidsthed vaagnede Kvindens sikre Instinkt for Fornærmelsen hos Ellen og fulgtes af en dirrende, hadefuld Harme, der gav hende Kræfter. Hun gjorde sig med en voldsom Anstrængelse fri af hans Arme, stod i et Sekund stille midt i Salen svimmel og fortumlet og løb, da hun havde mærket sig Døren, tværs over Gulvet og ind i Værelset ved Siden af, hvor Tante Mathilde sad i Samtale med Bankieren og nogle ikke dansende Gjæster.

«Men, Ellen, hvor Du kommer hovedkulds!»

«Aa, Tante Mathilde!» Ellen skjulte hulkende sit Ansigt ved Tantens Skulder.

«Er Du syg? Kom herind; her er køligere,» hun rejste sig og drog Ellen med sig ind i Salonen, hvor der var tomt.

«Hvad er der saa hændet Dig?»

«Jeg dansede, og — og — uf, Tante, han danser saa fælt; jeg kunde ikke mere.»

«Hvem dansede Du med?»

«Jeg veed ikke, hvad han hedder.»

«Saa vis mig ham.»

Man hørte Latter og Tale i det tilstødende Værelse. Det gøs i Ellen.

«Ham der!» hun pegede sky derind, hvorfra Hr. Forsters Stemme lød.

«Hm!» Saa gav Tante Mathilde sig til at tale om andre Ting og fik efterhaanden Ellen beroliget. Men Ballet havde for Øjeblikket tabt sin Tillokkelse. Den fine, friske Skjønhed var borte. Hun havde været Hæsligheden for nær til at kunne ryste Indtrykket af sig. Det var i visse Maader paany et tabt Paradis.

Hun holdt sig i Nærheden af Frøken Bramsen, som kort efter fik Plads ved et l'Hombre-bord i Bankierens Kabinet, hvorhen Ballarmen kun lød som en fjærn Summen. Der sad hun lidt trist og bladede i nogle Bøger, indtil der en Timestid efter blev blæst en strygende Fan-

fare. Nogle korte, haarde Klap fulgte, og en Stemme, hvis Klang altid gik hende til Hjærte, raabte:

«Mine Herrer, vil De føre Damerne til Bords!»

Hun slog Bogen i og søgte spejdende ind i Værelserne, der stødte op til Dansesalen. I det blaa Kabinet kom Edvard hende imøde:

«Men hvor har De dog gjemt Dem hele Aftenen, Ellen? Jeg har søgt efter Dem for at danse med Dem flere Gange,» skjændte han spøgende og rakte hende Armen.

Hun saae smilende paa ham og lagde sin Arm i hans.

«Hvor De er nydelig i Aften, Ellen,» sagde han, idet han førte hende med sig, uvilkaarlig betagen af Udtrykket i hendes Ansigt, som Glæde og Kjærlighed iklædte en særegen Ynde.

«Synes De?» et frygtsomt, skjælvende Tryk af hendes behandskede Haand paa hans Frakkeærme ledsagede hendes Spørgsmaal og bragte hendes Tak i dette hendes Kjærligheds første Brud paa den jomfruelige Skyhed. Dette Kjærtegn, det første, hun nogensinde havde vovet overfor ham, sendte, saa forbeholdent det end var, en elektrisk Strøm gjennem hendes Fingerspidser og standsede Hjærteslaget et Øjeblik.

For en sympathisk Iagttagers fint forstaaende Opfattelse vilde det vel have forraadt hendes Hemmelighed, men Edvard gled det ubemærket forbi.

Ellen saae med uskyldigt straalende Barneøjne paa ham og aabnede Læberne halvt; men hun sagde intet.

De søgte sig Plads ved et af Smaabordene i Spisesalen midt i den lystige Forsamling. Nu, ved Musikens Ophør, lød Stemmerne højt og skarpt mellem hverandre. Hr. Forster gik forbi med Ludovika under Armen og sendte Ellen et ondskabsfuldt, raillerende Blik gjennem sit Øjeglas. Men ved Edvards Arm var hun ikke bange, og hun følte sig dog lettet, da de var tilbords, og hun ikke opdagede ham i samme Værelse.

Det var et muntert Selskab, de var komne iblandt. Samtalen, som i Begyndelsen førtes mellem Par og Par, blev almindelig. En uafbrudt Salve af muntre Indfald, Vittigheder, Brandere, nu og da en kaad Spøg, et dristigt Sidehug til højre eller venstre. Damerne lo bag Vifter og Lommetørklæder, Herrerne kappedes om Prisen for Aandrighed. Ved Dagens Lys og uden Bankierens gode Vin havde det hele maaske ikke taget sig synderlig morsomt ud, men nu, mens Champagnepropperne knaldede, og der overalt lød Latter, Tale og Lystighed, slog alt

an, fandt alt Gehør. Da Bankieren, der havde Talent som Skaaltaler, tilsidst i rimfri Vers udbragte Damernes Skaal, steg Jubelen til Begejstring.

Selv Edvard var lystig omkap med de andre. Aldrig havde Ellen troet det muligt at more sig saa godt. Han overvældede hende med Opmærksomhed. Hun var svimmel af Henrykkelse, maaske ogsaa en lille Smule af denne skummende Drik, som Edvard spøgende tvang hende til at drikke baade et og to Glas af, paa: lykkelig Rejse! og snarligt Gjensyn!

Ak ja, rejse skulde han jo om otte Dage! Tanken derom havde nær formørket Ellens Himmel. Men saa lød paany Fanfaren. Ind i den kølige, nylig udluftede Sal, og ved hans Arm ind i Dansen! Ja, det var at danse! Hun svævede, baaren af Toner, i et uendeligt Rum, ganske alene med ham, længere og længere bort, højere og højere op i en straalende, lysfyldt Verden. Det kunde umuligt høre op. Hans Arm rørte hende næppe og holdt dog saa fast om hende. Han vilde vist ikke slippe hende mere. Saa standsede de, Edvard bukkede og søgte hende en Stol.

«Allerede!» sukkede hun.

«Hvor De danser let, Ellen, bedre end nogen anden Dame paa Ballet.»

«Det er vist, fordi jeg danser med Dem.»

«Saa? Jeg faar ellers Skyld for ikke at føre godt,» sagde han leende.

«Hvem siger det? Det er ikke sandt,» svarede Ellen ivrig.

«Andre Damer; Frk. Kamilla f. Ex.»

«Aa, Kamilla! Hun danser selv saa stift — se, der er hun —» Baronen og Kamilla valsede forbi med gravitetisk Elegance.

«Hun ser ikke ud til at more sig synderlig» vedblev Ellen.

«Det tager De fejl i. Hun er ikke af Gulvet. Man er ikke for intet Datter af Huset. Naar man selv har Bal, skylder man Gjæsterne alle sine Danse, veed De nok.»

Ellen studsede. Der var noget bittert og usikkert i Tonen, som ikke passede med hans øvrige Lystighed.

«Forstaar De, hun havde blandt andre ogsaa lovet mig en Dans,» sagde han let hen, «men saa blev denne Hr. v. Rosenthal inviteret, da han gjorde Visit for nogle Dage siden. Han er nylig bleven ansat ved Gesandtskabet og staar i Forretningsforhold til Konsul Graf. Han skulde absolut have en Dans med Husets Datter, og saa maatte min Fordring vige. Se saa, nu løber De ogsaa fra mig —» sluttede han med et underligt Blik paa Ellen, da en Herre bukkede for hende til en Inklinationsdans.

Hun rejste sig glad over denne lille Triumf, men satte sig igjen ved hans Ord og sagde hastig: «Nej Tak!» til den Fremmede, som krænket fjærnede sig med et ironisk Smil.

«Tak Ellen!» hviskede Edvard og tog hendes Haand, «det var smukt af Dem,» og atter mødte hun hans Øjne. Men hun slog sine ned, thi i hans Blik var der noget, som gjorde hende beklemt og dog glad. Hun turde ikke røre sig, og et Øjeblik sad de tavse, indtil han slap hendes Haand med et sagte Tryk.

«Aa, der er Ludovika! hun er dog den smukkeste af dem alle, se, — se!» sagde Ellen, der følte Tavsheden lidt trykkende.

«Jeg har ikke Smag for den Art Skjønhed.»

«Hvor gider hun dog danse med den — den — Mand?»

«Naa, Ellen, De er kræsen! Hr. Forster er Ballernes Løve. Frøken van Arndt misundes i dette Øjeblik af alle de andre Damer. De veed nok, Borddansen er for Hjærterdame.»

Ellen snappede efter Vejret: for Hjærterdame! mente han? kunde han mene —? Men Edvard saae lige ud for sig og syntes ikke at være sig bevidst at have sagt noget særligt. Nu var det deres Tur igjen, og afsted fløj Ellen ind i Glans og Herlighed.

«Se saa, nu fik det Ende som alt andet fornøjeligt i denne Verden. Tak for Dansen.» Med et Haandtryk og et Buk var han borte.

Han havde ført hende gjennem Salonen ind i det blaa Kabinet; der var tomt. Hun trængte til at være ene. Hun var varm og forpustet af den sidste hastige Galopade og saae sig om efter et køligt Sted og en mørk Krog.

Værelsets eneste Vindu dannede et Slags Vinterhave i en lille Glaspavillon, som sprang frem over Muren ud til Gaden. En Skydedør af Glas og klare Gardiner dækkede Indgangen. Hun skød Døren tilside og gik ind. Der var en behagelig fugtig Kølighed, som gjorde hende godt. Stjærnerne glimtede mat gjennem de duggede Ruder. Hun satte sig paa en Skammel og lænede sit fortumlede Hoved mod en Dracenas spinkle, nøgne Stamme.

Musiken brusede for hendes Øren, hendes Tindinger bankede. Hun lukkede Øjnene og syntes endnu bestandig at danse ved Edvards Arm.

Der blev spillet op til en ny Dans. Gjæsterne forsvandt fra Salonen og Kabinettet; det blev stille omkring hende. Saa begyndte hun at huske efter alt, hvad han havde sagt til hende, summere det op som til et lille Regnestykke: at hun var nydelig i Aften, at hun

dansede bedre end de andre, og saa — havde han holdt hende i Haanden — aa, saa længe, da hun sagde Nej til denne Fyr, og endelig dette med Hjærterdame. Det var dog det bedste af det altsammen. Naar han bare havde ment det saadan — saadan rigtig. Det havde han! det havde han; — Dracenaen svajede raslende sin sirlige Krone oppe under Loftet.

«Endelig har jeg Dig — Du søde Pige!» sagde i det samme Hr. Forsters blasert tilslørede Stemme i umiddelbar Nærhed af hende.

Hun havde nær skreget af Angst og tog sig uvilkaarlig med begge Hænder om Hovedet. Var det hende, han mente?

Men saa hørte hun Lyden af knitrende Silke; og en Damestemme svarede hviskende:

«For Guds Skyld, slip mig. Der kunde komme nogen —» det var Ludovika.

«Vist ikke, sødeste Barn, her er vi sikre for Øjeblikket. Derinde danses, og dér bag den lukkede Dør spilles. Lad os ikke spilde Tiden —»

Parret kom længere ind i Værelset. Ellen rørte sig ikke. Gjennem Gardinerne, som med den lyse Baggrund intet skjulte, stirrede hun paa dem, hørte og følte, mere maaske end

hun saae, de hede Kys, de udvexlede, hans lidenskabelige Ord, hendes hviskende Svar.

«Og dette sidste Kys for denne Gang til Tak for dit Brev, dit dejlige Brev! — Ah, hvor er Du smuk!»

En ny Omfavnelse fulgte, og hans Læber søgte hendes Hals, Skuldre, Barm — Ellen holdt Hænderne for Øjnene.

«Naar ses vi igjen?» Svaret var uhørligt; der lød Skridt i Salen. Hr. Forster rev sig løs, men i Døren vendte han sig og tilkastede Ludovika et Fingerkys, som hun besvarede. Saa aandede hun dybt, trykkede Lommetørklædet mod Kinderne for at køle dem, vendte sig om, slog Gardinet tilside — og foer forskrækket tilbage.

«Ellen! Fy skam Dig. Du har luret.»

Ellen stod rystende, rød og bleg foran hende og kunde intet sige.

«Ikke et Muk til nogen, hører Du. Det havde jeg ikke troet om Dig!» sagde Ludovika vredt og vendte hende Ryggen.

«Nej, Ludovika, Du maa ikke gaa,» bad Ellen, «det maa Du ikke tro om mig. Jeg sad herinde, da Du og — og han kom. Jeg kunde ikke — aa, vær ikke vred paa mig. Jeg skal ingen Ting sige. Stol paa mig.»

Ellens Ansigt og Stemme talte for hende,

eller Ludovika var i Øjeblikket for stærkt og lykkelig bevæget til at være uforsonlig. Hun gav Ellen Haanden, saae hende i Øjnene og sagde:

«Godt, saa tror jeg Dig. Men for Guds Skyld, ikke et Ord til nogen om — om hvad Du nu veed. Det kunde gjøre mig meget ulykkelig! jeg skal fortælle Dig — en anden Gang.»

«Frøken van Arndt! Frøken van Arndt!» raabte nogle Stemmer i Kor fra Salen. Ludovika viste sig — «Ah! dér har De skjult Dem — De er troløs mod Deres Kavaler» — og afsted fløj hun.

Kort efter var Ballet forbi.

«Har Du moret Dig?» spurgte Tante Mathilde, da hun sagde Godnat til Ellen.

«Ja — nej — aa, jeg er saa træt, Tante!» hun puttede Hovedet under Sengetæppet og græd sig i Søvn.

XIII.

Dette Bal med alle dets Begivenheder optog stærkt Ellens Tanker i de følgende Dage. Den instinktmæssige Modbydelighed, Hr. Forster under Dansen havde indgydt hende, begyndte at vige allerede ved Opdagelsen af, at Ludovika holdt af ham. Det, hun havde set foregaa mellem de to, og som strax gjorde hende angst og uhyggelig, tog sig ved Dagens Lys og paa Afstand helt anderledes ud, blev interessant, hemmelighedsfuldt og gjorde hende nysgjerrig. Naar hun levede alle Episoderne fra Balaftenen om igjen, var denne nærved at fordunkle de andre. Hun havde en Fornemmelse af, at det var noget, hun helst maatte fly, men Billedet af det, hun havde været Vidne til, hang fast i hendes Sind. Nysgjerrigt dvælende derved, malede hun det atter og atter frem paany.

Var de forlovede, de to? Saa maatte det da være hemmeligt. Der var noget, som hed hemmelig Forlovelse; det vidste hun af et Billede,

som hang i hendes Moders Soveværelse: En tæt Løvgang med modne Drueklaser mellem yppigt Løvværk, dæmpet Lys med skarpe Solpletter ind over Gangen. Den bløde, tunge Farvetone gjengav Heden udenfor og den noget kvalme Kølighed i Gangens Halvmørke. Fra Baggrunden af Billedet kom et Par gaaende. Hun tæt omfavnet af hans Arm med Hovedet op mod hans Skulder og Ansigtet næsten skjult af hans Hoved, kyssende bøjet ind over hende. Underneden stod: Geheime Brautstand.

Det Billede havde Ellen holdt af med et Barns Kjærlighed til smukke Farver og skjønne Former. De to var hidtil forsvundne for hende i Druerne, Sollyset, det saftfulde Løv — i grønt, Guld og rødt. Nu saae hun dem pludselig, forstod og nød sin Forstaaelse med en underlig Beklemmelse. Mon det var rart at være forlovet? — Mon hun selv nogensinde —? aa, saadan en lille Grimrian, og alligevel —. — Der var en hel ny Verden at gruble paa, spørge om, og ingen til at svare.

Ludovika saae hun ikke noget til, og da hun endelig traf hende, var der intet at mærke paa hende, og hun turde ikke spørge. Ludovika saae godt Spørgsmaalet i Ellens Øjne, men lod som ingen Ting. Og Ellens Nysgjerrighed voxede.

Saa rejste Edvard. Han kom og sagde Farvel i Tusmørket. Han var fornøjet; det var hans første Rejse. En vigtig Forretning var bleven ham betroet, en Slags Oprejsning for den Mistanke, der en Gang havde hvilet paa ham. Han trykkede Ellens Haand, sagde hende nogle muntre Ord, lovede at skrive til hendes Konfirmation, der var forestaaende, og bad hende ikke glemme ham, om ogsaa hun blev voxen, inden han kom hjem.

Hun glemme ham! Hun sagde ikke noget, men Haanden, hun gav ham, rystede saa umiskjendelig, at han uvilkaarlig trykkede den paany og sagde bevæget: «Farvel, Ellen, Tak for Deres Venskab!» og saa var han borte.

Ellen listede sig ud af Stuen, op paa Pulterkammeret, og der gav hun sig hen til det Udbrud af sin Sorg, som hun ikke for Alverden vilde lade andre se.

Dagen efter begyndte Tomheden, og med den kom Længselen. Da hun om Aftenen sad paa Sengekanten, halv afklædt, sved og brændte det om hendes Hjærte som en rent fysisk Smerte; hun hulkede uden Taarer og syntes ikke, at hun kunde holde dette ud et helt Aar endnu. Med pinefuld Nøjagtighed drog alle Smaabegivenhederne fra Edvards og hendes Samliv forbi hendes Erindring. Jo mere hun

huskede, jo mere ondt gjorde det. Saa sprang Tanken til Ballet, Dansen med ham og endelig bort derfra og til de To i Kabinettet. Hun saae atter de heftig omslyngende Bevægelser, hørte de halvkvalte Ord. En Forudfølelse af Kjærlighedens Lykke fløj som en Anelse gjennem hendes Sind og sendte et varmt Pust gjennem hendes Aarer. Det var som en Opdagelse, en Aabenbaring af noget, som dog forblev skjult. Men ud af Mørket, legemliggjort af hendes Længsel, traadte Edvards Skikkelse. Ikke den dagligdags, kølig-alvorlige Edvard, men en, hvis Hænder søgte hendes, hvis Mund det syntes hende sødt og naturligt at kysse, og denne Forestilling tog Sindet med. Han var hende nær, hun følte hans Arm om sig, hans Læber paa sine Skuldre, og en hed Brænden gik hende gjennem Blodet som Ild. Men i samme Nu slog hendes Haand ud i Luften efter ham, og hun rejste sig med en afværgende Bevægelse, der bragte Skjørterne, hun havde haft løst om sig, til at falde paa Gulvet.

Nej, hvis han nogensinde kyssede hende saadan, uf saadan! Det var jo ligesom han, — den fæle Mand paa Ballet — saa slog hun ham, ja, det gjorde hun!

Hun frøs, hoppede determineret i Seng og sov snart sødelig.

Men Edvard fik dog siden den Dag en anden Plads i hendes Sind. Hun tænkte paa ham mere end nogensinde, men med en sky Ømhed, der ikke rigtig vovede at drage ham nær, og alligevel var han med og i alt, hvad hun foretog sig. Men hun talte sjældent om ham og med mindre Frejdighed. Blev han nævnet, bukkede hun sig eller skjulte Ansigtet. Det tog saa underlig om Hjærtet og bragte Blodet til Hovedet.

Saa spurgte hun pludselig en Dag Tante Mathilde:

«Naar er man egentlig voxen, Tante?»

Denne studsede lidt og svarede sarkastisk:

«Hertillands naar man er femten Aar, er konfirmeret og har faaet lang Kjole paa.»

«Aa nej, Tante, svar mig nu alvorlig. Jeg mener det ikke saadan — jeg mener, hvad det vil sige, eller hvorpaa man kan mærke, at man er bleven voxen — indvendig voxen?»

«Naa, saadan at forstaa. Jeg tænker, at et Menneske bliver voxent den Dag, man med Bevidsthed tager Kampen op for Idealet mod sin egen Natur, eller med andre Ord, naar man erkjender sit Ansvar overfor Gud, sig selv og sine Medmennesker, er man voxen.»

Ellen tav. Ordet greb hende som noget kjendt. Et stort og højtideligt Syn af Livet

som noget skjønt-alvorligt glimtede forbi hende. Men det var ikke det Svar, hun havde ventet.

Altsaa havde Kjærligheden ikke noget med det at gjøre? Og alt, hvad hun tænkte og følte i denne Tid, de Stemninger og Drømme, der kastede hende hid og did, og som hun ikke selv havde Magt til at beherske, heller ikke? Hun vilde gjærne have spurgt mere. Men hvordan spørge uden at røbe, hvad hun ikke vilde aabenbare?

Ballet havde fundet Sted langt hen paa Foraaret. Grafs flyttede paa Landet, Ludovika rejste bort med sine Forældre. De skulde tilbringe Sommeren ved et Badested og Vinteren i Rom. Da hun kom og sagde Farvel til Ellen, gav hun sig hen til et næsten hysterisk Udbrud af Sorg. Hun havde kun truffet Forster én Gang siden Ballet, tilfældig — naturligvis — paa Gaden, og nu skulde hun ikke se ham et helt Aar. Det var frygteligt! — Jo, de vilde skrive til hinanden. Og Ellen maatte hjælpe dem, bad Ludovika, skrive hendes Adresse udenpaa nogle Konvolutter, som hun bragte med, og som Forster vilde benytte til sine Breve, for at Moderen ikke skulde mærke Uraad. Ellen var henrykt over Ludovikas Fortrolighed og en lille Smule ængstelig over Udskrifterne. Men Ludovika besnakkede hende — og rejste.

Saa begyndte Ellen at gaa til Præsten.

I Forberedelsen til Konfirmationen haabede hun at finde den tilfredsstillende Løsning paa de Spørgsmaal, hun ikke turde stille til Tanten. Men den gamle, strængt orthodoxe Præst gav hende ingen Oplysninger af den Art. Han var selv gaaet saa ren og uberørt gjennem Livet som et Barn, foragtende al jordisk Tilfredsstillelse, kun optagen af Herligheden hinsides. Livets store Lære om Fremgang og Udvikling kjendte han ikke. Paa de Unges brændende Videbegjærlighed og Længsel efter Livet svarede han med Dogmetro og Forsagelse.

Evighedsforjættelsen tiltrak Ellen, Læren om Mennesket som Guds Tempel henrev hende til hellig Iver for at rense sig selv, kaldte, som Tante Mathilde havde sagt, til Ansvar for Tanke, Ord og Gjerning. Men Forsagelsen skræmmede hende. Det, Tante Mathilde kaldte Ideen og Præsten Gud, syntes hende at maatte kunne forenes med Livet og al den Herlighed, det havde at byde. Naar Gud havde skabt Verden, som den var, og Mennesket med Længsel efter Lykke under menneskelige Vilkaar og Former, hvorfor skulde han saa forlange, at vi til at begynde med skulde give Afkald? Hvorfor skulde man ikke kunne nyde Livets Lykke og

dog leve i fuldt Ansvar? Naar vi bærer Gud i os, maa hans Stemme uvilkaarlig kalde og føre den rette Vej.

Og i denne Tro gav hun Løftet og modtog Velsignelsen.

Senere gik hun paa Handelsskolen for at uddanne sig i Faget og kunne gaa sin Fader tilhaande i Forretningen.

XIV.

Bankierens Villa laa paa en Skrænt ved Havet. Det var en stor, lys Sommerbolig med elegant udstyrede Værelser, hvor selv Solen maatte lystre Ordre og kunde lukkes ud og ind efter Behag som en vel dresseret Tjener. Sommer og Vinter uden Forskjel var Huset rede til at tage imod Bankieren og de Gjæster, det behagede ham at føre med sig.

Paa den store, mod Stranden aabne Veranda sad Kamilla i en lav Gyngestol og vuggede sig langsomt frem og tilbage, mens hun viftende sig slog Takt til sin Gyngen med en gratiøs Haandbevægelse, der var lidt for afmaalt til ikke at være studeret. Slæbet af hendes lyse Silkekjole laa hen over Gulvets Sivmaatte, som om en Kunstner havde arrangeret hver Fold, Kniplingerne paa de vidt opskaarne Ærmer gled akkurat saa meget tilbage, at Armens snehvide, bløde Form kunde anes. Ikke et af de lysebrune Haar skiltes fra de øvrige, Fletningen var

en eneste kompakt Masse, der syntes sat op i sin kunstige Slyngning af en Fes Haand og fastholdt om Hovedet ved sin egen Tyngde. Som hun sad der paa denne hede Sommerdag i Skyggen af Verandaens Glastag, saae hun saa kølig-sommerlig, fornem-nonchalant ud, at slige menneskelige Uting som Støv og Sved, Slid og Slæb under Solens Glød syntes fjærne Umuligheder.

Luften dirrede af Varme, Sollyset laa over Grønsværet paa den jævnt skraanende Plaine udenfor i Haven med en hvidlig Glans, der skar i Øjnene. I det tætte, grønne Tæppe var hist og her Bede med Blomster af stærke, grelle Farver. Kraprøde Verbena, guldgule Tøffelblomster og ind imellem dem Heliotropens mørkviolette Klaser, der løste Farvedissonansen op i blød Harmoni. Blodrøde spidstakkede Bladplanter i Krans med matte sølvglinsende Smaabuske, og inderst i Ringen Stedmoderblomsternes dunkelt spraglede Varieteter. Midt paa Plainen løftede højstammede Rosentræer deres buskede Kupler, hvorfra Roser, saa store som Knythænder hang ned i gule, røde eller hvide Bundter, tunge i Hovederne af Vellugt. Rundt omkring dem mylrede i Kreds de smaa Pimpinellerosers altid smilende blegrøde Ansigter,

hvis faldende Blade endog dækkede Jorden under dem med et Tæppe af lyserødt.

Solen havde givet Glød, Gartnerens kunstige Regn havde tvunget og drevet al denne svulmende, blomstrende Frugtbarhed frem; det lyste, straalede, prangede af Farver, hvor Øjet saae hen, som under en sydlig Himmels Almagt. Tilvenstre og højre løb nyrevne Gange i bugtende Linjer ind under Kastanjers, Elmes og Bøges skyggende Kroner.

Ikke et Blad rørte sig. Naturen var mæt af Sol, døsig af Støv og Hede og lukkede Øjnene for det skærende Lys. Kun Havet lo i fugtig Glans og kastede med sine blinkende Smaabølgers salte Væde koketterende Smil mod Land.

«Aa, Kamilla, hvor Vandet dog var frisk i Dag!» raabte Ellen, der var kommen igjennem Parken og pludselig stod midt i Solen nedenfor Verandaens Trappe. «Jeg svømmede helt ud til den store Sten. Det var mageløst!»

«Gud veed, hvad Fornøjelse Du kan have af at ligge der og pjaske den halve Dag. Jeg finder det rædsomt uanstændigt, at Du svømmer saa langt ud.»

«Du skulde bare vide, hvor det er dejligt saadan at føle sig som Herre over Vandet. Jeg

bilder mig ind, jeg er Havfrue og pynter mig med Tang — aa det er saa morsomt.»

Kamilla maalte temmelig medlidende Ellens Ansigtstræk og Skikkelse og syntes ikke at kunne faa Øje for det «havfruagtige» hos hende.

«Jeg synes, det er nogle meget ukvindelige Bevægelser. Jeg vil da haabe, at Du, mens Herrerne er herude, ikke gaar i Vandet.»

«Men Gud, hvorfor dog ikke? Jeg har jo ikke isinde at gaa med dem,» svarede Ellen og lo overgivent.

«Ellen!» sagde Kamilla strængt og standsede i sin Gyngen, «jeg forbyder Dig i min Nærværelse at tale saa uanstændigt. Det kunde ikke falde mig ind at gaa i Bad, saalænge Edvard eller nogen anden Mandsperson er herude. Alene Tanken derom gør mig flov,» hun sænkede Stemmen, «at gaa i Bad! fy, det lyder saa nøgent!»

«Sikke noget Snak! Det finder jeg nu, er meget mere uanstændigt, at man ikke skulde kunne tale om at gaa i Bad eller at svømme uden at tænke paa, at man er nøgen. Forresten har jeg Svømmedragt paa, saa jeg kan godt tale om det,» sluttede Ellen leende.

«Gud veed, naar Du lærer at tænke og

opføre Dig som en ung Dame,» sukkede Kamilla resigneret.

«Aldrig efter dine Begreber, Kamilla. Men derfor kan vi være lige gode Venner. Jeg skal ikke være fin Dame som Du, men sidde paa Kontoret hos Fader og se at blive Bogholder med Tiden. Vi Fruentimmer, der skal arbejde, kan ikke leve paa samme Maade som I andre — men Du kan tro, i det væsentlige bliver vi nok enige. Se Du bare paa Tante Mathilde, er hun ikke en Dame?»

«Jo, saamænd; hun fører sig udmærket, og hun forstaar ogsaa at klæde sig. Men hendes Konversation, Gud forbarme sig! hun taler om alt muligt, uden Undtagelse.»

«Men alle de Folk, jeg har set hende sammen med, din Fader, den fremmede Professor forleden, og de højtstaaende Mænd, der kommer hos Jer, baade unge og gamle, vil dog helst tale med hende og glemmer de unge Damer, naar hun er tilstede,» raabte Ellen triumferende.

Kamilla var øjensynlig slaaet af Marken.

«Skal Du ikke klædes om?» spurgte hun. «Du trænger til Parfume, Du lugter saa forskrækkelig af Søvand.»

«Det er just rart, Du, aa, jeg er saa frisk, saa frisk; se, Varmen bider slet ikke paa mig.

Hvor er her dog dejligt!» Ellen vendte sig og gjorde et overgivent Spring ud i Solen paa Plainen og rakte Armene mod Vandet i en indbildt Omfavnelse.

«Ellen, Ellen!» kaldte Kamilla, «Du bliver saa solbrændt! Solen tager allermest paa Huden, ligesom man har været i Vandet.»

«Jeg kan ikke blive brunere, end jeg er — saa for den Sags Skyld — puh! her er dog lovlig varmt,» hun kastede det lyse, tunge Haar, som endnu halvvaadt hang hende ned om Skuldrene, tilside og spurgte, idet hun satte sig paa Verandaens øverste Trappetrin:

«Naar kommer de?»

«Klokken fire.»

«Saa er der egentlig ingen Tid at spilde,» sagde Ellen og rejste sig.

«Hvad er det for en Urtekost?» spurgte Kamilla og pegede paa en Buket vilde Blomster, som Ellen holdt i Haanden.

«Markblomster til Edvards Værelse,» Ellen blev dygtig rød, men saae Kamilla lige i Øjnene, «han holder saa meget af dem.»

«Gjør Dig ingen Ulejlighed; jeg har allerede givet Husjomfruen Ordre til at sætte Blomster derind fra Drivhuset.»

«Hm!» Ellen slog lidt foragtelig med Nakken, «Husjomfruen!» sagde hun ved sig

selv, «det var ogsaa noget! Nej, disse skal han rigtignok have af mig selv.»

Lidt efter stod en lille hvidklædt Skikkelse paa Udkig oppe paa Højen i Parken tilhøjre for Huset. Det var Ellen. To store sammenvoxede Elmetræer kastede Skygge vidt omkring, og bag deres Stammer kunde man over Buskadset foran Stakittet se ned ad Vejen uden at blive set. Hvert Øjeblik bøjede hun sig langt forover og saae spejdende hen ad den solhede, støvede Landevej, hvor det ene Kjøretøj efter det andet rejste Støvskyer i det fjærne og vakte Forhaabninger om, at nu kunde det være det rette, kom saa knirkende nærmere med prustende Heste, der utaalmodig slog med Haler og Halse efter de plagende Fluer, og just, naar hendes Hjærtebanken blev aller stærkest, viste sig at være et Læs af disse kjedelige, forhedede, halvsøvnige Skovgjæster, som fra deres høje Sæder kigede ind i Bankierens velbekjendte Parkanlæg. Aa, det fik da aldrig Ende! Hun havde været her altfor tidlig! For tyvende Gang blinkede Uret mellem hendes Fingre; den Viser flyttede sig ikke af Stedet!

Der var gaaet omtrent halvandet Aar siden Edvards Afrejse, og i al den Tid havde Ellen ventet paa hans Tilbagekomst med alle en ungdommelig Fantasis illusoriske Forhaabninger.

Og nu var Øjeblikket der. Hendes Øjne gjorde ondt af den anstrængte Stirren, hendes Kinder brændte, Hænderne var fugtige og kolde — nu og da strøg hun med sit Lommetørklæde henover den indvendige Flade. Hun kunde da ikke række ham en klam Haand, mente hun. Den tossede Jens Kusk, han skulde ogsaa altid skaane de dovne Dyr; han skulde bare vide, hvor frygteligt det var at vente. Aa — der var de! Jo, det var Bankierens Kurveekvipage, den var ikke til at tage fejl af — og der sad han, der lige foran. Hvor han var brun og saae mandig ud; nej, det store Skæg, hvor det klædte ham! Saadan havde hun dog ikke tænkt sig, at han kunde forandre sig. Men han havde vist glemt hende. Han kjørte lige forbi uden at se sig om efter hende? Han maatte dog kunne vide, at hun var der. Hun havde ment at ville sende ham en munter Velkomsthilsen derfra, hvor hun stod; men nu gjemte hun sig end omhyggeligere end for nogen af de Fremmede.

Hun havde Taarer i Øjnene og følte sig tung om Hjærtet, men tog sig hurtig sammen. Det var bare Snak! han kunde jo umulig vide — og hun havde baaret sig dumt ad at krybe bag Træet i Stedet for at svinge med Lommetørklædet og raabe Goddag. Hun kunde naa det endnu; Vognen skulde først op

ad Bakken og saa gjennem den lange Allée bag om Huset til Forhallen. Afsted løb hun ad den nærmeste Sti. Kamilla sad endnu paa samme Plet i Verandaen.

«Kamilla, nu kommer de!»

«Er der Gjæster med?» spurgte hun med en Antydning af Interesse i Stemmen.

«Gjæster? Han er naturligvis med.»

«Hvilken han? Ah —»

Ellen fik ikke Tid til at svare, thi Bankieren kom i det samme gjennem Havestuen med Edvard og endnu en Herre. Kamilla gik dem i Møde med pludselig Livlighed.

«Baron v. Rosenthal vil gjøre os den Ære,» sagde Bankieren til Kamilla, «men jeg har forberedt ham paa et landligt Opholdssteds Tarvelighed, intet imod hans egne *Wälder* og *Schlösser*. En Hytte med en Smule Havejord til, Hr. Baron,» og Bankieren lo med en præsenterende Haandbevægelse ud mod Haven.

Baronen bukkede dybt for Kamilla og kyssede med outreret Galanteri den Haand, hun rakte ham. Hun slog Øjnene ned, rødmede let og sagde paa Tysk nogle forbindtlige Ord til Gjæsten, som med national Vidtløftighed udbredte sig over Omgivelsernes Skjønhed og den Engels Elskværdighed, som overstraalede det hele.

Edvard holdt sig i Baggrunden. Ellen stod

endnu paa Verandaens Trappe og var af den høje Baluster i Skjul for de andre, men kunde overse hele Scenen i Havestuen. Hendes Øjne veg ikke fra Edvards Ansigt. Han var kommen rask ind, havde gjort det første Par Skridt saa hurtig, at det saae ud, som om han vilde gaa foran de andre hen til Kamilla. Men ved Bankierens Ord og Baronens Fremtrængen var han standset. Et spændt, mismodigt Udtryk lagde sig over hans Træk, mens han iagttog de to ved Havedøren.

Kamilla lod dog til ikke at føle sig rigtig vel tilpas ved saaledes at have svigtet god Tone og almindelig Høflighed overfor Edvard, der havde været saa længe borte. Hun havde desuden, hvad ellers aldrig hændte hende, ladet sig rive med af en Stemning uden at lægge den for en Dame af den fine Verden nødvendige Selvbeherskelse for Dagen. Men Baronens Besøg var hende ogsaa en højst behagelig Overraskelse. Siden Ballet inden Edvards Afrejse havde han nemlig stadig gjort Kamilla sin Opvartning paa en saadan Maade, at hans Hensigter var utvetydige, og Folk allerede «forlovede» dem. Men den foregaaende Vinter var han pludselig bleven kaldt bort i en diplomatisk Sendelse uden at faa Tid til at erklære sig. Hans Komme nu, inden hans Mission var tilende-

bragt, kunde kun betyde ét, og dette ene var hende en saa stor Triumf, at det kostede hende en Del Overvindelse ikke alt for tydelig at give sin Glæde tilkjende. Hun brød pludselig Tyskerens højtflydende Tirader af med en høflig Undskyldning, gik ind i Stuen, rakte Edvard Haanden med et noget tvungent Smil og sagde hastig:

«Undskyld mig, Edvard, at jeg lod Gjæstfrihedens Pligter mod en Fremmed gaa forud for ældre og nærmere Forpligtelser. Men, ikke sandt, saadanne udenlandske Gjæster, der næppe er vort Sprog mægtige, skylder man ethvert Hensyn? Velkommen hjem, Edvard, jeg haaber, De har haft en behagelig Rejse?»

Han tog hendes Haand, bukkede formelt og svarede bittert:

«De er altid Dem selv lig, Kamilla; den personificerede Høflighed og Opmærksomhed indtil Fingerspidserne baade mod nye og gamle Venner.»

Hun saae lidt forbavset paa ham, og et Øjeblik blev hun bragt ud af Ligevægt ved Bitterheden i hans Tone, men Replikken var ikke hendes stærke Side. Enhver yderligere Forklaring blev dem desuden afskaaren derved, at Bankieren med den modstræbende Ellen ved Haanden kom ind i Stuen og leende henvendte sig til Edvard, mens Kamilla trak paa Skuldrene

og paany forenede sig med Baronen paa Verandaen.

«Se her, Edvard, en af dine gode Veninder, som venter paa at blive lagt Mærke til. Ja, se kun paa hende, Puppen er bleven Sommerfugl, mens Du har været ude at flyve. Hvad mener Du? Maa jeg præsentere: Frøken Ellen Bramsen, Hr. Edvard Müller,» og Bankieren kneb Ellen i Kinden.

Naar Edvard havde tænkt paa Ellen, var det altid som den lidt forsorne Skolepige, han havde forladt, og han stod derfor overrasket foran denne stærkt rødmende, undselige unge Pige, der var bleven saa stor og ganske kjøn. Barnet og Kvinden stred endnu om Herredømmet hos hende, men det var dog tydeligt, hvis Sejren vilde blive, og denne Kvindelighedens halvdulgte Tilsynekomst gjorde hendes Skikkelse ejendommelig yndefuld. I Øjnenes trohjærtede Barneblik læste han hendes uforandrede Hengivenhed for ham, og efter det haarde Stød, Kamillas Modtagelse havde givet ham, greb han taknemmelig efter den Trøst, der bødes ham gjennem hende. Bankieren sluttede sig til Baronen og Kamilla; deres Underholdning var meget livlig. Ellen og Edvard blev saaledes overladte til hinanden.

Da Lysene henad Aften blev tændte, og Kamilla musicerede i Blomsterkabinettet, sad de sammen paa Verandaen og opfriskede gamle Minder. Ellen saae sine kjæreste Drømme opfyldte og var henrykt.

Han lagde sin Arm paa Ryggen af Bænken bagved hende, og, mens han talte, fik hun den inderligste Lyst til at læne sig et Øjeblik mod denne Arm, der magnetisk drog hendes Nakke til sig. Men hun gjorde det ikke, hun bøjede sig endogsaa lidt forover for ikke at give efter for Fristelsen.

Nu og da var han adspredt, og mere end én Gang hældede han sig lyttende mod Vinduet bag ved sig, naar Kamillas Musik afbrødes af dæmpet Samtale, eller hendes Silkekjole raslede. Men Ellen var altfor optagen af ham, altfor troskyldig lykkelig til at ænse dette som noget foruroligende. «Han havde jo ikke talt til Kamilla den hele Dag, og hun havde ikke Øre for andet end den læspende Barons flove Passiar!»

Bankieren stak et Par Gange Hovedet udenfor Døren og afbrød deres Samtale med en drillende Spøg. Men hun overhørte hans Drillerier og lo af hans missende Øjne, indtil Edvard utaalmodig rejste sig og gik ind. Ellen blev siddende, men droges snart efter.

Voxlysene i Kronen skar hende i Øjnene. Luften var tung og hed i Stuen. Hun havde haft det saa godt ude under alle Stjærnerne. Hun sukkede og saae efter Edvard.

Han stod lænet til Dørkarmen ind til Kabinettet, dækket for dem, der var derinde, af Portièren, ufravendt stirrende mod ét Punkt, med et Udtryk af en saadan smertelig, kjærlighedsfuld Vemod og lidenskabelig Tilbedelse, at Ellen følte sit Hjærte snøres sammen derved. Ganske syg og svimmel fulgte hun hans Blik og opdagede, hvad hun forud vidste, Kamilla, men Kamilla i en hel ny Skikkelse.

Hun havde rejst sig fra Klaveret, hvor Baronen vendte Nodebladet for hende og ledsagede hendes Spil med halvhøje beundrende Udraab, der nu, da hun havde endt, gav sig Luft i en Oversvømmelse af højrøstede Komplimenter. Halvt bortvendt fra ham legede hendes ene Haand endnu med Pianoets Tangenter, mens den anden bevægede Viften. I Smilet, den usædvanlige Rødme, de skjælmske Øjekast og Hovedets lette Bøjninger, hvormed hun afværgende takkede for den overdrevne Ros, var der et ubeskriveligt Koketteri, en bevidst Triumf, som laante hendes stillestaaende Skjønhed et Skjær af Liv og gjorde Dukken til noget af en Kvinde.

Selv for Ellens ungdommelige Opfattelse var dette tydeligt. Kamilla skjælmsk! Kamilla koket! Og det for den lapsede Barons Skyld, og det, mens han, den anden derhenne i Døren, saae saadan paa hende, med de dejlige Øjne, som talte tydeligere end alle Ord om —

Med instinktmæssigt Klarsyn vidste Ellen i samme Nu om hvad og sagde sig selv, at hendes Kjærlighed var uden Haab.

Hendes Øjne hvilede ufravendt paa Edvard, og hun syntes uden at gjøre sig klart hvorfor, i hans Ansigt at skulle læse sig sin Fremtids Skæbne til.

Baronen var færdig med sin Lovtale, Kamilla bøjede sig, idet hun mumlede en beskeden Frase, og rakte ham Haanden til Godnat. Han snappede den ivrig og trykkede et Kys paa den, efter Kamillas Mening noget for langt til at være saa korrekt, som hans Ærbødighed for hende burde have tilmaalt ham det. Hun tog Haanden unaadig til sig. Edvard var bleg, — saa bleg, at Ellen følte Angsten drage Blodet fra sine Kinder. Der blinkede noget ondt under hans sammentrukne Bryn. Ak, han var skinsyg! og Ellen led. Hun syntes at føle de Taarer, hendes Øjne ikke græd, falde som hede Draaber paa sit Hjærte. Noget kunde gjøre saa ondt, at man kun græd indvendig.

Saa sagde Kamilla God Nat til sin Fader og hilste en lille Smule kølig paa Baronen formedelst Kysset. Edvard rettede sig og bukkede rolig, da hun gik forbi ham. Men hun gav ham Haanden og sagde smilende:

«God Nat, Edvard, i Morgen er Turen til os to; jeg har meget tilgode at høre; kom, Ellen, vil Du med?»

Bankieren truede ad Ellen og hviskede hende i Øret:

«Se mig til den lille Gavstrik, er hun ikke ganske bleg i Aften; det kommer der af den Stjærnekigen *en deux*.»

Baronen og han forsvandt i Rygeværelset, hvor Spillet hidsede deres slappe Nerver til langt ud paa Natten, mens Graf regalerede den forholdsvis temmelig uskyldige Baron med nogle af sine «bedste» Historier. Hr. v. Rosenthal lyttede andægtig til og erkjendte i Stilhed, at han endnu havde adskilligt at lære.

Den Nat sov Ellen ikke.

Vinduet i hendes Værelse vendte mod Vest, og fra det havde man Udsigt over Indkjørselen og den nære Granplantage, der dækkede Skrænterne mod Havet og Bakkedragene langt ind i Landet.

Da hun gik gjennem Forstuen, saae hun Edvard tage sin Hat og gaae ud, og fra sit

Vindu fulgte hun hans Skikkelse, saa langt hun kunde øjne den i den maaneklare Nat. Han tog Vejen indad mod Landet.

I underlig haabløse, angstfulde Drømmerier ventede hun hele Natten hans Tilbagekomst. Henad Morgenstunden kom han hjem. Hun vidste ikke eller vilde ikke tilstaa for sig selv, hvad hun havde frygtet. Hendes barnlige Fantasi havde maaske i Læ af Nattens romantiske Skygger tumlet lidt mere med Dolk og Pistoler, end hendes kvindelige Fornuftighed ved Dagens Lys vilde staa ved. Hun følte sig lettet, da hun hørte hans Trin paa Trappen og hans Dør lukke sig efter ham. Saa længe han levede, og hun var i hans Nærhed, var det dog godt at være til. Hun lagde sig træt tilsengs, sov mod Sædvane til langt op paa Formiddagen og drømte, at hun og Edvard i paradisisk Uskyldighed svømmede ud i Øresundets mørkeblaa Bølger, og at Kamilla raabte til dem, at de var højst uanstændige begge to.

Den følgende Dag var en Søndag. Om Aftenen tog Baronen og Edvard til Byen.

Baronen havde ved Afrejsen en højrød Rosenknop i Knaphullet. Kamilla bar lignende Blomster i Haaret og paa Brystet, og hos Ellen opstod en stærk Mistanke om, at Tyskeren havde udbedt sig og modtaget dette Tegn paa

hendes Gunst knælende. Hun havde nemlig overrasket ham i Ly af en skyggende Busk ifærd med at børste Støvet af sine sortbeklædte Knæ ved Hjælp af sit Lommetørklæde.

Nogle Dage efter var Ellens Ferie forbi. Hun skulde om Efteraaret tage en Afgangsexamen ved Handelsskolen. Hun var glad ved at komme bort fra Kamilla. Forholdet mellem de unge Piger var blevet temmelig køligt, hvilket rigtignok mest maatte tilskrives Ellen, der tillod sig adskillige nærgaaende Udfald mod Baronens Person. Kamilla tog til Gjenmæle med usædvanlig Ivrighed, og Følgen var en heftig Skærmydsel, der vel endte med en Forsoning men hvor de stridende Parter udvexlede saa skarpe Projektiler og slog hinanden saa følelige Saar, at en fremtidig fuld Forstaaelse var umulig.

Saa tog Ellen hjem.

XV.

«Hvad gaar der af Ellen? Hun hænger saadan med Hovedet og ser daarlig ud, synes jeg?» sagde Grossser Bramsen, der var kommen ind i Dagligstuen, og satte sig hos Tante Mathilde.

«Hun har nogen Blegsot, tænker jeg,» svarede hans Søster.

«Blegsot? Hvor Pokker har hun faat den fra?»

«Aa, hun har vel læst lidt for meget i den sidste Tid. Hun anstrængte sig en Del inden Examen. Efter Jeres vise Principer hernjemme har hun jo aldrig været vant til at bruge sine Aandsevner synderlig. Det gaar med Aanden som med Legemet, der maa Gymnastik til fra først af, ellers forslaar Kræfterne ikke.

«Nej, saamænd; naa, saa fortager det sig vel igjen. Forresten er hun flink og kommer godt efter Kontorforretningerne. Der kan nok blive en dygtig Bogholder af hende med Tiden. Det

er løjerligt, det vilde jeg have forsvoret, at jeg nogensinde skulde have en Funktionær i Skjørter paa mit Kontor. Men hun er saa stille og ser mig saa underlig melankolsk ud. Naar hun tror, man ikke lægger Mærke til hende, har hun ofte Taarer i Øjnene. Jeg har s'gu haft ganske ondt af hende, det lille Skind. Man skulde tro, der var noget, der trykkede hendes Sind?»

Tante Mathilde saae op fra sit Sytøj og sagde skjælmsk:

«Oh! I blinde Fædre! I veed aldrig noget — hun er forelsket!»

«Forelsket? Det Barn! Det er da ikke dit Alvor?» Grosserer Bramsen saae ganske glubsk ud.

«Det Barn, som Du siger, er en sextenaarig, fuldt udviklet og, skal hun slægte sin Fader paa, varmblodig ung Pige. Hvorfor i al Verden skulde hun ikke kunne være forelsket!»

«Ja, jeg veed ikke — aa nej. Men — det lyder dog som et Æventyr. Ellen, min lille Spilopmager, forelsket!» Grosserer Bramsen lo, «og hvem, om jeg tør være saa indiskret, er hendes Kjærligheds Gjenstand? Jeg formoder, at en saadan existerer?»

«Ja, lyslevende. Hun har ovenikjøbet ingen daarlig Smag. Det er Edvard Müller.»

«Ja saa, ja saa? Nej, det er en meget flink ung Fyr. Og alligevel, hør Du, det er s'gu saa, saa — ja, rent ud sagt, jeg kan ikke lide det; det er for tidligt.»

«Faar ikke hjælpe. Det er en Børnesygdom, der skal overstaas.»

«Du tror altsaa ikke, det er noget alvorligt?» spurgte han øjensynlig lettet.

«Du er nok skinsyg, min Bro'r! Naa, jeg kan jo godt forstaa, at en Fader bliver skinsyg paa sin Datters Udkaarede. Det er saadan en ubehagelig Livets Konsekvents, at der en skjønne Dag dukker et fremmed Menneske op, som lægger Beslag paa en stor Del af de Følelser hos Datteren, som Faderen mente sig i eneraadig Besiddelse af. Jeg vil dog trøste Dig med, at jeg ikke tror, dette endnu er saa alvorligt. Men det forhindrer ikke, at hun selv mener, det er den dybeste Alvor og en Hjærtesorg, som ingen har oplevet Magen til.»

«Hjærtesorg? Bryder han sig da ikke om hende?»

«Ikke i fjærneste Maade, naturligvis.»

«Det er da ikke saa naturligt,» sagde Grossereren lidt stødt paa Ellens Vegne, «hun er baade en god og en flink Pige.»

«Ja, det er hun rigtignok; men han er anderswo engagiert. Kamilla Graf har været Eneherskerinde i hans Hjærte i adskillige Aar. Der er foreløbig ikke Spor af Haab for Ellen, er jeg bange for.»

«Det Fæhoved! Jeg mener Edvard! Hvad vil han med den lille Dukke? Vores Ellen er mange Gange saa meget værd som hun.»

«Ja, kro Du Dig kun i faderlig Stolthed. Vores Ellen er, som Du selv siger, meget mere værd end Kamilla. Men, ser Du, I tyveaars Mandfolk forsér Jer som oftest just paa Dukkerne, naar de er bra' kjønne. Naar Kjønheden gaar af, faar I Øjnene op, for saa er der slet ikke andet tilbage. Men i Reglen er det forsilde. Var han ti Aar ældre, havde Ellen en langt større Chance, hendes Livlighed og varme Hjærte vilde maaske saa kunne veje op mod den andens Skjønhed.»

«Hm! Alle er vi ikke saadan. Jeg holdt af min salig Marie fra hun var sexten Aar. Vi to har aldrig haft nogen anden Kjærlighed — og den holdt ud til det sidste!»

«Ja, gamle Bro'r,» Tante Mathilde klappede ham paa Skulderen og saae paa ham med milde Øjne og et lunt Smil, «men Du er nu ogsaa et sjældent Exemplar af Hanslægten, og hun

var ingen Dukke. Hun var en Perle, en af de rigtig ægte.»

«Ja, det var hun, Gud velsigne hende!» Lidt efter sagde han: «Men, hør Du, dette med Ellen ængster mig. Tror Du ikke, hun lider meget? Jeg kan ikke godt taale at tænke paa det. Jeg er nærved at blive gal i Hovedet paa Edvard.»

«Det maa Du ikke, han har ingen Skyld, eller saa godt som ingen. Nogle Fluer satte han hende i Hovedet paa det Bal ifjor, tror jeg nok. Vist lider hun noget, men ikke saa meget, som hun selv tror. Jeg har iagttaget hende nøje, og foreløbig har hun ingen Skade deraf. Hun var lidt ubændig og uvorn en Tid. Denne Forelskelse har rystet hende Barnet af Ærmet og vakt Kvinden i hende. Hun kommer nok over det. Edvard er desuden et bravt Menneske, der aldrig, om han opdagede hendes Tilbøjelighed for ham, vilde misbruge sin Magt over hende til at lege med hende. Thi saa først er der Fare for hendes Livs Lykke,» og Tante Mathilde sukkede.

«Tror Du nu ikke, det vilde gjøre hende godt at tale derom til nogen — skulde ikke jeg som hendes Fader?»

«Nej, Frits, bland Dig for Himlens Skyld ikke i den Sag. Det vilde da kun gjøre ondt

værre. Der er intet, som mindre taaler at røres ved end en ung Piges første Kjærlighed, især naar den er ulykkelig, og det er den da for det meste. Lad være, at den er lavet lidt for meget af Maaneskin og Morgendug, saa er den dog for hendes indre Liv, hvad Gjæringsstoffet er for Vinen. Men Du maa lade Fadet ligge, til det faar gjæret af, ellers plumres Vinen. Det er utroligt, hvad Fortræd brutal Indblanding kan gjøre. Nej, lad hende gjemme, hvad hun bærer paa, og lad os være glade, at hendes Forelskelse har kastet sig paa saa sund en Gjenstand. Unge Piger maa hundrede Gange hellere forelske sig i en Mand, der er dem jævnlig i Alder og Udvikling end nære en af disse usunde Tilbøjeligheder for den Præst, der konfirmerer dem, eller, hvad der er endnu værre, for en af deres egne Kjønsfæller. Disse Forelskelser i ældre Veninder har jeg al Respekt for. Bliver det Ellen en Gang for stærkt, kommer hun af sig selv og forlanger Hjælp. Hun fortvivler ikke. Dertil er hun for sund og har for god Tro til Livet.»

Grosserer Bramsen lagde fortrolig sin Arm om Søsterens Skulder. Han trykkede hende lidt fastere til sig og sagde:

«Du taler af bitre Erfaringer, Mathilde. Der er øvet Vold og Uret mod Dig i din Ung-

dom. Vi Mandfolk er nogle klodsede Tingester i saadanne Sager — jeg mente det godt. Man behøvede just ikke at være brutal. Men, som Du siger, er det maaske ikke nødvendigt. Vaag Du over hende. Jeg havde bare saadan Lyst til at sige hende, at ingen Mand i Verden dog vil holde af hende som hendes Fader.»

«Hvad tror Du, at Du vilde have sagt til din Svigerpapa efter saadan en Tirade?» spurgte Søsteren med fugtige Øjne og kneb ham i Øret.

«Ja, Du, men jeg holdt af Marie — aa saa uendelig meget!»

«Naa, og Ellens Mand *in spe*?»

Han lo. «Bliv mig fra Livet med Ellens Mand.»

XVI.

Hen paa Efteraaret sad Ellen en Aften paa sit Portkammer, som Tante Mathilde havde ladet indrette til hende, da hun var bleven voxen og skulde tage fat paa Læsningen. «En ung Pige har godt af at have lidt for sig selv,» havde Tante Mathilde sagt, og Ellen var glad ved at slippe ud af Børnekammerets Støj og Uro. Nu især, da Sorgen var kommen, holdt Ellen af sit Kammer. Der var dygtig lavt til Loftet, og gjennem de smaa Vinduer til Gaarden med brede Karme faldt kun sparsomt Lys, men til Gjengjæld var der gammeldags hyggeligt med de antikverede Møbler, som havde staaet paa Loftet siden hendes Mormoders Død og nu var komne til Ære i Ellens Jomfrubur.

Hun sad ved Vinduet i en vældig højrygget Lænestol med Polster og Garneringer helt ned om dens snirklede Ben. Molbechs «Dæmring» laa paa hendes Skjød, og hun gjentog i Tankerne de sidste Linjer af det melankolske Digt

om Skovens raske Springer. Der hang Taarer i hendes Øjenvipper, og hendes Læber hviskede bævende: «det kommer af, at jeg som Du maa altid gaa min dunkle Vej alene.»

Hun var bleven meget romantisk og havde den inderligste Medlidenhed med sin ensomme og forladte Tilværelse især i Mørkningen til lyriske Melodier.

«Ellen, Ellen! luk mig ind,» lød det hviskende udenfor Døren, og der blev forsigtig banket paa og drejet prøvende paa Laasen.

Ellen foer op, tørrede hastig Taarerne af Øjnene og puttede den forræderiske Molbech langt ned i Stolens bløde Polster. Hun kjendte Stemmen, det var Ludovika, for hvem hun aabnede Døren.

Ved sin Hjemkomst om Foraaret havde Ludovika haft den Skuffelse ikke at finde Forster i Byen. Han var rejst bort paa ubestemt Tid uden at opgive sin Adresse. Men da Ellen sidst havde talt med hende, betroede hun hende, at han var kommen tilbage.

Hun var den Gang straalende af hemmelighedsfuld Lykke og smukkere end nogensinde før.

Hr. Forster plejede undertiden at foretage saadanne pludselige Smaarejser, hvis Formaal i Øjeblikket var Omverdenen ubekjendt, men

som Rygtet senere satte i Forbindelse med et eller andet galant Æventyr. Men derom vidste de unge Piger intet.

«Hvor det var heldigt, at Du var heroppe. Jeg vilde just saa gjærne træffe Dig alene. Jeg skal sige Dig, jeg kommer for at sætte dit Venskab paa Prøve. Du maa endelig hjælpe mig. Jeg har en mageløs Genistreg for. Nu skal Du høre. Forstaar sig, det er bare Spøg, det hele —»

Ellen blev ganske stakaandet af Ludovikas Tungefærdighed, mens hun rev Overtøjet af sig med nervøst Hastværk og dryssede Hat, Handsker, Kaabe omkring i Stuen. Da hun kom ind, havde hun ladet en stor Vadsæk, der saae ud til at være fuld af Klæder, falde indenfor Døren.

«Ja Du maa nok gjøre store Øjne ved at se mig komme slæbende med den selv. Men jeg er naturligvis kjørt herhen. Din Tante kommer vel ikke herop? Er Du ganske vis paa det? Aa, drej Nøglen om, saa er vi sikre for Overfald — saadan. Nu skal Du bare se Løjer.»

Ellen fulgte hende fra Sted til Sted, mens hun talte, og samlede ganske sindig de forskjellige Stykker af hendes Garderobe sammen og lagde dem i en Bunke paa Sengen. Hun

saae nu med den største Forbavselse paa Ludovika, der lagde Ur og Kjæde fra sig, løste sit Kravetørklæde og begyndte at knappe sit Kjoleliv op.

«Men hvad gaar der af Dig?» spurgte hun og fulgte ængstelig hendes Fingre, som med febrilsk Ivrighed rev og sled i Knapperne.

«Du tror naturligvis, jeg er halvtosset — jeg er maaske ogsaa nærved at blive det. Men det er — det er bare af Hastværk, og ser Du, det er naturligvis Løjer, Mudder altsammen. Tag Vadsækken, og bryd Dig om ingen Ting, saa skal jeg fortælle imens.»

Ellen adlød, aabnede Vadsækken, og mens Ludovika fortsatte Afklædningen, fremtog hun af dens Indhold først et Par sorte Benklæder, saa Vest, Jakke, Mansketskjorte, Filthat, Overfrakke, kort sagt, alle de nødvendige Klædningsstykker til en komplet Mandsdragt. Nu var Ellen med.

«Aa, Du vil klæde Dig ud,» og i et Øjeblik stod for hendes Fantasi de glade Timer paa Kamillas Værelse, naar de legede Komedie, «skal Du spille Komedie?»

«Ja — nej — aa nej; det er bare noget Kommers, jeg har for. Jeg vil overraske en af mine Bekjendte. Det vil blive uhyre morsomt! Saadan en Overraskelse!» og Ludovika lo, men

underlig forceret, syntes Ellen. Hun var i det hele saa ulig sig selv. Der var halvmørkt i Stuen, men Ellen kunde dog se, hvor hendes Kinder var røde, og hvor Øjnene skinnede, næsten som hun var syg.

«Hør, sig mig, Du maa ikke blive vred, fordi jeg spørger, men, Du vil da ikke gaa paa Gaden i den Dragt?»

«Ih, hvor kan Du tro? Drosken kommer efter mig om lidt. Forresten har det ingen Hast. Toget — jeg mener, Komedien begynder først Klokken syv. Aa, men jeg dumme Menneske, har jeg nu ikke glemt Selerne! Hvor i al Verden skal jeg faa disse afskyelige Mandfolkebuxer til at sidde fast. De er altfor vide om Livet. Jeg risikerer, at de hænger mig ned om Hælene inden en Time. Gode, søde Ellen, Du maa skaffe mig et Par Seler. Du maa! Det gjælder — det gjælder mere, end Du tror — et — et — Væddemaal! aa skynd Dig!»

«Maa jeg spørge Tante Mathilde?»

«Ikke paa nogen Maade. Du maa stjæle dem, eller røve dem, om Du kan, men ikke sige til nogen Mo'ers Sjæl til hvad — eller til hvem. Din Fader har nok et Par aflagte — eller hør, din Broder. Han er saadan en lang Dreng. Hans kan jeg passe. Men gesvindt,

Ellen, vær nu god —» Ludovika skubbede hende ud ad Døren.

Det var slet ingen let Kommission, og det varede temmelig længe, inden den lykkedes for Ellen. Men omsider kom hun triumferende tilbage. Hun havde dem.

Hun slog Knald i Luften med Selerne, idet hun lukkede Døren op. «Dansken har Sejr vundet, Hurra!» sang hun.

Det var blevet Skumring, og paa Portkammeret var der helt mørkt. Hun kunde ikke strax faa Øje paa Ludovika. «Leger Du Skjul?» spurgte hun.

Ingen svarede; men en halvkvalt, hulkende Lyd ledte hendes Øjne i den rigtige Retning.

Paa Gulvet, med Hovedet begravet i den store Lænestols Skjød, laa Ludovika rystende i krampagtig, lidenskabelig Graad.

I et Nu sad Ellen paa Hug ved Siden af hende med Armene om hendes Liv og Kinden trykket op mod hendes Skulder.

«O, Gud, Ludovika, hvad er det? hvad er der sket?»

Men kun et endnu heftigere Anfald af Graad og Hulken svarede hende. Saa begyndte det at dages for Ellen.

«Søde, kjære Ludovika!» Ellens Hjærte

blev stort og varmt; hun syntes, at hun aldrig havde holdt nok af Ludovika før nu. Hun tog saa fast om Venindens løjerlig forvandlede Skikkelse, at det stive Indlæg i Mansketskjortens Bryst knagede under det kjærlige Tryk.

«Er det — er det — ham?» Hendes Stemme naaede Ludovikas Øren som en blød Hvisken.

Ludovika rejste Hovedet og tog Hænderne fra Ansigtet med en voldsom Anstrængelse:

«Ja, Ellen,» hulkede hun, «ja, det er ham — aa, jeg er saa ulykkelig!» hun slog Armene om Ellens Hals og knugede sig grædende ind til hende. «Han er rejst langt bort. Han vil aldrig komme igjen. Han bryder sig ikke mere om mig. Det har han skrevet til mig, aa med saadanne kolde, grusomme Ord. Og jeg kan ikke holde det ud, nej Du, jeg kan ikke. Og det er ikke sandt, det kan ikke være sandt, tror Du vel?» spurgte hun Ellen med et hjærteskærende Udtryk af Fortvivlelse. «Endnu for et Par Dage siden — naar Du vidste, hvor han var kjærlig imod mig! Men det er min Skyld, min Skyld alene. Han bad og tiggede — men det forstaar Du Dig ikke paa. Jeg har ikke haft Tro nok til ham. Jeg turde ikke — jeg vilde ikke — og han blev vred — saa vred. Jeg tænkte, det gik

over — og nu er han rejst. Det er forfærdeligt at tænke paa, at han er borte. Men jeg rejser efter ham,» udbrød hun med pludselig Energi, «til Verdens Ende — og Du skal hjælpe mig. Om jeg saa skal tigge om hans Kjærlighed som en Hund ved hans Fødder. — Bare være hos ham — bare se ham. Om han ogsaa sparker til mig strax, saa kysser han mig nok en Gang igjen. Jeg dør, hvis jeg ikke skal se ham mere. Aa, Ellen, Ellen, Du forstaar ikke alt dette. Du synes, jeg er afsindig. Men det er det samme, tro om mig, hvad Du vil, hjælp mig blot at komme afsted. Aa, jeg er tosset, at jeg ligger her og græder. Toget venter ikke paa mig. Kom, lad os skynde os.»

Inden Ellen kunde faa Tid at forsikre hende om sin fulde Forstaaelse ved andet end vaade Øjne og sin deltagende Omfavnelse, — hun ikke forstaa sligt? — var Ludovika paany sprungen op og havde atter givet sig ifærd med Paaklædningen. Ellen gik hende tilhaande i Tavshed. Saa vovede hun endelig et Spørgsmaal.

«Hvor vil Du rejse hen? Veed Du, hvor —?»

«Ja. I Aften til Hamburg og derfra til Paris. Der er han. Hans Agents Adresse har jeg fra en tidligere Lejlighed. Han maa kunne

sige mig, hvor jeg kan træffe ham. Og ser Du, derfor vil jeg rejse som Mand. Saa er der ingen, der gjør Vrøvl eller maaler En med uforskammede Øjne.»

«Men dine Forældre, Ludovika, — veed de —?»

«Passiar! Ingenting veed de naturligvis. Jeg har lavet en Historie — den tossede Skjorteknap; man brækker Fingrene itu. — Tak, nu hjalp det — forstaar Du, jeg er hos min Kousine i Sorø i otte Dage, senere — aa Gud hjælpe mig — senere hitter jeg vel paa noget. Det bliver nok godt altsammen — tror Du ikke? Ellen sig, at Du tror det, det maa, det skal blive godt. Jeg kan ikke taale at tænke paa, at jeg aldrig mere —» Ludovika rystede harmfuldt med Hovedet og bed Graaden i sig, «vi Fruentimmer skal da ogsaa græde over al Ting!»

Men Taarerne kom paany. Saa kyssede hun Ellen, sagde, hun var en god Pige, spejlede sig og forsøgte at gjøre Løjer. Nu stod kun Haaret tilbage. Hun havde en blond Paryk med, men hendes Haar var altfor svært og kruset, det var umuligt at faa det skjult. Ellen havde maset med det, til hendes Fingre gjorde ganske ondt.

«Jeg kan ikke faa det til at sidde, hvad skal jeg dog gjøre?»

«En Sax!» kommanderede Ludovika.

«Aa, det er Synd,» sagde Ellen nølende.

«Vrøvl! husk paa, hvad det gjælder, naa, rask, rask!» hun stampede i Gulvet af nervøs Utaalmodighed.

Nogle raske Klip, og Forvandlingen var fuldstændig.

«Det klæder mig,» raabte hun smilende i ungdommelig Glemsel, da hun saae sig i Spejlet.

«Halv syv! jeg kan akkurat naa det. Overfrakken, Hatten! Saadan! Man kan da røre Benene anderledes end i de Skjørter. Saa Ellen. Tak, tusend Tak! Jeg skal aldrig glemme Dig det. Farvel!»

Hun omfavnede Ellen med stormende Heftighed og lagde saa Øret til Døren ud til Trappen. «Der er ingen. Nu Tand for Tunge, ikke sandt, det lover Du? Du kjære, gode Pige, hvis vi ikke skulde ses mere, saa —» hun kæmpede med sin Hulken, og Ellen græd. «Hør, Du, en Gang, naar der er gaaet lang Tid — hvis jeg ikke kommer — saa hils Fader, hils ham tusende Gange — og Mo'er —» hun rev sig løs, trykkede Hatten ned i Panden og styr-

tede med Lommetørklædet for Øjnene ned ad Trappen.

Ellen blev lyttende staaende i Døren, hørte Porten slaa i og en Vogn rulle bort.

«Gode Gud! nu kjørte hun jo virkelig!»

XVII.

Hun lukkede Døren og saae sig om i den forstyrrede Stue. Der laa alle Ludovikas Klæder og de lange sorte Lokker af hendes Haar. Det gøs i Ellen. Det var næsten, som om Ludovika var død. Hvad var det dog for noget forfærdeligt, hun havde været med til? Ludovika var borte og vilde maaske aldrig komme igjen. Hendes Forældre vidste det ikke, og hun — Ellen — havde hjulpet hende afsted, ikke forhindret hende deri, ikke søgt at afholde hende derfra med et eneste Ord — ikke engang søgt Raad hos Tante Mathilde! Hvad vilde de dog allesammen sige til hende, naar det blev opdaget? Aa, det var skrækkeligt, at hun havde gjort det! Men hun havde ikke kunnet andet. Ludovikas Ulykke og Hastværket, det havde altsammen overvældet hende, og nu var det for silde.

Hun rejste allerede afsted, ud i Verden, mutters ene, efter den Fyr med Øjeglasset. Gud

veed, hvor hun kunde holde saa meget af ham! Han kunde dog ikke være noget godt Menneske, siden han bar sig saadan ad.

Mon hun havde Penge? Hun plejede at være velforsynet. Men saadan en lang Rejse maatte koste grumme meget. Sæt, hun ikke fandt ham! Hvad vilde hun saa gribe til, ganske ene i den store, fremmede By?

Nej, Ellen kunde ikke bære alt dette alene. Hvor hun havde været blind og uforstandig at lade det ske. Kunde der ikke gjøres noget endnu? Hun maatte jo — aa, hun selv kunde ingen Ting. Men en anden — Tante Mathilde?

Hun havde allerede Haanden paa Laasen; saa huskede hun sit Løfte om at tie stille. Ja, men Ludovika havde været lige saa ufornuftig som hun selv. Tante Mathilde var desuden at stole paa. Hjælp maatte hun have. Hun var angst og urolig. Hun turde ikke være ene med denne frygtelige Hemmelighed.

Og afsted sprang hun.

I Dagligstuen sad Tante Mathilde som det personificerede Billede paa hjemlig Hygge og tryg Ro. Lampen kastede et klart Skjær over hendes Træk og lod den lille Fold ved Mundvigen træde skarpt frem. Der var noget matroneagtig sikkert over hendes Udseende i dette

Øjeblik, som gjorde Ellen vankelmodig og just ikke indbød til Fortrolighed. Tante Mathilde læste i en Bog og løftede blot Hovedet, da Døren gik op, og nikkede til Ellen, der satte sig ved Bordet i Skyggen. Hun var saa bange, at Tænderne klaprede i Munden paa hende.

Hvordan skulde hun dog komme frem med det, der laa hende paa Hjærte? Mon Tante Mathilde nogensinde kunde have baaret sig saadan ad og hjulpet en af sine Veninder til at løbe bort, forklædt som Mandfolk, efter en Mand, hun var forelsket i? Havde Tante Mathilde mon nogensinde selv været forelsket?

Ellen saae atter paa hende. Bogen var sunken ned i hendes Skjød, og hun stirrede tankefuldt ud i Værelset, bort fra Ellen. Hun maatte bestemt have læst noget kjønt; thi Øjnene var fugtige, Læbernes fastsluttende Linje havde aabnet sig lidt til et blødt, vemodigt Udtryk. Nu saae hun slet ikke stræng ud, tænkte Ellen. Og hvad var det? fra Tantens bevægede Ansigt gled pludselig en Erindring over i Ellens Sind.

Der var jo noget med Tante Mathilde, en «Historie», da hun var ung. Nu huskede hun sine barnagtige Spørgsmaal for længe siden, Moderens afvisende Svar og Faderens vrede

Ansigt. Maaske Tante Mathilde endogsaa selv, om ikke just var løben bort, saa dog —

Ellen fik Mod. Tanten havde atter grebet Bogen, men inden hun paany begyndte at læse, lagde Ellen Haanden paa hendes Arm.

«Tante Mathilde!» begyndte hun rystende.

Et Blik paa Ellens Ansigt var nok til at sige Frøken Bramsen, at der var noget galt paafærde.

«Hvad er det, Barn, Du ser saa forstyrret ud? Er der hændet Dig noget slemt?» der var tilbagetrængt Angst men ogsaa megen Mildhed i Stemmen.

«Ikke mig, Tante,» svarede Ellen, «det er Ludovika — men jeg har været med dertil, og det er vist galt.»

«Kort og godt Ellen, hvad er det?» Tante Mathilde holdt ikke af Omsvøb. Det vidste Ellen.

«Hun er rejst sin Vej, løben bort, forklædt — og jeg har hjulpet hende.»

«Hvorhen? med hvem?»

«Til Paris — og alene. Se ikke saa vred ud —,» bad hun, «hun — hun er forlovet med en Mand, der nu ikke bryder sig om hende mere; han er bleven vred paa hende og er rejst fra hende. Hun kunde ikke holde ud at være skilt fra ham, og saa kom hun i Eftermiddag

og havde Tøjet med og fik mig først til at tro, det var Løjer, hun havde for, — men senere sagde hun mig det hele.»

«Romangriller! Naar tog hun bort?»

«Nu, Klokken halv syv — hun vilde med Korsørtoget.»

«Hvem er Manden?»

«Det tør jeg ikke sige, Tante.»

«Snak! Skal jeg kunne udrette noget, maa jeg vide alting. Der er ingen Tid at spilde.»

«Hr. Forster.»

«Hm! Jeg tænkte det nok! Blot Ulykken saa ikke er større, end Du tror. Det var højst urigtigt af Dig at foretage sligt i din Faders Hus. Men det har Du vel allerede sagt Dig selv.»

«Ja, Tante — jeg er saa ulykkelig derover. Jeg vilde gjøre alt for —»

«Vist saa! Nu maa Du tage Dig af Huset og Børnene, mens jeg er borte.»

«Vil Du rejse efter hende?» Ellen saae glad-forskrækket ud.

«Ja, naturligvis. Det kan maaske endnu ændres. Hun maa ikke for alt i Verden i Kløerne paa ham. Ogsaa En at rejse efter! Veed Du mere?»

«Nej, blot at hun i Aften tager til Hamburg og i Morgen til Paris. Gudskelov, Tante,

at Du vil tage efter hende. Saa bliver det nok godt.» Ellen gjorde en lille tilnærmende Bevægelse, som Tanten ikke ænsede.

«Ja, Gud skal vide det? Noget kan der maaske udrettes. Men det er en dum Streg, der kan faa værre Følger, end Du aner.»

Ellen tog hende i Haanden. «Jeg mente intet ondt dermed, Tante —»

«Det veed jeg nok, men den Undskyldning duer ikke, det er Livet for alvorligt til. Man maa ikke alene «intet ondt mene», naar man handler, men man skal ville noget godt. Du lader Dig altfor let lede af dine Impulser; nu ser Du, hvad der kan komme ud deraf.»

«Jeg kan ikke gjøre for det. Naar En er ulykkelig og beder om min Hjælp, maa jeg hjælpe. Jeg faar aldrig Tid at tænke derover — før jeg er midt i det.»

«Ben i Næsen, Ellen. Er det Ret, Du bliver bedt om, saa hjælp i Guds Navn, er det Uret, saa Staalvanter paa og kast Den fra Dig, som beder. Her hvilede Ansvaret paa Dig baade for Dig selv og et andet Menneskes Handling, men Du gav ikke Agt paa det.»

Nej, det havde hun rigtignok slet ikke tænkt paa, da Ludovika græd og fortalte hende om sin Ulykke. Det var saa svært at vide,

naar Ansvaret saaledes kaldte paa En. Hvor hun ønskede sig Tante Mathildes Staalvanter.

Efter en kort Konferens med Ellens Fader traf Tante Mathilde de nødvendige Foranstaltninger.

Et Telegram blev afsendt til Hamburg til en paalidelig Forretningsven af Grosserer Bramsen med Ludovikas Signalement og med Paalæg om, at han skulde møde paa Stationen den følgende Morgen og uset ledsage den unge, forklædte Dame til det Hôtel, hvor hun tog ind, samt udvirke, at den hamburgske Politidirektør paa diskret Maade og uden at forulempe hende skulde holde hende tilbage i Hamburg indtil Tante Mathildes Ankomst Dagen efter.

Der gik intet Tog senere den Aften, og hun maatte vente til Morgentoget. Ud paa Natten kom Svar paa Telegrammet med beredvillig Indvilligelse og Oplysninger om de Skridt, der vilde blive foretagne.

Tidlig næste Morgen var alt beredt til Afrejsen. Ved Afskeden sagde Grosserer Bramsen til sin Søster: «Det bliver ingen behagelig Tur, Mathilde. Det er s'gu kjønt af Dig, især da det er hende, det gjælder. Du lønner ondt med godt. Men det ligner Dig.»

«Aa Snak!» svarede hun, «det er kun Menneskepligt. Det vilde jeg gjøre for enhver,

sagtens da for hans Datter. Desuden,» og hun nikkede alvorlig til Ellen, «har vi jo idetmindste noget at gjøre godt. Gid jeg maa komme tidsnok!» Saa kjørte hun.

Hans Datter? Kjendte Tante Mathilde Ludovikas Fader? Og hvorfor vilde hun netop for hans Datter gjøre mere end for nogen anden? Var det maaske «Historien» — men Ellen fik ikke Tid til flere Gisninger, thi hendes Fader kaldte.

«Husker Du, hvad du lovede mig en Gang? Du holdt ikke dit Løfte. Dette var atter en Hemmelighed, som Du skjulte for mig.»

Hun saae paa ham. Hun kunde ikke rigtig blive klog paa hans Ansigt. Ordene lød bebrejdende nok, men — hun vovede et Forsvar:

«Ja, Fa'er, det ser saadan ud. Men Hemmeligheden var ikke min; den var Ludovikas. Naar Du havde set hende og hørt, hvor fortvivlet hun var! Havde jeg ikke hjulpet hende, var hun gaaet et andet Sted hen. Hvad skulde jeg gjøre?»

«Aa nej, — maaske,» han saae saa underlig vist paa hende og kløede sig lidt forlegen i Haaret. «Jeg havde s'gu vist gjort det samme,» busede han ud — «men galt var det alligevel.» Han trak hende hen til sig. Nu var Øjeblikket

der til at vinde hendes Fortrolighed. Han var jo dog hendes Fader og havde Ret til at være hende til Trøst i alle Ting — han undte ingen anden denne Ret — maaske var han ogsaa en ganske lille Smule nysgjerrig.

«Er Du nu sikker paa, at Du intet mere skjuler for mig?» Han tog hende om Hagen og saae hende forskende ind i Øjnene.

Ellen blev rød lige op til Haaret og bøjede Hovedet. Det varede lidt, inden hun svarede. Hun syntes, Faderen var meget ubarmhjærtig. Saa sagde hun ganske sagte:

«Jo, Fa'er, der er ét endnu. Men det maa Du lade mig beholde for mig selv — dermed gjør jeg intet Menneske Fortræd.»

Han kyssede hende og sagde med næsten kvindelig Ømhed:

«Ellen, vil Du tro, at hvad der end møder Dig i Livet, kan ingen nogensinde holde mere af Dig end din Fader — hav Tillid til mig.»

Saa slog hun Armene om hans Hals; hun følte, at han talte Sandhed.

XVIII.

Ludovika havde imidlertid tilbragt et højst ubehageligt Døgn i det Hôtel i Hamburg, hvor hun var taget hen for at være de faa Timer inden det næste Togs Afgang.

Ved Ankomsten affordrede Værten hende et Pas, og da hun intet medbragte, gav han hende høflig, men bestemt at forstaa, at han ikke kunde lade hende fortsætte Rejsen, førend hun skaffede et saadant til Veje. Mod Sædvane havde han nemlig faaet Ordre til at forlange Pas af alle Fremmede, fordi Politiet søgte efter nogle politiske Flygtninge. Han underrettede hende om, at hun den næste Dag med Lethed vilde kunne skaffe sig dette Dokument fra det danske Konsulat i Hamburg.

Dermed maatte hun lade sig nøje. Det var en uheldig Situation. Hun vidste ikke bestemt, hvorledes det gik til ved Udstedelsen af et Pas, men det foresvævede hende, at der skulde gives

et nøjagtigt Signalement af den, paa hvem det lød.

Men hvordan skulde hun, forklædt som hun var, kunne fremstille sig for Konsulens og hans Kontorpersonales undersøgende Øjne? Det var umuligt. Blot at tænke paa det gjorde hende rød.

Denne uventede Hindring nedslog betydelig hendes Mod. Hun havde hidtil oversprunget alle Uheld og Vanskeligheder og havde kun udmalet sig de Situationer, som Mødet med Forster kunde føre med sig. Hun havde forestillet sig ethvert Udtryk, hans Ansigt kunde antage, naar han saa uventet saae hende igjen, havde afvexlende været lykkelig og ulykkelig, bedt og truet, været ydmyg og stolt, men altid endt med at udmale sig en Forsoning i Taarer og Jubel, og paa den anden Side af den en Lyksalighedstilstand, som hun ikke turde tænke sig uden med lukkede Øjne, ikke vovede at se ind i ved Dagens Lys, men som hun dog higede imod med alt sit varme Blods længselsfulde Anelser.

Nu kastede Virkeligheden med brutal Haand i Skikkelse af dette Pas disse Drømme overende. Hun blev nødt til at erindre sig, at førend de kunde realiseres, skulde hun alene og, hvad der nu forekom hende det værste, forklædt den

lange Vej fra Hamburg til Paris. Hun saae sig opdaget, beskæmmet, sendt hjem — maaske arresteret. Hun blev kold af Forfærdelse.

Klokken ni den næste Morgen kunde hun træffe Konsulen. Da hun stod færdig til at gaa, overfaldt der hende en saadan Angst og Beklemmelse, at hun besluttede sig til at opsætte sit Besøg til senere paa Dagen, naar det atter var Kontortid. Da Klokken endelig blev elleve, og hun vidste, Kontoret var lukket, havde hun et urokkeligt Mod og skammede sig over sin Fejghed. Men jo nærmere den næste Besøgtid kom, des mere tog Modet af. Hun søgte at trøste sig ved at tænke paa den, hun elskede, men det vilde ikke lykkes. Alting var fladt og flovt; bestandig kom Passet, det utaalelige Pas mellem hende og hendes Drømme — aa, hun var forfærdelig ulykkelig.

Saa bankede det paa Døren, og Tante Mathilde traadte ind.

«Frøken Bramsen!»

«Ja, det er mig. Gudskelov, at jeg endnu træffer Dem.» Tante Mathilde gik henimod den unge Pige, som vendte sig bort, halvt forlegen, halvt vred over dette uventede Besøg, som hun gættede vilde lægge hende nye Hindringer i Vejen.

Ellen havde altsaa sladret, og nu kom

Tanten for at føre hende tilbage i Triumf som en arm Synderinde. Nej Tak! Hun rejste trodsig Hovedet. Nu havde hun Mod til, hvad det skulde være.

Hun stod med Ryggen til Frøken Bramsen, lænet til Bordet midt i Stuen og trommede nervøst med Fingrene paa Bordpladen. Hun saae meget kampfærdig ud.

«Jeg er støvet og smudsket efter Rejsen,» sagde Tante Mathilde ugenert, da hun havde lagt Rejsetøjet fra sig. «Faar jeg Lov at gjøre mig istand hos Dem, mens mit Værelse bliver opvarmet?»

«Vær saa artig,» svarede Ludovika mut og viste med en Haandbevægelse, hvor Toiletsagerne befandt sig.

«Tak!»

Den ugjæstmilde Modtagelse lod ikke til at anfægte hende. Hun ventede intet mindre end en let Sejer.

«Se saa!» sagde hun, da hun havde vasket og kæmmet sig efter engelsk Maalestok, «nu er man da Menneske igjen. Det gjør godt ovenpaa en forceret Rejse og en Nat uden Søvn.»

Hun gik hen til Ludovika, lagde sin Haand paa hendes Skulder — Ludovika rørte sig ikke — og sagde mildt:

«Hvorfor tager De saa uvenlig imod mig?

Jeg er ikke kommen for at falde Dem til Besvær, men for at være Dem til Tjeneste.»

«Være mig til Tjeneste?» Ludovika saae paa hende med et temmelig forvildet Udtryk. Havde Frøken Bramsen isinde at hjælpe hende? Vilde hun maaske rejse med hende til Paris, søge ham op, tale hendes Sag, — o Gud — saa behøvede hun ikke at gaa alene til Paskontoret!

«Ja vist. De kan da nok tænke, at man ikke lader en ung Dame i Deres Alder drage alene ud i Verden, selv beskyttet af et saa mandhaftigt Udseende som det, De har lagt Dem til,» og hun saae med godmodig Ironi op og ned ad Ludovika.

«Men jeg forstaar ikke — vil De virkelig følge med mig til — veed De da —?» spurgte hun med usikker Iver.

«Ja, jeg veed — det vil sige, Ellen har fortalt mig en meget romantisk Historie om denne Rejse. Jeg tror nu imidlertid, at hun har ladet sin Fantasi løbe lidt af med sig eller maaske opfattet Sagen vel naivt. Jeg venter af Dem selv at faa en fornuftig Forklaring over, hvad der er hændet Dem; og saa er jeg af ganske Hjærte til Deres Tjeneste med Raad og Daad. Kom, lad os sætte os ned og komme til Forstaaelse med hinanden.»

Frøken Bramsen tog Plads, men Ludovika blev staaende. Hun begyndte paany at ane Uraad. Fremfor alt havde hun ikke Lyst til at staa Skrifte.

Tante Mathilde vedblev:

«Jeg vil naturligvis ikke være saa taktløs at forlange noget Skriftemaal af Dem. Sin Kjærligheds Historie gjemmer man helst for sig selv. Saa meget veed jeg da, skjønt jeg er en gammel Pige. Det, jeg vil, er blot at fri Dem for alle de Ubehageligheder, som en saadan ensom Rejse kan medføre, og saa overlevere Dem til en andens Beskyttelse, saasnart denne anden har erhvervet sig Ret og Myndighed til at yde Dem den. Sig mig altsaa blot, naar og hvor skal De træffe Hr. Forster, og hvornaar skal De giftes?»

Det simple praktisk-prosaiske Spørgsmaal ramte hende som et Piskeslag. Der kom et Øjebliks pinefuld Forvirring i hendes Sind, hvor der blev vendt op og ned paa alle hendes illusoriske Drømme. Hun følte sin Hals snøres sammen af indvendig Hulken, men hun betvang den, vendte Hovedet bort og svarede kort:

«Det veed jeg ikke. Her er ikke Tale om noget Giftermaal.»

«Ikke det? I saa Fald stiller det ikke Hr. Forsters Opførsel i noget videre smukt Lys,

at han har formaaet Dem til at rejse bort uden Deres Forældres Vidende.»

«Hr. Forster har intet dermed at gjøre,» sagde Ludovika hidsig, «han veed ikke af, at jeg er rejst. Han venter mig ikke. Det er mig, mig alene, som —»

«Ja saa! De vil overraske ham? Men er De nu ogsaa ganske sikker paa, at De vil være Hr. Forster velkommen?»

«Ja, naturligvis — det tror jeg ganske vist! Det vil sige, jeg — jeg haaber det.»

«Naa, lad os nu ogsaa antage, hvad jeg ikke har Grund til at betvivle, at Deres Komme vil være ham behageligt, hvad har De saa egentlig tænkt, skulde være Resultatet af dette Møde med ham? Har han aldrig talt til Dem om Ægteskab?»

«Nej. Hvad behøves ogsaa det? Det er ikke Ægteskabet, det kommer an paa, naar to holder af hinanden. Det er just skjønt at elske hinanden frit og uden Tvang.» Hun kastede Hovedet tilbage, hendes Læber dirrede, og Blodet brændte i hendes Kinder: «hvad jeg vil ham?» udbrød hun i lidenskabelig Ophidselse, «jeg vil elskes af ham; jeg vil vende hans Vrede til ny Kjærlighed. Jeg vil tigge, trygle — gjøre alt, hvad en Kvinde kan gjøre, for at faa ham god igjen, og siger han nej idag, vil jeg

begynde forfra imorgen,» hun snappede efter Vejret og gav sig til heftig at gaa op og ned ad Gulvet.

«De vil altsaa spille stakkels Elviras Rolle; det troede jeg, De var for stolt til.»

«For stolt? Hvad bryder jeg mig om Stolthed — jeg er ikke for stolt til noget i Verden, naar jeg blot kan faa ham til at holde af mig igjen. Desuden er Forster ingen Don Juan,» føjede hun harmfuldt til.

«Godt. Det vil vi ikke strides om. Men sæt nu ogsaa, at han tog imod Dem med aabne Arme, at den lille Strid eller Misforstaaelse endte med Fred og Forsoning, hvad De naturligvis i Deres Hjærtes blinde Tillid tror og haaber; har De saa betænkt, hvad Følgen vilde blive?»

«Følgen?» hun standsede i sin hastige Gang og saae ud for sig med et straalende Udtryk, «aa Gud! at jeg blev lykkelig, utrolig, overmenneskelig lykkelig, og at —»

«Og at,» afbrød Tante Mathilde hende haardt, «De var hans Maîtresse, før Døgnet var omme.»

Ludovika blev ligbleg og stod med bævende Næseboer og lynende Øjne foran hende.

«Skam Dem! Hvor tør De sige saadant noget til mig! Han skulde vove — desuden rejser jeg strax hjem igjen.»

«Nej, De gjør ikke. Det tror De heller ikke. Vær ærlig mod Dem selv. Inderst i Deres Sind lever et Haab om at blive holdt tilbage. Hvor skulde det kunne være anderledes? Men om De ogsaa rejste strax, saa skal De vide og huske ét. Ingen vilde tro Dem. Et saadant Skridt, som det, De er i Begreb med at gjøre, kan ikke blive skjult. Skinnet vil være imod Dem, og efter Skinnet vil De blive dømt. Hvis De ikke kommer hjem som Forsters Hustru, om De selv har nok saa ren en Samvittighed, saa er De i Verdens Øjne en falden Kvinde, og Deres gode Navn og Rygte er forspildt.»

«Men det er umuligt. Det kan ikke være sandt. Saa uretfærdig kan ingen være.»

«Og jeg siger Dem, saa løgnagtig og uretfærdig er Verden.»

«Hvor veed De det? De kan sagtens tale, De, der maaske aldrig selv har elsket — aldrig har —»

«Taabelige Barn! ikke elsket! — Jo, jeg har ogsaa været ung, og da var jeg — som nu De — hemmelig forlovet med Kaptajnen paa et Skib, der laa i Havn i den Søstad, hvor min Fader var Konsul. Han var Adelsmand og sagde, han maatte have sine Forældres Samtykke, før han kunde forlange mig tilægte. Jeg

troede ham, og jeg elskede ham, som man elsker første Gang, i blind Tilbedelse, op over alle Stjærner — og taabelig, grænseløs lykkelig var jeg — just som man er det, naar det skal vare kort.

Saa en Dag, da jeg kom fra et af vore Møder, blev jeg overfalden i Skoven af to maskerede Mænd. De kneblede mig og revsede mig som et uartigt Barn under Skjældsord og Forbandelser. — Jeg havde forlokket ham, sagde de — forlokket! jeg var sexten Aar, han nogle og tredive. Han var gift og havde Børn med sin Hustru i sin Hjemstavn — det var hende, der hævnede sig.» Hun standsede, hendes Læber var tørre og hvide, hun talte med Anstrængelse.

«En Krønike fra Middelalderen, ikke sandt, saadan lyder det?» vedblev hun og lo bittert, «nej, en sandfærdig Historie fra ikke længe siden. Og saa? Saa rejste han naturligvis. Naar blev en Mand og værnede den Kvinde, han bedrog. Men Sladderen og Bagtalelsen blev. Historien gik fra Hus til Hus — det sørgede Voldsmændene for. Og jeg blev gjort fredløs med disse tusend Naalestik, som onde Tungers Gift giver Braad, selv for den uskyldige. En Tidlang bar jeg Fornærmelserne med hævet Hoved. Jeg var jo brødefri. Men

saa skyede de mig tilsidst som en pestbefængt, — og jeg maatte vige. Moder var død tidligere, Fader troede mig. Vi rejste til Udlandet og bosatte os senere i Kjøbenhavn. Derhen var Sladderen ikke naaet. Aar efter forlangte en anden Mand mig til Hustru. Jeg elskede ham. Og denne nye Lykke var af saa stor og alvorlig Art, betog mig saa fuldstændig, at i den forsvandt Fortiden med alle dens bitre Minder af mit Liv og min Erindring. Jeg sagde ham intet.

Han var klog og rig, vilde gjøre Karrière. En kvindelig Slægtning af ham med en kjøn Datter havde udset ham til Svigersøn og kastede sit Had paa mig, der, uden at vide det, krydsede hendes Planer. Hun fik, Gud maa vide hvordan, noget at vide om mit Forhold til Kaptajnen, troede selv eller udlagde i alt Fald alt til det værste. Han lod sig besnakke. En Mand tror saa let paa en Kvindes Fald — mon de dømmer fra sig selv? Mig spurgte han ikke, men forhørte sig i min Fødeby og fik, som han mente, Beviser paa min Vanære. Jeg anede intet ondt. — Han brød med mig kort før, vi skulde have Bryllup, — han vilde ikke ægte en vanæret Kvinde, skrev han. — Og anden Gang var jeg domfældt, knust — under en Brøde, jeg aldrig havde begaaet. Ikke sandt, Ludovika, Verden er sand, Verden er retfærdig!»

«Det er afskyeligt — det er oprørende! og saa? hvad saa?» spurgte Ludovika aandeløs.

«Saa intet videre. Han giftede sig nogen Tid efter med Kousinen. Jeg var for stolt, altfor vanvittig, urimelig stolt til at ville give nogen Forklaring. Var jeg ogsaa bleven troet, Skammen og Vanæren klæbede ved mig alligevel. En Mand tager ikke en Hustru med en saadan Medgift. Jeg rejste langt bort, kom under andre Forhold, hvor jeg gjorde Nytte og lærte at glemme mig selv ved at leve for andre. Jeg lærte ogsaa at tilgive ham og at forstaa ved dømmende at løfte mig over mig selv, at der i al Livets Strænghed og Orden er Forsoning at finde —»

«Men det kan man ikke, før man bliver gammel,» afbrød Ludovika hende heftig. «Saalænge man er ung, vil man have den, man elsker, det koste, hvad det koste vil. Lad dem bagtale mig, lad dem haane mig! Jeg vil trodse det alt sammen og leve for ham og ikke bryde mig om Verden. Jeg kan ikke andet, saa tro mig dog!»

«Maaske De kan det, hvis Deres Kjærlighed bliver gjengjældt, skjønt det er ikke saa let, som Ungdommen tror, at leve som den Enkelte, selv om man er to om det. Men hvis han nu var den Første til at miskjende Hensigten med Deres Komme?»

«Det er umuligt,» sagde Ludovika afgjørende og saae dog med ængstelig-tvivlende Øjne paa Tante Mathilde.

«Vær oprigtig imod mig. Grunden til Deres Rejse er den, siger De, at han har forladt Dem i Vrede. Maa jeg gætte, hvorfor han er vred?»

Ludovika blev blussende rød og saae mod Gulvet.

«Han har forlangt mere af Dem, end De kunde eller vilde give. De har været stærk, har undgaaet Faren — og nu, bagefter, blot fordi han rynker Panden og gjør sig vred, løber De efter ham til Paris. Kan han saa tro andet end —»

«For Guds Skyld, ti, skaan mig — det er sandt — hvad skal jeg dog gjøre?» Ludovika lagde Armene paa Bordet og skjulte hulkende Ansigtet.

Frøken Bramsen lod hende græde en Stund, strøg saa kjærtegnende over hendes Haar og hviskede blødt: «Stakkels Barn!»

Ludovika løftede Ansigtet og sagde i Graad og med en næsten barsk Vildhed i Stemmen:

«Inden De siger et Ord mere, skal De svare mig, sige mig Sandhed: tror De — tror De det om mig?»

«Nej, nej! Og jeg har intet Øjeblik troet

det. Hvor skulde jeg? —» hun drog Ludovika fast til sig.

«Sig mig, hvad jeg skal gjøre; jeg vil gjøre alt, hvad De vil.»

«De skal først og fremmest opgive denne Rejse og tage hjem med mig. Hvis Hr. Forster er en brav Mand og elsker Dem, vil han skrive til Dem og Deres Fader. Saa er De inden kort Tid hans Hustru, og saa kan De gjærne fortælle ham om Deres æventyrlige Rejseplan og knibe ham lidt i Øret — hvis De ikke vil straffe ham haardere. Og dernæst skal De betro Dem til Deres Forældre.»

«Det kan jeg ikke. Det maa De ikke forlange af mig. Ikke til Mama — De veed ikke —»

«Saa til Deres Fader.»

«Jeg kan ikke. Hvad behøves ogsaa det? Det er altfor ydmygende.»

«De maa. Deres Forældre har Ret og Krav paa Deres Fortrolighed — tro De mig, Deres Fader vil tilgive Dem, naar De selv siger ham alt.»

«De veed ikke, hvor stræng Fader er med den Slags Ting.»

«Hvor har De da kunnet nænne at narre ham?»

«Vil De sige ham det?»

«Jeg! Det kan ingen mindre end jeg.»

«Hvorfor?»

«Fordi han var den Mand, jeg elskede.»

«Aa, Tante Mathilde,» Ludovika kastede sig i hendes Arme, «havde Du blot været min Moder.»

XIX.

Nogle Dage efter at Frøken Bramsen var kommen hjem med Ludovika, sad hun en Formiddag i Dagligstuen med et Bjærg af Sytøj foran sig.

Pigen lukkede Døren op og sagde:

«Der er en Herre udenfor, som vil tale med Frøkenen; her er hans Kort.»

Frøken Bramsen tog Kortet. Hun var længe om at læse det, syntes Pigen. «Maa jeg vise Herren herind?» spurgte hun.

«Ja, lad ham komme.»

Et Øjeblik efter stod Ludovikas Fader i Stuen.

Hun rejste sig, da han kom ind. Hun var bleven meget bleg.

Han bukkede usikkert, næsten kejtet, og der var et Øjebliks pinlig, forlegen Pavse, under hvilken de vexlede et hastigt, studsende Øjekast, som prøvende maalte de Forandringer, Tiden havde frembragt hos hver især. Saa kom

han langsomt henimod hende. Hun saae hans Læber bæve, da han forsøgte at tale.

«Mathilde,» begyndte han og rakte Haanden ud, «jeg er kommen for at sige Dem Tak for alt, hvad De har gjort for Ludovika, for at —» han standsede pludselig.

En dyb Rødme trak op over hendes Ansigt, mens hun ufravendt saae ham ind i Øjnene. Hun havde tilgivet ham, ja vist, ja vist — men i dette Øjeblik, hvor hun havde ham der foran sig, ældet, bøjet, ulig og dog saa lig hin Skikkelse, hun bevarede uforandret i sin Erindring, syntes hun at leve alle de bitre, kvalfulde Lidelsens og Savnets Aar om igjen. Hun vilde række ham Haanden, — naturligvis, men Armen hang slapt ned og lystrede ikke hendes Vilje. Hun formaaede kun at bøje Hovedet til en stum Hilsen.

Han lod Haanden synke, og hun læste Smerten og Skuffelsen i hans Øjne og i Ansigtets vibrerende Muskler. Hans Stemme var hæs og usikker, da han atter begyndte at tale, men han vandt efterhaanden Herredømme over den.

«Nej, De kan naturligvis ikke række mig Haanden, og De skal heller ikke gjøre det, før jeg, — Mathilde, kan De tilgive mig? Jeg veed, at jeg ikke alene skylder Dem min

Datters Ære, men ogsaa — aa, det er en Gru at maatte tage et saadant Bjærg af Skyld paa sine Skuldre. Jeg har længe vidst det — jeg har gjort Dem, — Dig, som jeg elskede højere end alt andet i Verden, den blodigste, bitreste Uret, en Mand kan gjøre en Kvinde, og der er ingenting, hvormed jeg kan raade Bod derpaa, intet jeg kan sige til mit Forsvar. Alt, hvad jeg kan gjøre, er det ene, der kun kommer mig selv tilgode, at bede om din Tilgivelse. Kan Du give mig den?»

Han rakte atter Haanden ud. Hun gav ham begge sine og sagde i stærk Bevægelse:

«Sig ikke, at dette kun gjør Dem godt. Jeg har tilgivet Dem for længe siden, — det var kun Overraskelsen — det første Øjebliks Svimmelhed — der gjorde, at jeg ikke kunde — Jeg er jo kommen til Ro. Hvad faar man ikke dysset i Søvn efterhaanden, naar man bare lever længe nok. Men det Saar holdt aldrig op at svide og brænde, at Du, Antonio, miskjendte mig og vilde gjøre det bestandig. Det har været forfærdeligt; nu, Glæden er kommen, føler jeg først rigtig, hvor forfærdeligt.»

«Stakkels Mathilde! Og Du har gjengjældt ondt med godt. Hvad har Du ikke gjort for Ludovika, det arme, ubesindige Barn! værnet og

vogtet hende, hvor hendes Forældre skulde — vi kan aldrig takke Dig nok.»

Under hans graa Skjæg brændte Blodet i røde Pletter, hans Øjne saae med Ømhed paa hende, og han trykkede hendes Hænder mellem sine.

«Jeg fatter ikke, nu, jeg ser Dig igjen, hvordan jeg nogensinde kunde lade en Mistanke om Dig faa Indpas hos mig, hvordan jeg kunde tro — men, hvorfor tav Du?» udbrød han næsten vildt, «i Dage og Uger ventede jeg Brev og Bud fra Dig; et Ord til Forsvar fra Dig selv havde slettet alting ud — jeg havde troet Dig, det gjaldt jo hele Livets Lykke at kunne tro. Men i Stedet hørte jeg, at Du var rejst til Amerika og maatte deri se Bekræftelse paa, at alt var sandt. Du veed ikke, hvor jeg led og sørgede. Du maatte hundrede Gange hellere være død end —»

Hun drog rask sine Hænder ud af hans og sagde bittert og med stigende Heftighed:

«Ja vist, at tilgive en Kvinde, at hun udenfor Ægteskab har tilhørt en anden, det kan ingen Mand, — og vi da? Jeg havde elsket eller maaske rettere været forelsket i den Mand, der bedrog mig, været hans forlovede Brud, og om jeg var falden, som I kalder det, var det dog i Kjærlighed, jeg havde givet mig hen, mens

Du og andre Mænd, der forlanger Jeres Hustruer rene og ubesmittede, kommer til os fra Skjøgers Arme. Nej, afbryd mig ikke, jeg vil en Gang tale ud derom. Svar mig ærligt, nu vi er gamle, var Du syndefri, da Du elskede mig, havde Du aldrig kysset en anden Kvinde, aldrig givet efter for dine Lyster — sig mig, var Du i Sandhed værdig til at tage mod en god og uskyldig Kvindes Kjærlighed?»

«Du ser Sagen fra et underligt Standpunkt, Mathilde. Der kan ikke drages nogen Parallel mellem Kvinde og Mand i den Henseende. Samfundet stiller og maa stille større Fordringer til hende end til ham i dette Punkt. Vi Mænd, der ser Kvinder i deres Fornedrelse, maa for at redde os selv og Idealet i os forlange af den Kvinde, vi elsker, at hun er uskyldig. Jeg kan ikke sige Dig, hvilken Ulykke det er for en Mand at faa blot den ringeste Skygge af Mistanke om hendes Renhed. Det er som at dække Jorden til med sort for os. I lang, lang Tid bliver alt til Raaddenskab og Fordærvelse for vore Øjne. Dette er ikke Svar paa dit Spørgsmaal, vil Du sige; men der er intet andet.»

Hun saae paa ham, smilede lidt og sagde:

«Vel muligt. Men derfor bliver Uretten lige stor mod den enkelte. Forresten, naar jeg skal være ærlig, kan jeg godt lide Jer for, at I

stiller saa strænge Fordringer til os. Kun burde vi Kvinder være stolte og stærke nok til at gjøre samme Krav gjældende over for Jer, saa vilde Samfundet og vi alle være bedre farne.»

«Hvor Du dog ligner Dig selv fra de unge Dage,» sagde han med et Blink af Lune i Øjnene, «ligesaa ivrig og oppositionel som den Gang, med Hovedet fuldt af Planer til at reformere Samfundet — husker Du, hvor vi havde travlt? — De lykkelige unge Dage, der kunde have varet hele Livet!» endte han med et Suk.

«Du glemte dem hurtig,» sagde hun sagte.

«Du mener, fordi jeg giftede mig? Ja, jeg vilde glemme, glemme for enhver Pris.»

«Og lykkedes det?»

Han nølede med Svaret og sagde kort og dæmpet uden at se paa hende «Nej».

Hendes Kinder blev røde, og der gled et triumferende Smil over hendes Ansigt, saa sagde hun blødt:

«Ingen af os har glemt noget. Nu herefter kan vi tænke paa, hvad der har været, uden Bitterhed. Det er dog ogsaa noget at ses igjen og ende Livet som gode Venner,» og hun rakte ham Haanden.

Han tog den og svarede inderlig:

«Ja, det er sandt. Og nu er Du ganske

vis paa, at der er ingen Vrede eller Bitterhed mere i dit Sind imod mig, at Du har tilgivet mig helt og fuldt?»

Hun havde Taarer i Øjnene og nikkede blot ja.

Han drog hende nærmere til sig.

«Hvor dog dette er godt — aa, at finde Dig igjen trofast og elskelig som den Gang. Det er som at blive ung igjen. Gud velsigne Dig — Tak!»

Han sluttede hende i sine Arme og trykkede et Kys paa hendes Pande.

Hun gjorde sig lempelig fri, trak lidt hurtig efter Vejret, og han sagde:

«Dette har været en lykkelig Dag.»

«Ja, det har det.»

Saa talte de fortrolig og oprømt sammen en halv Times Tid. Hun lovede at tage sig af Ludovika, for hvis Fremtid han nærede Bekymring, og da han rejste sig for at gaa sagde han:

«Herefter vil vi ses ofte, ikke sandt? Jeg maa komme her en Gang imellem og passiare i Fortrolighed med Dig?»

«Nej, Antonio,» svarede hun mildt, men afgjørende, «hvad der i Dag er Lykke, vil senere blive Lidelse. Fra nu af er Livet i Orden for Dig og mig. Erindringen om denne Dag vil

gjøre det Stykke Vej, der er tilbage, lysere for os begge. Men vi ses ikke mere. Dertil er vi ikke gamle nok — mærkede Du ikke det før?»

Et Øjeblik saae de hinanden fast i Øjnene, saa kyssede han hendes Haand og gik.

XX.

Kort efter fortalte et Rygte, at en Dame fra de højere Selskabskredse havde forladt Byen og en Ægtefælle under mistænkelige Omstændigheder. Hr. Forsters Navn nævnedes i Forbindelse med Begivenheden.

Som Gribbe om et Aadsel slog Skandalmagerne ned og bragte Stykke for Stykke af de hæslige Levninger for Dagen, naturligvis kun for at tilfredsstille den videnskabelige Interesse for Detaillen og brede Kundskabens Lys til de videst mulige Kredse.

Denne Gang bekræftede Rygtet sig imidlertid som Sandhed. Ludovikas Fortvivlelse kjendte ingen Grænser.

En Aften kom den unge Pige ude af sig selv til Tante Mathilde og opholdt sig siden mere hos hende end i sit eget Hjem. Hun var længe om at komme ud over Skuffelsen.

Hendes Helbredstilstand led, og Lægen til-

raadede Forandring af Luft og Opholdssted. En Del af hendes Faders Slægt var bosat paa Sicilien. Det blev bestemt, at hun skulde opholde sig der et Aarstid. Men Gehejmeraad van Arndt havde nylig tiltraadt en Ministerpost og kunde ikke forlade sine Forretninger, og hans Frues Magelighed taalte ikke en Rejses Besværligheder saa sent paa Aaret.

Frøken Bramsen føjede derfor Ludovikas indstændige Anmodning og ledsagede hende til hendes Bestemmelsessted.

Saalænge var Ellen Husmoder hjemme. Omsorgen for Børnene og Huset tilligemed hendes Kontorforretninger levnede hende ikke megen Ro til at tænke paa sig selv.

En Aften i Slutningen af November Maaned kom hun efter endt Arbejde i Kontoret ind i Dagligstuen. Det havde været en travl Dag. Hun var træt, Børnene sov, hendes Fader var gaaet ud. Der var en halv Timestids Ro inden Thetid; den vilde hun nyde.

Men just som hun havde rullet ned og tændt Lys, traadte Edvard ind i Stuen. Det var længe siden, hun havde set ham; hun var nu kun en sjælden Gjæst paa første Sal. Kamilla var altid i Selskab.

Hun rejste sig og gik ham fornøjet

imøde. Da saae hun af Udtrykket i hans Ansigt, at der var noget galt fat.

Han kastede sig i en Stol og spurgte med en vis Utaalmodighed efter Tante Mathilde.

«Hun er rejst bort, men kommer snart igjen. Kunde ikke Fader — eller jeg?»

Nej, det var Frøken Bramsen, han vilde tale med. Han vilde just fra hende have nogle Oplysninger om amerikanske Forhold og et Anbefalingsbrev til hendes Broder i New York.

«De tænker da ikke paa at rejse — saa langt bort?» stammede Ellen, mens Blodet strømmede hende til Hjærtet.

Jo, han gjorde. Han maatte bort, helt bort og for bestandig. Han havde allerede taget sin Afsked fra Bankieren — han maatte rejse strax.

Hun greb fat i Bordtæppet; det løb rundt for hende: Rejse bort for bestandig! Hvad betød dog det?

Hun saae paa ham. Han saae næsten gammel ud, huløjet og gusten. En skærende Smerte gjennemfoer hende, og hun led i dette Øjeblik mere som en Moder for sit syge Barn end som en ung Pige for Den, hun elsker.

Hun gik hen og satte sig nær ved ham og sagde med Hjærtet paa Læberne:

«Mens jeg var Barn, kaldte De mig tit

Deres lille Veninde — kan De ikke sige mig, hvad der er i Vejen, hvorfor De saa pludselig vil rejse?»

Han begyndte med nogle Talemaader for at dæmpe sin Bevægelse, men slog pludselig over. Hans Læber dirrede, og han talte sig ind i et skummende Raseri.

Han havde levet i en Øglerede, han var narret og bedraget, de havde ødelagt hans Liv! Han havde haft den bitre Lod altid at leve blandt Fremmede, uden Fader eller Moder, uden anden Slægtning end den egoistiske Libertiner deroppe, som han forbandede. Og dette øde, elendige, kjærlighedsforladte Liv havde kun haft et eneste Lyspunkt, et eneste Haab, Kamilla. Saa mørk og ulykkelig havde hans Barndom været, at førend han saae hende, vidste han ikke, der var noget til, som var lyst, skjønt eller elskeligt. Ingen anden havde han nogensinde haft at holde af. Paa hende havde al hans opsparede, indeklemte Kjærlighed samlet sig. Men hun var kold, egoistisk, beregnende ligesom Faderen, et Vrængebillede af det Væsen, han havde dyrket og tilbedt i hende som en Gud. Hun havde leget med ham, draget ham til sig, brugt ham, taget imod hans Ømhed, ladet ham trælle under Aaget alle disse Aar — for tilsidst at have ham tilbedste.

«Hun har forlovet sig, Ellen. Baronesse v. Rosenthal! ikke sandt, det lyder godt. Det kunde jeg ikke byde hende. Jeg usle Stodder — uden Navn!»

Han lo, og Ellen gøs. Hun sad ved Siden af ham, kold som Is, overvældet, forfærdet over hans Lidenskab og dog med en dæmrende Følelse af Befrielse, næsten Glæde i Sindet, som hun skammede sig over, men ikke kunde betvinge.

«Ja, se kun paa mig. Nej, jeg har intet Navn! Jeg er ingen ærlig Mands Søn, og ingen hæderlig Kone er min Moder. Jeg maa ovenikjøbet prise min Skæbne og takke Himlen,» vedblev han bittert, «at det ikke er mig, men den flove, fade Laps deroppe, Kamillas Kjærlighed er falden paa. Min Moder var Bankierens Elskerinde. Den Mand, som jeg har foragtet og skammet mig over at kalde min Slægtning og Velgjører, er min Fader. Og Kamilla, den Kvinde, jeg har elsket og begjæret med min hedeste Attraa, for hvem endnu mit Blod brænder, og mit Hjærte lider — hun er min Søster! Skynd Dem, Ellen, og gratuler mig til min nye Svoger.»

«Aa Edvard — Edvard —» det lød som et Nødraab, men han ænsede det ikke.

«Han, der siger, at han er min Fader, bød mig Guld og grønne Skove for mit spildte Liv og Skjændselen over mit Navn. Han vilde adoptere mig, have mig om sig paa sine gamle Dage, den Usling! Han har vidst, maattet se, at jeg elskede hende. Hvor turde han vove samvittighedsløst at lægge en saadan Fristelse paa vor Vej. Sæt, det havde været anderledes — sæt, hun havde elsket mig — det er et Helvede at tænke paa det! Jeg forbandede ham! Jeg slyngede ham hans Guld i Øjnene. Hellere forgaa i Kampen for denne usle Tilværelse end tage mod flere Velgjerninger af ham. Nej, afsted, bort fra det hele — og aldrig se noget af det igjen — aa, hvad har jeg gjort?»

Hans Blik havde vendt sig til Ellen. Hun var dødbleg og vaklede, hvor hun sad.

Han lagde sin Arm til Støtte om hendes Skulder. Uvilkaarlig hvilede hendes Hoved ved hans Bryst.

«Ellen, vær ikke vred,» bad han ømt, «jeg burde ikke have sagt Dem alt dette. Det passer ikke for Deres Øren — De er for ung. Men De var saa god — og jeg trængte til et venligt Ord — for Guds Skyld, bliv ikke syg, hvad maa jeg hente —?»

Men Svimmelheden var gaaet over. Hun

rystede paa Hovedet, smilede og var atter Herre over sig selv.

«Jeg kunde ikke gjøre for det. Det var saa skrækkeligt altsammen. Alt, hvad man kan sige til Dem, er saa fattigt. Men vi, Edvard, vi her holder allesammen af Dem. Her har De aldrig været en Fremmed, det maa De ikke glemme. De maa ikke fortryde, at De har talt til mig, jeg kan godt bære det. Hvis De vilde — De har ikke godt af at gjemme paa alt, hvad De føler og maa lide. Lad mig være Deres Fortrolige, indtil — indtil De rejser. Jeg skal ikke mere blive syg deraf — tro mig —,» hun saae paa ham endnu lidt bleg med et bønfaldende Udtryk. Hun delte hans Smerte, følte han.

«Hvor De er god, Ellen. Dem skylder jeg allerede mere end nogen anden. Ja, naar De giver mig Lov dertil, vil jeg komme og tale med Dem om — om Fremtiden. Jeg lover Dem herefter at beherske mig bedre end i Aften. Deres Deltagelse gjør mig godt; jeg har hidtil haft saa lidt deraf.»

Grosserer Bramsen kom hjem, Ellen gik ind i Spisestuen for at lave The. Edvard blev hos dem. Han var rolig og fattet og talte med Grossereren om ligegyldige Ting. En Gang i Aftenens Løb mødte han Ellens Øjne, der var fæstede paa

ham med et besynderligt Udtryk af haabefuld, næsten forklaret Glæde — og dog, tænkte han, havde han jo set, hvor nær hun tog sig hans Ulykke. Men Udtrykket skiftede hurtig, da hun opfangede hans Blik, og han glemte det snart.

Han kom saa godt som hver Aften i de følgende Dage. De var hyppig alene. Han led meget. Hans mørke, indesluttede Sind samlede paa Bitterheden og Naget, han gjorde sig Smerten saa utaalelig som muligt og borede sig med pessimistisk Stivsind fast i sin egen Lidelse.

Ellen havde tunge Dage. Hun hørte paa hans Klager og lidenskabelige Udbrud i tavs Sympathi. For denne mørke Fortvivlelse havde hun Medfølelse, men ingen ret Forstaaelse, og hans Lidelser smertede hende desto dybere, fordi hun intet Trøstemiddel vidste. Men det gjorde ham godt at tale ud, og med en vis Tilfredsstillelse nød han, at ogsaa hun led. Han indsaa godt det umandige i saaledes at pine hende med sine Kvaler, men det skaffede ham en øjeblikkelig Lindring, og han greb den.

Den første Aften havde der midt under Sorgen og Rædselen over hans Ulykke dæmret et Haab hos hende om en Gang at vinde hans Kjærlighed. Det syntes atter at skulle slukkes.

Han vilde aldrig kunne vriste Kamillas

Billede ud af sit Sind, sagde han. Han vilde aldrig komme igjen, før maaske en Gang som gammel Mand, naar hans Haar var hvidt, og den Lidenskab, som nu var en dobbelt Forbrydelse, var slukket i Alderens Kulde. Han holdt af at udmale alt dette for hende, gjøre det drastisk; holdt af at se hendes Kinder blive blege og hendes Øjne fyldes med Taarer. Trods sin energiske Protest holdt han dog ogsaa af at blive modsagt i disse Paastande og lade sig Fremtiden udmale lysere af hende.

Saa en Aften traf han ikke Ellen, men Tante Mathilde i Dagligstuen.

Gjort opmærksom ved Ellens lidende Udseende havde et Par Spørgsmaal været nok til at lade hende se, hvorledes Sagerne stod. Hun tog sin Beslutning. Hun og Edvard havde en lang Samtale med hinanden.

Hun talte til ham med en Moders Myndighed og fandt de Ord, Ellen manglede, der kunde appellere til hans Forstand og Vilje, saavelsom til hans Hjærte. Da han til hendes Forundring vaklede i sin Beslutning om at rejse bort strax, sagde hun ham uden Omsvøb, at Ellen elskede ham.

Hun viste ham, hvor fejg og egenkjærlig han allerede havde bragt mere Lidelse over hende, end hans Samvittighed kunde staa ved,

og at han som Mand af Ære burde rejse bort, mens det endnu var Tid.

Edvard gav Løftet, og hans Afrejse til New York blev fastsat til den førstkommende Uge.

Men Tante Mathildes Meddelelse gjorde et sælsomt Indtryk paa ham. Ellen elskede ham! Ja, nu vidste han det godt. Hvor havde han været blind! Men i Bevidstheden om hendes Kjærlighed var der Lægedom for hans syge Sind og en Trøst for hans saarede Forfængelighed. Og skjønt han skød Tanken om nogensinde at kunne elske hende bort som en Umulighed og en Troløshed mod sin egen Kjærlighed, holdtes hans Sind dog bundet af denne jomfruelige Hengivenhed, der syntes ham usigelig rørende ved sin Trofasthed gjennem de mange Aar og ved alle de uskyldige, halvt barnlige Beviser, hun havde givet ham paa den, og den blev ham en Kilde til Husvalelse. Naar Smerte, Had og Nag holdt vildest Hus i hans Hjærte, tyede han uvilkaarlig til Ellens Billede som til et fredlyst Sted, Dæmonerne ikke havde Magt over.

Han følte, alt som Dagen til hans Afrejse nærmede sig, at hun blev ham mere og mere kjær og næsten uundværlig. Og just nu holdt Frøken Bramsen dem fuldstændig adskilte.

De var aldrig ene, og Ellen sagde kun lidt i denne Tid, naar Tanten var i Stuen.

Han havde saa meget at sige hende, syntes han. Han havde været ond, afskyelig imod hende. Det maatte han dog afbede. Han begyndte at fortryde det Løfte, han havde givet om at rejse strax, og gik paa Akkord med sig selv om det Antal Aar, han vilde blive borte.

Saa kom Afrejsens Dag.

«Edvard vil sige Farvel, Ellen.»

Det var Tante Mathilde, som stak Hovedet ind ad Døren til Kontoret, hvor Ellen sad højt tilvejrs paa en Skruestol, bøjet over en Foliobog og regnede to Rækker Tal sammen i det uendelige, galt hver Gang.

Hun strøg Overtræksærmerne af og steg ned af Stolen.

Hun bed Tænderne fast sammen og trykkede Hænderne mod Øjnene; de var tørre. Hun var næsten sunken sammen under Vægten af sin Sorg og kunde knap gaa de faa Skridt over i Dagligstuen.

Tante Mathilde stod ved Vinduet med Ryggen til Værelset, paaklædt til at gaa ud. Hun og Grossereren vilde følge Edvard til Dampskibet. Og dér var han midt i Stuen med Haanden paa Lænestolen, fuldt udrustet til Rejsen.

Bleg og stille gik hun hen til ham, gav ham Haanden uden at se op og sagde noget, som ingen Lyd fik.

Han følte en stor Ømhed for hende komme over sig, vinde Plads i sit Hjærte — havde Frøken Bramsen ikke været der, saa — men hun rørte sig just.

Han holdt Ellens Haand fast og sagde blidt og dæmpet:

«Deres Tante har givet mig Lov at bede Dem skrive mig til, — vil De?»

Hun nikkede og sendte et taknemmeligt Blik i Retning af Vinduet.

«Jeg har det bedre nu,» vedblev han, «end da jeg i egenkjærlig Forglemmelse af alle Hensyn pinte Dem med mine umandige Klager —»

Hun rystede energisk paa Hovedet, og nogle Taarer faldt og laa glimrende paa Gulvtæppet. Hun satte hastig Foden paa dem.

«Jo, vist saa. Deres gode og ædle Hjærte tog Del, varmere og — kjærligere Del i min Sorg, end jeg turde haabe —» hendes Haand følte et sagte Tryk, som bragte nogle brændende Pletter frem paa hendes Kinder — Tante Mathilde rømmede sig ved Vinduet, «og jeg misbrugte Deres Godhed. Men Deres Sind er for mildt til at bære Nag til mig derfor, ikke sandt?

Jeg haaber om ikke altfor mange Aar at tilkæmpe mig en Stilling i den nye Verden. Tør jeg tro, naar jeg saa kommer tilbage, at De vil have bevaret den Følelse, —» Tante Mathilde hostede, «det Venskab,» rettede han, «for mig ubeskaaret, jeg nu er glad ved at vide mig i Besiddelse af.»

Ellen hørte hvert Ord og ikke ét blev glemt, men i Øjeblikket slettedes alt ud ved den lyksaliggjørende Tanke, at han vilde komme tilbage. Hvorfor havde han dog ikke sagt det før? Et straalende, taareblændet, kjærlighedsforjættende Blik svarede ham. Hans Læber berørte hendes Haand. Ellen vendte sig og løb ilsomt ud af Stuen.

De kjørte bort. Kontoret var tomt.

Hun satte sig atter paa Skruestolen, lagde Armene paa Pulten, Hovedet paa dem og gav sine Taarer frit Løb.

Men det var kun en Aprilbyge. Da den var trukken over, syntes Livet hende helt forandret og hun selv med. I dette Øjeblik blev Ellen voxent Menneske, blev sig bevidst som saadant og saae frejdig fremad i andagtsfuld Overtagelse af den hele Forpligtelse.

Saa gav hun sig paany ifærd med de lange Talrækker, og nu stemte Regnskabet.

Men i en Krog af hendes Hjærte sang Ungdom og Kjærlighed sin evige Hymne: Han vilde komme tilbage, — om ikke altfor mange Aar, og saa? — nej, man kan ikke gifte sig med sin Søster, selv om hun bliver Enke!